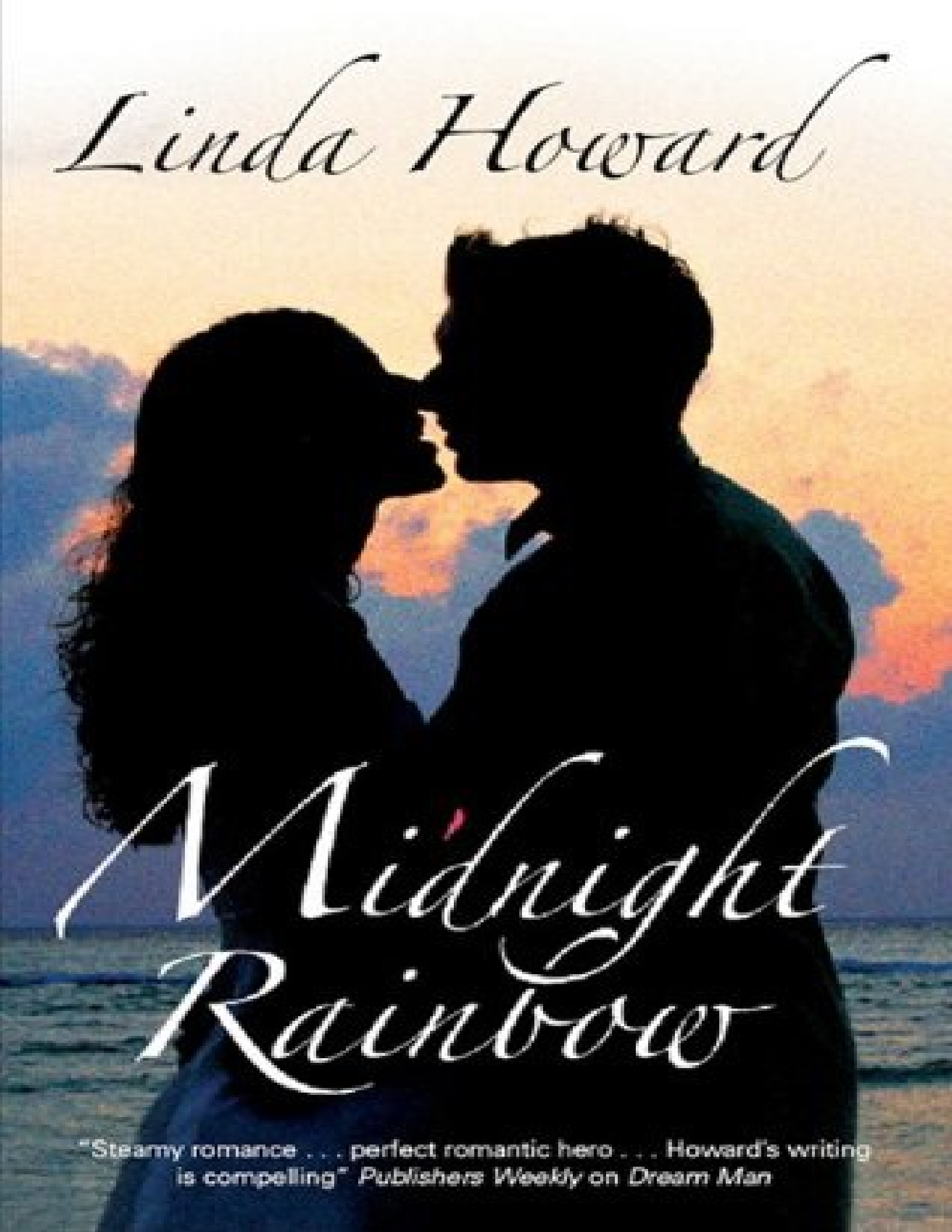
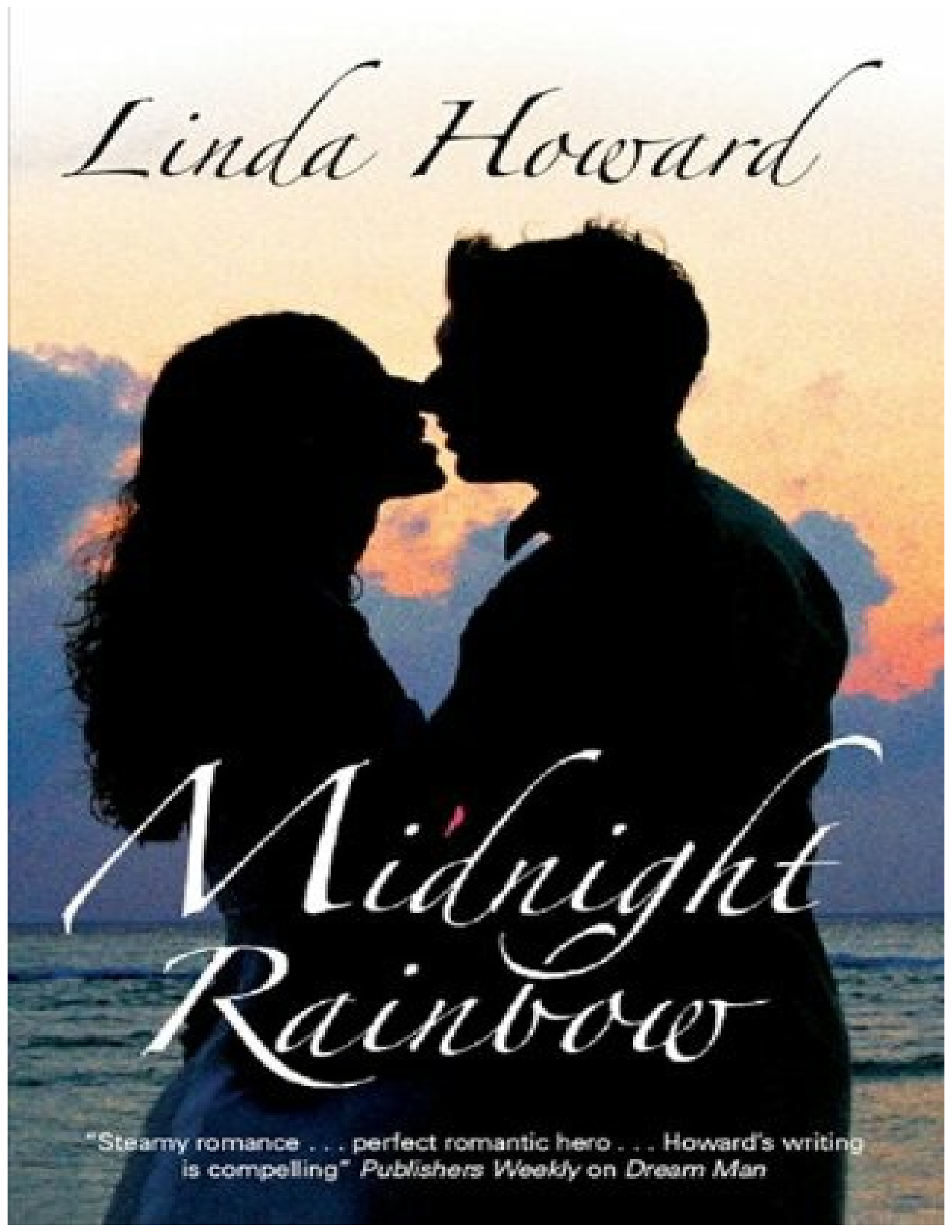

A romantic scene featuring the silhouettes of a man and a woman in a close embrace, about to kiss. The background is a soft-focus sunset or sunrise over a body of water, with warm orange and yellow light reflecting on the clouds and water. The overall mood is intimate and romantic.

Linda Howard

*Midnight
Rainbow*

"Steamy romance . . . perfect romantic hero . . . Howard's writing
is compelling" *Publishers Weekly on Dream Man*

A romantic scene featuring the silhouettes of a man and a woman in a close embrace, about to kiss. The background is a soft-focus sunset or sunrise over a body of water, with warm orange and yellow light reflecting on the clouds and water. The overall mood is intimate and romantic.

Linda Howard

*Midnight
Rainbow*

"Steamy romance . . . perfect romantic hero . . . Howard's writing is compelling" *Publishers Weekly on Dream Man*

CẦU VỒNG LÚC NỬA ĐÊM

LINDA HOWARD

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Phần kết

Anh đang trở lên quá già để làm ba cái việc nhảm nhí này rồi, Grant Sullivan cúi gắt nghĩ thầm. Cái quái gì đã khiến anh đồng ý trườn bò ở đây, một khi anh đã thề là sẽ không bao giờ bước chân vào một khu rừng rậm nhiệt đới nào nữa. Anh có nhiệm vụ phải giải cứu cho một cô nàng thượng lưu nào bong bóng nhưng với những gì anh thấy trong suốt hai ngày dưới sự bảo vệ của cánh rừng thì có lẽ cô ta không muốn được giải cứu. Cô nàng trông như thể đang có được khoảng thời gian tuyệt vời vậy: cười đùa, tán tỉnh, nằm dài bên bể bơi dưới cái nóng ban ngày. Cô ta ngủ muộn, uống champagne trong sân vườn lát đá. Còn cha cô ta thì gần như mất trí vì lo lắng, nghĩ rằng cô ta đang phải chịu đựng sự tra tấn khủng khiếp bởi những kẻ giam giữ cô. Thay vào đó cô ta dạo chơi như thể đang đi nghỉ ở Riviera. Tất nhiên cô ta không bị tra tấn rồi. Mà nếu phải nói ai đó ở đây đang bị tra tấn, Grant nghĩ với con cái giận đang gia tăng, thì đó chính là anh. Muỗi cắn, ruồi đốt, mồ hôi thì chảy đầm đìa khiến anh như tắm ở sông và hai chân thì đau nhức vì ngồi quá lâu. Anh lại còn phải ăn khẩu phần như trong thời chiến và quên đi là anh đã ghét phải ăn chúng đến mức nào. Sự ẩm ướt khiến những vết thương cũ của anh nhức nhối mà anh thì có cả đồng hồ để mà đau nhức ấy chứ. Không nghi ngờ gì nữa: Anh rõ ràng là đã quá già!

Anh đã ba tám tuổi, và đã dành hơn nửa cuộc đời mình cho vài ba cuộc chiến tranh, ở đâu đó. Anh cảm thấy mệt mỏi, đủ mệt để xin nghỉ từ năm trước và không muốn gì hơn là được thức dậy trên cùng một chiếc giường mỗi buổi sáng. Anh không muốn bận bịu hay những lời khuyên hay bất kỳ cái gì, ngoại trừ được ở một mình. Một khi anh đã rời bỏ là hoàn toàn không muốn dính líu đến nữa.

Không đến nỗi là phải chuyển vào sống trong hang, nơi anh sẽ không phải nghe hoặc nói chuyện với bất kỳ ai, một ý định mà anh rõ ràng là đã cân nhắc đến. Thay vào đó anh mua một trang trại đồ nát ở Tennessee, chìm khuất dưới bóng của những ngọn núi và để cho tấm màn màu xanh ấy chữa lành cho con người anh. Anh đã biến mất nhưng có lẽ vẫn chưa đủ: họ vẫn có cách để tìm ra anh. Anh mệt mỏi nghĩ rằng chính danh tiếng của anh đã đủ khiến cho một số người nào đó cần phải biết anh ở đâu trong bất kỳ lúc nào. Vì thế bất cứ khi nào có nhiệm vụ đòi hỏi phải có kinh nghiệm làm việc trong rừng rậm nhiệt đới và kỹ năng chuyên nghiệp thì họ lại gọi cho Grant Sullivan.

Một chuyển động trên sân thu hút sự chú ý của anh, anh cẩn thận dịch chiếc lá khoảng 1 inch để nhìn cho rõ. Đó là cô ta, diện ngất trời trong chiếc váy quây phù phiếm và giày cao gót cùng với cặp kính chống nắng vĩ đại che khuất mắt cô ta. Cô nàng còn mang theo một quyển sách và một ly pha lê cổ cao đựng thứ gì đó trông thật thơm mát; cô ta hẳn là khôn ngoan khi lựa chọn cho mình một trong số những chiếc ghế đặt cạnh bể bơi để lướt qua cái buổi chiều oi bức này. Cô nàng còn vẫy tay với mấy tên lính đang tuần tra quanh khu đồn điền và cười với chúng nụ cười làm lộ núm đồng tiền của cô ta.

Chết tiệt sự quyến rũ của cô ta, không một chút che giấu! Tại sao cô ta không núp dưới sự che chở của cha cô ta mà lại lang thang khắp nơi để chứng tỏ sự "độc lập" của mình? Và tất cả những gì cô ta chứng tỏ được là tài năng đáng kính nể "hạ cánh" vào những chỗ nước sôi lửa bỏng.

Thật là một cô nàng ngớ ngẩn đáng thương, anh nghĩ. Có lẽ cô ta vẫn còn chưa nhận ra mình là trung tâm trong một vụ gián điệp bẩn thỉu mà ít nhất ba chính phủ và một vài bè phái chính trị,

tất cả đều thù địch, tranh giành nhau tìm kiếm mảnh vi phim bị biến mất. Điều duy nhất khiến cô ta giữ được mạng sống cho đến lúc này là không một ai chắc chắn cô ta biết những gì hay thật ra cô ta chẳng biết cái gì hết. Cô ta có thật là có liên quan đến những hoạt động gián điệp của George Persall hay không, anh bắn khoản nghi vấn, hay cô nàng chỉ là nhân tình của hắn, một "thư ký" cao cấp? Liệu cô ta có biết chỗ cất giấu mảnh vi phim đó không hay chính Luis Marcel, người đã bốc hơi mất tăm mất tích, đang nắm giữ nó. Điều duy nhất có thể khẳng định là George Persall đã từng giữ mảnh vi phim đó. Nhưng khi hắn chết bởi một cơn đau tim - trong chính phòng ngủ của cô nàng thì người ta hoàn toàn không thể tìm thấy mảnh vi phim ấy đâu. Liệu có phải George đã trao nó cho Luis Marcel hay không? Luis Marcel đã biến mất hai ngày trước khi George chết - Nếu Luis mà có được mảnh vi phim đó thì chắc chắn anh ta cũng sẽ không lộ ra bất kỳ điều gì về nó. Người Mỹ muốn nó, người Nga cũng muốn nó, những người Sadinistas (*Sadinista: thành viên của đảng chính trị theo khuynh hướng xã hội chủ nghĩa tại Nicaragua, Frente Sandinista Nacional de Liberación, hoặc FSLN*) và mỗi một tổ chức phiến loạn ở Trung và Nam Mỹ cũng đều muốn có được nó. Quỷ tha ma bắt, Sullivan nghĩ, theo anh biết thì thậm chí người Eskimo cũng muốn nó.

Vậy thì mảnh vi phim ấy có thể ở chỗ nào? George Persall đã làm gì với nó? Nếu hắn thực sự đã đưa nó cho Luis Marcel, người chỉ có quan hệ xã giao với hắn thì Luis hiện đang ở đâu? Hay Luis đã quyết định bán nó cho kẻ trả giá cao nhất? Điều đó dường như không đúng. Bởi Grant biết rất rõ con người Luis, họ đã từng hoạt động cùng nhau trong một vài tình huống hết sức cam go và anh tin Luis, điều đó nói lên rất nhiều.

Điệp vụ chính phủ đã truy tìm mảnh vi phim đặc biệt ấy suốt cả tháng trời nay. Một giám đốc điều hành cấp cao của một công ty nghiên cứu ở California đã âm mưu bán công nghệ laze cấp chính phủ do công ty ông ta phát triển, một công nghệ có khả năng đưa vũ khí laze lên không gian trong tương lai gần. Chính những nhân viên an ninh của công ty đó đã nghi ngờ ông ta và nhanh chóng thông báo cho các quan chức chính phủ có thẩm quyền, họ đã bắt được tên giám đốc điều hành ngay trong vụ giao dịch. Nhưng hai tên khác đã trốn thoát được và biến mất cùng với mảnh vi phim. Sau đó một trong hai tên đã trở mặt với cộng sự của hắn và chạy sang Nam Mỹ cùng với mảnh vi phim để ăn mảnh. Điệp vụ khắp Trung và Nam Mỹ đã được cảnh báo và một điệp vụ Mỹ ở Costa Rica đã bắt mỗi được với tên này, dựng nên một vở kịch để lừa mua lại mảnh vi phim. Và mọi việc trở nên hỗn loạn kể từ lúc đó.

Cuộc giao dịch đã trở thành tệ hại, người điệp vụ đã bị thương nhưng anh ta đã biến mất cùng với mảnh vi phim. Lẽ ra mảnh vi phim phải được tiêu hủy ngay. Nhưng bằng cách nào đó viên điệp vụ đã đưa nó cho George Persall, người có thể đi lại tự do đến Costa Rica bởi những mối quan hệ làm ăn của ông ta. Liệu ai có thể nghi ngờ George Persall có liên quan đến hoạt động gián điệp cơ chứ? Bởi dường như ông ta có vẻ chỉ là một doanh nhân "vô hại", ngoại trừ niềm mê đắm với những cô thư ký xinh đẹp - một yếu điểm mà bất kỳ người đàn ông Latinh nào cũng có thể thông cảm được. Nhưng trong trường hợp này khi mà viên điệp viên kia bị choáng váng bởi vết thương và không kịp báo George phải thủ tiêu ngay mảnh vi phim, còn George thì biến mất trong bí mật. Chỉ có vài điệp vụ là biết Persall. Và Luis Marcel là một trong số đó thì điều đó mang lại cho anh ta nhiều thuận lợi.

Luis Marcel được cho là đã liên lạc với George, nhưng thay vào đó Luis biến mất. Còn George, người dường như luôn luôn khỏe mạnh, thì lại chết bởi một cơn đau tim...và không một ai biết mảnh vi phim ở đâu. Chính phủ Mỹ chắc chắn không muốn công nghệ đó rơi vào tay bất kỳ ai; trong khi chính phủ Nga lại rất muốn có được công nghệ này, và tất cả các lực lượng nổi dậy trên thế giới cũng đều muốn mảnh vi phim để bán nó cho người trả giá cao nhất. Với số tiền có được từ việc bán mảnh vi phim này, có thể dùng để mua nhiều kho vũ khí và vì thế nhiều cuộc nổi dậy có nguy cơ diễn ra.

Manuel Turego, kẻ đứng đầu cơ quan ninh quốc gia Costa Rica, quả là một tên thông minh; hắn là một thằng con hoang, Grant nghĩ, nhưng là một thằng con hoang rất thông minh. Hắn đã nhanh tay chớp lấy quý cô Priscilla Jane Hamilton Greer và mang tới cái khu đồn điền ở sâu trong nội địa được canh phòng nghiêm ngặt này. Chắc hắn còn bảo với cô nàng rằng hắn có trách nhiệm phải chăm nom, bảo vệ cô, và cô nàng thì đủ ngốc nghếch để mà còn biết ơn hắn vì đã "che chở" cô. Turego đã hành động khá bình tĩnh, bởi cho đến lúc này hắn vẫn chưa làm hại cô ta. Hiển nhiên bởi hắn biết cha cô ta là người rất giàu có và có nhiều ảnh hưởng, thật không khôn ngoan khi chọc giận một người giàu có và quyền lực trừ khi đó là điều cần thiết. Turego còn đang chơi trò chờ đợi; hắn đợi Luis Marcel lộ mặt, đợi mảnh vi phim kia xuất hiện, vì cuối cùng thì nó cũng phải lộ diện. Trong lúc đó hắn có Priscilla, hắn đủ khả năng để đợi. Dù cô ta có biết gì hay không, thì đối với hắn cô cũng có giá trị như một công cụ thương lượng, nếu không còn thứ gì khác.

Kể từ lúc Priscilla biến mất, cha cô ta đã trở lên phát cuồng. Ông ta đã huy động tất cả những đặc ân chính trị từ những người có quyền lực, nhưng ông ta nhận ra rằng không một đặc ân nào có thể giúp ông giải thoát Priscilla khỏi tay Turego. Cho tới khi họ tìm ra được Luis, chính phủ Mỹ sẽ không làm gì để giải thoát cho cô. Sự mập mờ rằng liệu cô có thực sự biết được điều gì đó hay không, và cái khả năng cô có thể biết vị trí của mảnh vi phim dường như lại càng khiến cho việc tìm kiếm Luis khó khăn hơn. Bởi tình trạng giam cầm của cô sẽ thu hút sự chú ý ra khỏi anh ta mang lại cho anh ta những thuận lợi mà anh ta cần.

Cuối cùng, tuyệt vọng vì lo lắng và điên tiết vì sự đáp lại hờ hững từ phía chính phủ, James Hamilton đã quyết định tự mình giải quyết vấn đề này. Ông ta phải mất cả một gia tài để tìm thấy nơi cô con gái đang bị giam giữ và hoàn toàn không tìm ra cách gì có thể tiếp cận khu đồn điền được canh gác nghiêm ngặt này. Ông ta nhận thấy rằng nếu cử người tới tấn công khu đồn điền thì chắc chắn con gái của ông sẽ bị giết. Khi đó có người đã gợi ý với ông về Grant Sullivan.

Với một người giàu có như James Hamilton thì hoàn toàn có thể tìm ra bất kể người nào dù người đó không muốn bị tìm thấy; thậm chí là cựu điệp viên chính phủ luôn thận trọng nay đã quá mệt mỏi đang chôn vùi bản thân trong những dãy núi của vùng Tennessee. Chỉ trong vòng hai tư giờ, Grant thấy mình đang ngồi đối diện với Hamilton, trong thư viện của một điền trang rộng lớn như một biểu tượng cho sự giàu có từ xa xưa. Hamilton đã đề nghị sẽ trang trải toàn bộ khoản thế chấp trên trang trại của Grant. Tất cả những gì ông ta muốn là con gái ông ta trở về, an toàn và khỏe mạnh. Khuôn mặt ông đầy vết nhăn và căng thẳng vì lo lắng, và còn có một nỗi tuyệt vọng không nói thành

lời, thậm chí điều đó hơn cả tiền bạc đã khiến Grant miễn cưỡng chấp nhận công việc này.

Việc giải cứu Priscilla dường như quá khó khăn, thậm chí là khó có thể thực hiện được. Dù anh có thể xuyên qua được hàng rào bảo vệ của khu đồn điền- điều anh không nghi ngờ gì, là một chuyện còn có thể đưa được cô ra ngoài hay không lại là một chuyện khác. Không chỉ như vậy, kinh nghiệm của bản thân nhắc nhở anh rằng, thậm chí nếu anh có tìm được ra cô thì nhiều khả năng cô không còn sống hoặc trong tình trạng không thể nhận thức được. Anh đã buộc mình không được nghĩ tới những điều có thể xảy ra cho cô kể từ khi cô bị bắt cóc. Thế nhưng việc tìm ra cô lại trở lên dễ dàng một cách thật nực cười; ngay khi anh vừa rời khỏi khu điền trang nhà Hamilton, lời mách nước mới đã xuất hiện. Trên đường cao tốc cách khu điền trang khoảng một dặm, khi anh liếc vào kính hậu xe thì phát hiện mình bị bám đuôi bởi một chiếc sedan màu xanh. Anh nhướn mày đầy mỉa mai và cho xe tấp vào lề đường. Châm một điếu xì gà, hít một hơi thông thả khi chờ hai người đàn ông tiến lại gần xe anh. "Chào, Curtis"

Ted Curtis hạ gương xuống và nhìn qua ô cửa mở, cười nhăn nhở. "Thử đoán xem ai muốn gặp anh nào?"

"Chết tiệt", Grant cau gắt chữi thề. "Được rồi, dẫn đường đi. Chắc tôi không phải lái xe tới tận Virginia chứ hả?"

"Không, chỉ tới thị trấn tiếp theo thôi. Anh ta đang chờ ở một nhà nghỉ "

Thực tế việc Sabin thấy cần thiết phải rời trụ sở chính đã nói cho Grant khá nhiều điều. Anh biết Kell Sabin từ ngày xưa; người đàn ông này không hề có, thậm chí dù một dây thần kinh kích động trong cơ thể và có lẽ trong mạch máu anh ta chắc đang chảy là nước băng đá. Anh ta không phải là người dễ chịu để có thể gần gũi, Grant có thể nhận thấy từ những nét tương đồng ở chính bản thân anh. Họ đều là những người đàn ông không tuân theo bất kỳ nguyên tắc nào, những người đàn ông thấu hiểu thế nào là địa ngục, những người đàn ông đã từng sống và săn đuổi trong những khu rừng rậm nhiệt đới ẩm ướt nơi không có bất kỳ một luật lệ nào tồn tại. Điều khác biệt giữa họ là Sabin lại thoải mái với sự ẩm ướt, lạnh lẽo; đó dường như là cuộc sống của anh ta- nhưng Grant lại không muốn dù chỉ một chút nào nữa. Mọi chuyện đã đi quá xa; anh cảm thấy mình không còn là một con người đúng nghĩa nữa. Anh bắt đầu mất đi cảm giác mình là ai và tại sao anh lại ở đó. Anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì. Lúc duy nhất anh cảm thấy mình còn sống là trong khi săn đuổi, khi chất adrenaline bơm vào mạch máu và đốt cháy mọi giác quan để nhận thức chính xác được mọi thứ. Súng đạn đã gần như giết chết thay vì bảo vệ anh, bởi vậy nó đã khiến anh phải dừng lại để suy nghĩ. Đó cũng là lúc anh quyết định rời bỏ.

Hai mươi phút sau, tay quần quanh cốc cà phê đặc, nóng hổi và gác đôi chân đi boot thoải mái lên cái bàn cà phê nhựa vân gỗ thường thấy trong các khu nhà nghỉ, Grant lẩm bẩm, "Được rồi, tôi đã tới rồi đây. Nói xem nào"

Kell Sabin cao gần 6 feet (*khoảng 1m8*), thấp hơn Grant khoảng 1 inch (*2.54 cm*), thân hình

đầy cơ bắp cho thấy anh ta vẫn giữ nguyên được vóc dáng dù anh ta đã rút khỏi công tác trên chiến trường. Anh có mái tóc đen sẫm, mắt đen, nước da màu olive – và ngọn lửa lạnh lẽo từ nguồn năng lượng tỏa từ trong con người anh tạo nên một vùng uy lực bao quanh anh. Người ta không thể biết anh đang suy tính điều gì, và luôn thận trọng như một con báo đang săn mồi, nhưng Grant tin tưởng anh. Anh không thể nói là anh thích Sabin, Sabin không phải là một người thân thiện. Nhưng trong hai mươi năm qua cuộc sống của họ đan quện vào nhau đến mức như là chúng trở thành một phần của nhau. Trong tâm trí mình, Grant dường như nhìn thấy được ánh chớp đỏ - cam của súng đạn, và đột ngột anh còn cảm thấy sự nóng ẩm của cánh rừng nhiệt đới, ngửi cả thấy mùi lá cây mục nát, thấy ánh chớp của vũ khí khi khai hỏa... và cảm nhận được, ở sau lưng anh, kẻ sát vai anh là một người khác, cùng người đàn ông đang ngồi đối diện với anh. Mọi thứ dường như vẫn in nguyên trong ký ức của một người đàn ông.

Kell Sabin là một người đàn ông nguy hiểm. Nhiều chính phủ thù địch sẽ rất vui mừng trả cả một gia tài để có thể bắt được anh, nhưng Sabin không gì hơn một cái bóng lướt xa khỏi ánh mặt trời, khi anh ta chỉ huy quân của anh ta từ trong màn sương xám.

Không một biểu hiện nào dù thoáng qua hiện lên trong đôi mắt đen, Sabin quan sát người đàn ông đối diện ngồi trong tư thế lười biếng – anh ta biết đó là sự lười biếng đánh lừa người khác. Grant, thậm chí còn gầy và cứng cáp hơn khi anh ta còn ở trên chiến trường. Ngủ đông trong một năm cũng không làm anh ta mềm đi chút nào. Sẽ vẫn còn cái gì đó hoang dã ở Grant Sullivan, điều gì đó đầy nguy hiểm và không thể nào thuần hóa. Nó ở trong sự thận trọng, ánh lấp lánh không ngừng của đôi mắt màu hổ phách, rực sáng dữ dội và vàng như mắt đại bàng dưới cặp lông mày màu nâu sẫm của anh ta. Mái tóc vàng đậm bờm xờm, cuộn quanh cổ áo sau gáy, càng nhấn mạnh rằng anh ta cũng chẳng lịch sự gì cho lắm. Anh ta sạm đen; một cái sẹo nhỏ khó thấy ở cằm, nhưng có một vết cắt dài từ gò má trái màu trắng bạc là hiện rõ tương phản với nước da màu đồng. Chúng không đơn giản là những vết sẹo xấu xí, chúng là dấu vết của những cuộc chiến.

Nếu Sabin phải lựa chọn một ai đó để theo sau con gái của Hamilton, thì anh ta chắc chắn sẽ lựa chọn người đàn ông này. Trong rừng rậm, Sullivan nhanh nhẹn như mèo, anh ta có thể trở thành một phần của khu rừng, hòa chung vào chúng. Anh ta cũng rất hữu dụng trong những khu rừng rậm cụ thể nào đó, nhưng ở trong cái địa ngục xanh lục của thế giới này thì không ai có thể sánh bằng anh ta.

"Anh có định tìm cô ta không?" Cuối cùng thì Sabin cũng cất tiếng hỏi bằng một tông giọng trầm.

"Có"

"Vậy để tôi bổ sung cho anh một vài thông tin". Hoàn toàn không quan tâm đến việc Grant không được phép biết về các thông tin mật, Sabin nói cho anh về mảnh vi phim bị mất. Anh còn kể về George Persall, Luis Marcel, về toàn bộ cái trò chơi mèo đuổi chuột chết tiệt và cả về cô nàng Priscilla nhỏ bé, ngu ngốc đang ngồi giữa cái đống lộn xộn ấy. Cô nàng được xem như tấm màn hỏa mù nhằm che đậy cho Luis, nhưng Kell khá lo lắng cho tình trạng của Luis. Không giống anh ta khi biến mất như thế, và Costa Rica cũng không phải là cái nơi thanh bình nhất trên thế giới gì cả. Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra với anh ta. Nhưng bất kể anh ta ở đâu, thì anh cũng vẫn chưa rơi vào tay của một chính phủ hoặc đảng phái chính trị nào, bởi mọi lực lượng vẫn đang truy tìm anh ta, và mọi người trừ Manuel Turego và chính phủ Mỹ cũng đang tìm kiếm Priscilla. Thậm chí chính phủ Costa Rica

cũng không biết là Turego có được người phụ nữ đó, hẳn ta đang hành động theo ý mình.

"Persall là một con ngựa đêm" (*dark horse: chỉ một người mới nổi lên, mà trước đó ít được ai biết đến. nguyên gốc là lối nói trong trường đua ngựa. dark horse là con ngựa mà các con bạc không biết đến và khó có thể đặt cược vào nó*). Kell thừa nhận một cách cúi đầu. "Hẳn ta không phải là một kẻ chuyên nghiệp. Tôi thậm chí không có một thông tin nào về hẳn"

Nếu đến Sabin mà còn không có thông tin gì về Persall thì hẳn ta chắc còn hơn cả một con ngựa đêm; hẳn ta hoàn toàn vô hình. "Bằng cách nào chuyện này bị lộ ra ?" Grant lè nhè, mắt khép thành một khe nhỏ. Anh ta trông như thể ngủ gật, nhưng Sabin biết trái lại anh ta đang tỉnh táo hơn lúc nào hết.

"Người của ta bị theo sau. Chúng ngày càng tiếp cận hơn. Anh ta gần như mất trí vì kích động. Anh ta không tìm thấy Luis, nhưng anh ta nhớ cách liên lạc với Persall. Không ai biết tên của Persall, cho tới tận sau này, hay bằng cách nào tìm ra ông khi cần. Người của ta chỉ vừa kịp đưa mảnh phim cho Persall trước khi mất kiểm soát. Và Persall thì biến mất".

"Anh ta sao rồi?"

"Anh ta vẫn còn sống. Chúng ta đã đưa được anh ta ra ngoài, nhưng đó là sau khi Turego đặt bàn tay lên anh ta"

Grant cau mày. "Vậy là Turego biết chàng trai của chúng ta chưa bảo Persall thủ tiêu mảnh phim đúng không?"

Kell trông hoàn toàn phần nộ. "Tất cả mọi người đều biết. Chẳng có một biện pháp an ninh nào được thiết lập ở đó cả. Có quá nhiều người sẽ bán bất kỳ một mẩu tin nào họ tìm được. Turego có một kẻ hở trong tổ chức của hẳn Trước khi chúng tôi có thể có bất kỳ hành động nào thì Turego đã nâng mắt cô gái."

Lúc này hàng mi dày sẫm đã gần như che đầy hoàn toàn ánh lấp lánh vàng rực của đôi mắt Grant. Anh ta nhìn như thể anh ta có thể ngáy bất kỳ lúc nào. "Vậy, cô ta có biết điều gì về mảnh vi phim hay không ?"

"Chúng tôi không biết. Nhưng tôi đoán là cô ta không biết. Persall chỉ có vài giờ để giấu mảnh vi phim trước khi ông ta tới phòng cô ta"

"Vậy vì cái chết tiệt gì mà cô ta không ở yên với cha cô ta, nơi mà cô ta thuộc về?" Grant kêu ca.

"Hamilton đã tạo ra cả một địa ngục cho chúng tôi để có thể mang cô ta ra khỏi đó, nhưng thật ra họ cũng không gần gũi với nhau lắm. Cô ta là một cô nàng tiệc tùng. Đã li hôn, hứng thú với việc tận hưởng cuộc sống hơn là làm việc. Thực tế là Hamilton đã loại cô ta ra khỏi di chúc vài năm trước, và

từ đó cô ta lang thang khắp nơi. Cô nàng cặp bồ với Persall cũng được đôi ba năm rồi. Họ không hề ngại ngùng về mối quan hệ của mình. Persall thích có được những cô nàng hào nhoáng trong tay và đủ khả năng để chu cấp cho cô nàng. Hắn thì luôn có vẻ là một anh chàng hào hoa, ga lăng đúng sở thích của cô nàng rồi. Tôi chắc như quỷ là không bao giờ có thể nghĩ ra Persall là một tên lừa tin, đặc biệt là đủ thông minh để biến tôi trở thành một thành một thằng ngu như thế này"

"Thế tại sao anh không đột nhập vào đó và mang cô ta ra ?" Grant đột nhiên hỏi, và mở mắt nhìn chăm chăm vào Kell bằng tia nhìn lạnh lùng và vàng rực.

"Vi hai lý do. Một, tôi không nghĩ là cô ta biết điều gì đó về mảnh phim. Tôi phải tập trung cho việc tìm mảnh phim đó, và điều đó nghĩa là phải tìm Luis Marcel. Hai là, anh là người thích hợp nhất cho việc này. Tôi nghĩ thế nên tôi .. ừm thế nào nhỉ... sắp xếp để Hamilton chú ý tới anh"

Vậy là dù thế nào Kell cũng hành động để giải thoát cho cô gái, nhưng tất nhiên là bằng cái cách lòng vòng của anh ta rồi. Tốt thôi, ở sau hậu trường là cách duy nhất anh ta có thể hành động hiệu quả nhất. "Anh sẽ không gặp bất kỳ khó khăn nào để vào Costa Rica đâu , "Kell nói." Tôi đã sắp xếp xong mọi việc rồi. Nhưng nếu anh không thể mang được cô ta ra"

Grant cúi người về phía trước, với một dáng vẻ hoang dã duyên dáng, một sự yên lặng chết người. "Tôi biết," anh nói một cách lặng lẽ. Không cần phải nói ra, nhưng họ đều hiểu rằng một viên đạn vào đầu sẽ là tử tế hơn nhiều so với những gì có thể xảy ra với cô nếu Turego quyết định là cô biết vị trí của mảnh vi phim. Cô vẫn giữ được mạng sống đến giờ bởi cô như một giải pháp an toàn, nhưng nếu mảnh vi phim không xuất hiện thì cô sẽ là đường dẫn còn lại duy nhất đến nó. Và khi đó cuộc sống của cô sẽ không đáng giá bằng một đồng kẽm.

Vì vậy mà bây giờ anh đang ở Costa Rica, sâu trong rừng mưa nhiệt đới và đáng nguyên rủa là quá gần biên giới Nicaragua để mà thư giãn. Những băng đảng phiến loạn du đảng, binh lính, quân cách mạng và những tên khủng bố làm cuộc sống của những người dân người mà chỉ muốn một cuộc sống yên bình trở lên khôn khổ, nhưng những điều ấy nào có chạm đến Priscilla. Cô nàng như là một nàng công chúa vùng nhiệt đới, đang nhăm nháp một cách duyên dáng ly đồ uống mát lạnh của mình, chẳng mấy may quan tâm đến khu rừng nhiệt đới rậm rạp không ngừng lan đến ranh giới của khu đồn điền và phải được cắt bỏ thường xuyên.

Được rồi, anh đã quan sát cô quá đủ rồi. Tối nay anh sẽ hành động. Giờ thì anh đã biết thời gian biểu của cô, biết được lề thói hàng ngày của bọn lính gác và cũng phát hiện ra tất cả hệ thống báo động. Anh không thích phải đi lại trong rừng rậm khi trời tối, nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Anh phải mất vài tiếng để có thể đưa cô ra xa khỏi khu đồn điền trước khi ai đó phát hiện ra cô đã biến mất; may mắn là cô ta thường ngủ dậy muộn, ít nhất là tới tận 10 giờ sáng. Vì thế sẽ không ai nghi ngờ gì nếu cô không xuất hiện trước 11 giờ. Đến lúc ấy thì họ cũng sẽ đi được khá là xa rồi. Pablo sẽ đón họ lên máy bay trực thăng ở khoảng rừng thưa đã được đánh dấu vào sáng sớm mai.

Grant chậm chạp lùi ra xa bìa rừng, luồn mình vào tấm màn xanh rì rậm rạp tới khi nó tạo thành

một tấm màn vững chắc tách anh khỏi ngôi nhà. Chỉ đến lúc đó anh mới đứng dậy, bước đi không một tiếng động và với sự tự tin bởi anh đã thanh toán xong hệ thống báo động và thiết bị cảm ứng mà anh phát hiện ra. Anh đã ở trong rừng ba ngày rồi, di chuyển một cách cẩn trọng xung quanh khu đồn điền và cẩn thận quan sát cách bố trí của ngôi nhà. Anh biết nơi cô gái ngủ và biết cách nào để đột nhập vào trong. Không thể tốt hơn nữa; Turego hiện không ở trong nhà. Hắn đã rời đi ngày hôm qua và bởi giờ hắn vẫn chưa quay về nên Grant biết là hôm nay hắn sẽ không trở lại. Trời vừa mới chạng vạng, và không an toàn khi vượt sông khi trời tối.

Grant biết chính xác dòng sông phản trắc như thế nào; đó là nguyên nhân anh sẽ đưa cô gái xuyên rừng. Mặc dù bất chấp nguy hiểm thì đường sông có vẻ là tuyến đường hợp lý hơn. Nhưng nếu chẳng may lúc xuất phát họ bị phát hiện trước khi Pablo có thể đón họ, thì cuộc truy tìm chắc sẽ tập trung dọc theo con sông, ít nhất là trong một khoảng thời gian. Mà anh hy vọng là đủ lâu để họ có thể bắt được máy bay.

Anh phải đợi vài tiếng nữa trước khi có thể đột nhập vào ngôi nhà và đưa cô gái ra. Điều đó khiến bất kỳ ai cũng phải trở lên mệt mỏi, buồn chán và buồn ngủ. Anh dọn sạch một chỗ nhỏ làm nơi cất giấu vật dụng và kiểm tra cẩn thận xem có rắn không, đặc biệt là loài rắn mũi thương màu nâu bóng, loài này rất thích nằm ở nơi trống trải và chờ đợi bữa ăn tiếp theo của nó. Yên tâm vì nơi cất giấu vẫn an toàn, anh ngồi xuống một thân cây đổ và hút một điếu thuốc. Anh uống một chút nước, nhưng anh không đói. Anh biết anh sẽ không thể ăn cho tới một lúc nào đó vào ngày mai. Mỗi khi nhiệm vụ chưa hoàn thành là anh không thể ăn được, anh quá căng thẳng, mọi giác quan của anh nhạy đến độ một âm thanh dù nhỏ nhất của rừng rậm cũng dội âm vào màng nhĩ như sấm vậy. Adrenaline đã bơm đầy vào mạch máu, khiến anh trở lên mãnh liệt đến nỗi anh có thể hiểu được tại sao người Viking lại trở lên điên cuồng như vậy trong trận đánh. Chờ đợi gần như càng trở lên không thể chịu đựng được, nhưng đó là điều anh phải làm. Anh kiểm tra lại đồng hồ, những con số được chiếu sáng, một chút lạ thường của nền văn minh trong một khu rừng rậm nhiệt đới, đang cố nuốt chửng lấy những người còn sống, và cau mày khó chịu khi thấy chỉ mới hơn nửa giờ đồng hồ trôi qua.

Để cho có việc làm và xoa dịu sự căng thẳng làm đau đớn các dây thần kinh, anh đóng gói một cách cẩn thận, sắp xếp mọi thứ để có thể biết chính xác vị trí của chúng ở đâu. Anh kiểm tra lại vũ khí và đạn dược, hi vọng là không phải sử dụng chúng. Điều anh muốn nhất là nếu anh mang được cô gái ra ngoài và còn sống thì phải hoàn toàn trong yên lặng. Nếu anh phải sử dụng súng cacbin hoặc là súng lục tự động, anh sẽ làm lộ vị trí của họ. Anh thích dùng dao hơn, nó im lặng và đầy chết chóc.

Anh có thể cảm thấy mồ hôi chảy thành từng dòng dọc theo xương sống. Lạy chúa, cầu cho cô ta có đủ bình tĩnh để ngậm chặt miệng lại và không kêu quang quác lên khi anh lôi cô ra khỏi đó. Nếu cần, anh sẽ đánh cô ta bất tỉnh, nhưng thế nghĩa là phải vác theo cái trọng lượng chết tiệt của cô ta xuyên qua đám cây cối rậm rạp sẽ quán quanh chân anh như những bàn tay sống.

Anh nhận thấy mình đang vượt ve con dao, những ngón tay dài, cứng cáp lướt qua lưỡi dao như chạm vào tình nhân, sau đó đẩy nó sâu vào trong vỏ. Chết tiệt cô ta, anh cáu gắt nghĩ. Chỉ vì cô mà anh phải quay trở lại trong cái thứ rậm rạp này, và anh có thể cảm thấy nó lại đang giam giữ anh. Sự nguy

hiềm gây ra một cơn nghiện như bất kỳ một loại ma túy nào và nó lại đang dâng lên trong những mạch máu của anh, đốt cháy anh, ăn mòn anh như một thứ axit – giết chết anh và cũng làm gia tăng bản năng sinh tồn cùng một lúc. Quỷ tha ma bắt cô ta đi! Toàn bộ chuyện này chỉ là bởi vì một con bé thương lưu ngổ nghịch, hư hỏng, ngu ngốc- kẻ thích tiêu khiển bản thân ở những chiếc giường khác nhau. Vẫn vậy... chắc cô vẫn giữ được mạng sống, là bởi Turego được cô ta thỏa mãn như một người tình.

Âm thanh về đêm của khu rừng đã bắt đầu cất lên xung quanh anh: tiếng rú của bầy khỉ, tiếng xào xạc, tiếng rúc và tiếng khụt khịt của những cư dân ban đêm khi chúng bắt đầu đi kiếm ăn. Ở nơi nào đó gần bờ sông, anh có thể nghe thấy tiếng gầm gừ của một con báo đốm Châu Mỹ, nhưng anh không bận tâm tới những âm thanh bình thường ấy của khu rừng. Anh như ở nhà. Sự kết hợp lạ thường trong gien và cả những kỹ năng anh học được khi còn là một cậu bé sống ở vùng đầm lầy nam Georgia đã khiến anh trở thành một phần của khu rừng như một con báo đang rình mồi bên bờ sông. Dù tấm màn xanh rậm của khu rừng đã che khuất hết ánh sáng, anh cũng không đốt đuốc hay bật đèn pin; anh muốn tập cho đôi mắt quen với bóng đêm khi anh di chuyển. Dựa vào đôi tai và bản năng của mình anh biết không có điều gì nguy hiểm ở gần. Nguy hiểm đến từ con người, chứ không phải từ những loài thú nhút nhát của khu rừng. Miễn là những tiếng động ấy còn xung quanh anh, anh biết là không có người nào ở gần đây.

Đến nửa đêm anh đứng dậy và tiến lại gần một cách thận trọng theo lối mà anh đã đánh dấu trong đầu, những loài vật và côn trùng không hề bị hốt hoảng vì sự hiện diện của anh đến nỗi những âm thanh âm ỉ ấy vẫn kéo dài không ngớt. Thứ duy nhất khiến anh cần phải chú ý là một con rắn mũi thương hoặc một con bushmaster (*một loài rắn độc Nam Mỹ*) có thể đang săn mồi trên lối mòn anh đã chọn, mặc dù hi hữu lắm anh mới đụng phải chúng. Anh mang theo một cây gậy dài mà anh đang quét ngang mặt đất trước mặt. Khi tới rìa của khu đồn điền anh đặt cây gậy sang bên cạnh và cúi xuống quan sát kỹ khắp khu đất, chắc chắn mọi thứ như mong đợi, trước khi anh di chuyển.

Từ chỗ ẩn nấp, anh có thể nhận thấy bọn lính gác đang ở vị trí thường ngày của chúng, hầu như đã ngủ gật hết, trừ một tên đang đi tuần tra xung quanh, và chẳng mấy nữa hẳn cũng sẽ ngồi xuống đánh một giấc thôi. Chúng thật chủ quan, anh khinh thường nghĩ. Chúng rõ ràng là không hề mong đợi sẽ phải tiếp bất kỳ vị khách nào ở cái nơi heo lánh như cái khu đồn điền ở thượng lưu sông này. Trong suốt ba ngày quan sát tỉ mỉ bọn lính gác này, anh nhận ra rằng hầu hết thời gian chúng thường đứng tán phét, hút thuốc chứ không hề chú ý canh phòng cẩn mật. Dù vậy chúng vẫn ở đó, với những khẩu súng trường vẫn nhét đầy ắp là đạn thật. Một trong những lý do Grant có thể tiến tới độ tuổi ba tám là bởi anh luôn lưu tâm đến khả năng tổn hại sức khỏe của các loại vũ khí và chúng có thể gây ra điều gì với da thịt của con người. Anh không tin vào sự liều lĩnh, bởi nó có thể trả giá bằng cả mạng sống. Anh chờ đợi. Ít nhất giờ anh có thể nhìn thấy bầu trời đêm trong trẻo, và những ngôi sao như xuống thấp, sáng lấp lánh trên bầu trời. Anh không bận tâm đến ánh sáng từ những ngôi sao; có quá nhiều bóng tối đủ để che giấu sự di chuyển của anh.

Tên lính gác ở góc trái của khu nhà không hề động dậy lấy một phân kể từ khi Grant quan sát; hẳn đã ngủ. Tên lính đi tuần tra cũng đã ngồi tựa vào một trong những cây cột trước nhà. Một đốm đỏ mờ ở gần tay của tên lính nói cho Grant biết hắn đang hút thuốc và nếu theo thói quen thường ngày thì hút xong điều thuốc này hắn sẽ kéo cái mũ cho sụp xuống dưới mắt và ngủ suốt đêm.

Im lặng như một hồn ma, Grant rời khỏi sự che giấu của khu rừng và di chuyển trên sân, lần từ cái cây này đến bụi rậm kia, và hoàn toàn vô hình trong bóng tối. Không một tiếng động anh trèo lên hàng hiên chạy dọc quanh nhà, nép mình vào tường và kiểm tra quang cảnh xung quanh lại một lần nữa. Hoàn toàn tĩnh lặng. Bọn lính gác đã quá dựa vào hệ thống báo động mà không biết rằng chúng có thể bị phá bỏ.

Phòng của Priscilla ở phía sau nhà. Nó có hai lớp cửa kính trượt, chắc là đã bị khóa, nhưng anh cũng không lo ngại gì; anh luôn có cách với những chiếc khóa. Anh dễ dàng di chuyển đến chỗ cánh cửa, vươn tay ra và đẩy chúng trong yên lặng. Cái cửa dễ dàng di chuyển, anh cau mày. Không khóa. Cô nàng chu đáo thật!

Từ từ, từng inch một anh đẩy cái cửa cho tới khi đủ rộng cho anh trượt vào. Ngay khi vào phòng anh dừng lại một lúc đợi cho mắt điều chỉnh quen với bóng tối một lần nữa. Dưới ánh sao, căn phòng dường như còn tối hơn cả khu rừng. Anh không di chuyển lấy một cơ bắp nào, chỉ đứng đó, chờ đợi và nghe ngóng.

Ngay khi anh có thể nhìn rõ lại, anh có thể nhận thấy đây là một căn phòng lớn và thoáng mát, với sàn gỗ mát mẻ trải thảm rơm. Bên phải anh là chiếc giường ngủ đặt tựa vào tường, trông ma quái với những tấm màn ngăn muỗi xếp quanh nó. Xuyên qua tấm màn anh có thể nhìn thấy chần chiếu lộn xộn, một chỗ hơi nhô lên ở phía kia của chiếc giường. Một cái ghế tựa, một cái bàn tròn nhỏ và một cái đèn sàn cao đặt ở phía bên này giường. Bên trái anh dường như còn tối hơn, nhưng anh vẫn có thể thấy một cánh cửa chắc là cửa vào phòng tắm. Một tủ đựng quần áo rất lớn đặt dựa vào tường. Chậm rãi, yên lặng như một con cọp đang rình mồi, anh di chuyển tới chỗ bức tường, hòa lẫn vào bóng tối gần cái tủ. Giờ anh có thể nhìn thấy một cái ghế tựa đặt ở phía kia của chiếc giường, gần với nơi cô ngủ. Một chiếc áo dài trắng có lẽ là áo choàng của cô ta hoặc áo ngủ, đặt ngang trên cái ghế. Cái ý nghĩ cô có thể trần truồng đi ngủ khiến khóe miệng anh cong lên trong một nụ cười nhả nhả với vẻ chẳng thật sự hứng thú. Nếu cô nàng mà trần truồng, cô ta sẽ chiến đấu như một cô mèo hoang khi anh đánh thức cô. Đó là điều cuối cùng anh cần. Vì thế vì lợi ích của cả hai bên, anh hy vọng cô ta mặc đầy đủ quần áo.

Anh tiến lại gần giường, chú mục vào chỗ hơi nhô lên trên giường. Cô ta vẫn đang... Đột nhiên đám tóc mai sau gáy dựng đứng lên cảnh báo, và không suy nghĩ anh quăng người sang bên, nhận lấy cú đòn đánh vào bả vai thay vì vào gáy. Anh lập tức cúi người lăn tròn mong đợi đối mặt với kẻ tấn công, nhưng căn phòng lại im lặng và đen tối như trước. Không có gì di chuyển, kể cả người trên giường. Grant lần trở lại bóng tối, cố lắng nghe thấy tiếng thở nhẹ, tiếng sột soạt của áo quần hay bất kỳ tiếng gì. Căn phòng như câm lặng. Kẻ tấn công anh nấp ở chỗ nào? Giống Grant, hắn cũng đang di chuyển trong bóng tối, nơi đủ sâu thẳm để che chở cho một vài người.

Kẻ nào đã tấn công anh? Hắn định làm gì trong phòng ngủ của Priscilla ? Có phải hắn được cử tới để giết cô ta hay là hắn cũng như anh đang cố cướp cô khỏi tay Turego.

Kẻ tấn công anh chắc là trốn ở góc tối bên cạnh tủ đựng quần áo. Grant nhẹ đẩy lưỡi dao ra khỏi

vỏ nhưng lại đẩy nó trở lại; tay anh cũng yên lặng như con dao.

Đó... chỉ trong khoảnh khắc thôi, một chuyển động rất nhẹ, nhưng cũng đủ để lộ ra vị trí của người đàn ông. Grant thu mình sau đó lao tới trong một cú tấn công mờ ảo, tóm lấy chân và quật hẳn xuống. Ngay khi hạ xuống, kẻ lạ mặt lăn tròn về phía chân anh bằng một cú vặn xoắn mềm mại, một dáng người thanh mảnh tối mờ tương phản với cái màn màu trắng. Hẳn đá anh nhưng Grant tránh được, ngay lập tức anh cảm thấy luồng khí của cú đánh quét qua cằm. Di chuyển anh tóm được tay của hắn bằng một cú chop làm tê liệt. Anh có thể nhận thấy cánh tay rớt xuống vô dụng bên cạnh người hắn. Lạnh lùng, không cảm xúc, thậm chí là thờ ơ, Grant ném cái thân hình gầy gầy ấy xuống sàn và giết chặt lấy tay hắn bằng một đầu gối còn đầu gối khác đè xuống xương ức. Chỉ khi giờ tay định hạ một đòn quyết định để kết thúc trận đấu trong yên lặng của họ, Grant mới nhận ra có điều kỳ quặc, cái gì đó mềm mại phồng lên dưới đầu gối anh. Đến lúc đó anh mới hiểu ra. Cái hình khối trên giường kia vẫn bất động bởi nó chỉ là đồng chăn đệm cuộn lên, không phải là người. Cô gái không ở trong giường; cô ta chắc đã nhìn thấy anh đột nhập qua cửa trượt và giấu mình vào bóng tối. Nhưng tại sao cô ta không hét lên? Tại sao cô lại tấn công anh trong khi cô biết rõ là không có cơ hội chống lại anh? Anh dịch đầu gối khỏi ngực cô và trượt tay lên khu đồi mềm mại để chắc chắn trọng lượng của anh không làm cô ngột thở. Anh cảm nhận được sự yên tâm dần hiện hữu lan trên ngực cô, một chút giật mình khẽ khàng khi cô cảm thấy sự đụng chạm của anh. Anh nhẹ nhàng dịch người khỏi cô.

"Ồn rồi," anh thì thầm, nhưng đột nhiên cô xoay người giật mạnh ra khỏi anh. Đầu gối đẩy mạnh lên; anh mất cảnh giác, hoàn toàn không phòng bị, và đầu gối cô đập đúng vào háng gây nên một cơn đau đốn xuyên suốt cả cơ thể anh. Một tấm màn màu đỏ như nhảy múa trước mắt anh, anh lệch người về một bên, nghẹn lại cơn đau đấng hòng, hai tay anh tự động khum lại chỗ da thịt dễ tổn thương khi nghiêng chặt răng kìm chế tiếng rên đau đớn đang đấu tranh đòi được giải phóng.

Cô trườn ra khỏi anh, và anh nghe thấy một tiếng nấc nhẹ, có lẽ do khiếp sợ. Qua đôi mắt mờ đi vì đau anh nhìn thấy cô lấy thứ gì đó đen thui to lớn; rồi trượt qua cái cửa kính mở và biến mất.

Cơn giận giữ thuần túy khiến ngón chân anh run lên. Chiết tiết, cô ta đã tự trốn thoát được. Cô ta sẽ phá hỏng toàn bộ kế hoạch mất! Lờ đi cơn đau ở háng, anh bắt đầu đuổi theo cô ta. Anh có một bàn cần phải san bằng.

Chương 2

Jane chỉ vừa mới bắt đầu sắp xếp đồng hành lý thì một thứ bản năng nào đó có lẽ còn sót lại của tổ tiên từ thời nguyên thủy đã khiến cô nhận thấy có người đang đến gần. Chẳng có bất kỳ một tiếng động nào cảnh báo mà chỉ đột nhiên cô nhận thấy sự hiện diện của một người khác nữa. Đám tóc mai sau gáy và lớp lông tơ trên cẳng tay dựng đứng lên, cô thấy ớn lạnh, hướng mắt về chỗ cửa kính. Cánh cửa trượt mở không một tiếng động và cô nhìn thấy bóng đen của một người đàn ông hiện rõ trong đêm tối. Đó là một người đàn ông cao lớn, nhưng lại di chuyển hoàn toàn yên lặng. Và chính sự di chuyển vô thanh kỳ quái ấy của hắn khiến cô sợ hơn bất kỳ điều gì, nó gây ra cơn ớn lạnh của nỗi khiếp sợ lan trên da. Trong những ngày này, cô đã phải sống với nỗi thấp thỏm, không để lộ sự sợ hãi trong khi cô lơ lửng như đi trên dây, cố gắng ru ngủ sự nghi ngờ của Turego, nhưng luôn sẵn sàng cho nỗ lực trốn chạy. Không có điều gì làm cô khiếp sợ bằng bóng đen đang trượt vào phòng cô lúc này.

Bất kỳ hy vọng mong manh là được giải cứu đã bị dập tắt khi Turego sắp đặt cô ở đây. Cô đã đánh giá hoàn cảnh của mình một cách thực tế. Người duy nhất sẽ cố gắng giải thoát cho cô chắc là cha cô, nhưng điều này nằm ngoài khả năng của ông. Cô chỉ có thể dựa vào sự thông minh của chính mình. Đến cuối thì cô đã tán tỉnh, tăng bốc, nói dối không chớp mắt, làm mọi thứ để Turego tin rằng cô chỉ là một cô nàng náo động tuếch và vô hại. Thực tế, cô nghĩ, cô đã thành công, nhưng thời gian trôi quá nhanh. Khi ngày hôm qua một viên sĩ quan phụ tá mang đến một tin nhắn khẩn cấp cho Turego, Jane đã nghe lén được; vị trí của Luis Marcel đã bị phát hiện, và Turego lại rất muốn có được Luis.

Bởi cho tới giờ Turego chắc là đã phát hiện ra Luis không hề biết gì về mảnh vi phim, cho nên cô sẽ là mối nghi ngờ duy nhất. Cô phải trốn khỏi đây, ngay tối nay, trước khi Turego quay lại.

Từ khi tới đây cô không hề ăn không ngồi rồi, cô cẩn thận ghi nhớ toàn bộ thói quen của bọn lính gác, đặc biệt là vào buổi tối, khi bóng đêm mang đến nỗi khiếp sợ khiến cô không thể chớp mắt. Cô giành cả đêm đứng ở cửa đôi, quan sát bọn lính gác, ghi nhớ thời gian làm việc, nghiên cứu thói quen của chúng. Bằng việc để cho đầu óc luôn bận rộn, cô có thể điều khiển nỗi sợ hãi. Khi ánh bình minh bắt đầu soi sáng bầu trời, là lúc cô có thể ngủ. Cô đã chuẩn bị từ cái ngày đầu tiên cô tới đây cho khả năng cô phải chạy trốn trong rừng rậm nhiệt đới. Cô lén lấy trộm đồ ăn và vài vận dụng cần thiết, giấu chúng đi và tôi rèn bản thân cho những điều sẽ xảy ra ở phía trước. Thậm chí cho tới tận lúc này, duy nhất chỉ có sự sợ hãi cho những gì đang đợi cô khi cô trong tay Turego là cho cô lòng cam đảm để

chạy trốn vào rừng rậm đen tối, nơi những con quái vật của bóng đêm đang chờ đợi cô.

Nhưng không một điều gì trong số chúng có thể sánh với bóng đen đầy ác độc và chết chóc đang di chuyển trong phòng ngủ của cô lúc này. Cô lùi vào bóng tối dày đặc, cô không thể hít thở bởi nỗi sợ hãi đã dâng đến tận cùng. Ôi, lạy Chúa, cô cầu nguyện, cô phải làm gì bây giờ ? Tại sao hắn lại ở đó? Để ám sát cô ngay trên giường sao? Hay đó chỉ là một tên lính, tối nay cũng như mọi tối, tới định cưỡng đoạt cô?

Khi hắn lướt qua trước mặt cô, hơi cúi người khi di chuyển về phía giường cô, một cơn thịnh nộ lạ thường dâng lên trong cô. Sau tất cả những gì mà cô phải chịu đựng, đúng là chết tiệt nếu cô để cho hắn phá hỏng nỗ lực trốn chạy của mình! Cô đã phải tự lên tinh thần rất nhiều lần, bất chấp nỗi sợ bóng tối kinh hoàng, và giờ hắn ta đang làm hỏng nó.

Nghiến chặt quai hàm lại, cô nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm như đã được dạy trong lớp tự vệ. Cô tung một cú đánh nhắm vào cổ hắn ta, nhưng đột nhiên hắn biến mất, như một cái bóng lướt xa khỏi cú đấm khiến nó đập trúng vai hắn thay vì vào cổ. Cảm giác sợ hãi ngay lập tức trào ra, cô lui người lại ẩn sau góc tủ đựng quần áo, cố căng mắt nhìn, nhưng hắn ta hoàn toàn biến mất. Có phải hắn là một bóng ma không, hay chỉ là một sự tưởng tượng của cô? Không thể nào, tay cô đã đánh trúng vào một bề mặt rất rắn chắc, và sự lay động rất mờ ảo của tấm rèm trắng trên cánh cửa kính càng khẳng định là cánh cửa đã bị mở. Hắn đang ở trong phòng, ở một chỗ nào đó, nhưng chỗ nào? Làm sao mà một người đàn ông to lớn có thể hoàn toàn biến mất như thế?

Rồi, bất ngờ, sức nặng của hắn đập vào một bên người cô, đánh ngã cô, và cô chỉ kịp kiềm chế tiếng hét bản năng thoát ra khỏi họng. Cô không có bất kỳ cơ hội nào. Cô cố đá vào hông hắn ta, nhưng hắn nhanh như chớp, chặn đứng sự tấn công của cô. Sau đó một cú đánh làm tê cứng khắp cả khuỷu tay cô, và chỉ một phần giây sau cô bị ném xuống sàn nhà, một đầu gối của gã đàn ông nghiêng xuống ngực cô khiến cô không thể nào thở nổi.

Hắn giơ tay lên và Jane cứng người đến mức cô muốn hét lên, nhưng không thể dù chỉ một từ. Rồi, đột nhiên, hắn dừng tay lại, và vì lý do nào đó hắn nâng gối khỏi ngực cô. Không khí tràn vào trong phổi, cùng với cảm giác choáng váng, sau đó cô cảm thấy tay của hắn di chuyển một cách trơ tráo lên ngực cô và cô hiểu ra tại sao hắn lại thay đổi ý định. Cô cảm thấy sợ hãi và giận dữ cùng một lúc, cô chuyển động theo bản năng ngay giây phút cô nhận thấy chỗ sơ hở của hắn, và gối cô thúc mạnh lên. Hắn lệch người sang bên, khum lấy mình, và tự dưng cô cảm thấy một sự thương cảm ngớ ngẩn đối với hắn. Sau đó cô nhận ra rằng hắn thậm chí không hề rên. Chắc hắn không phải là người! Cố kìm một tiếng nức nở sợ hãi, cô đấu tranh để di chuyển đôi chân mình và túm lấy túi đồ rồi lao người qua cánh cửa mở. Ngay lúc này cô muốn chạy trốn khỏi tên quái vật im lặng, đen tối trong phòng cô còn nhiều hơn khỏi tay Turego.

Không chút phòng bị, cô lao người qua khu đồn điền, tim cô đập dữ dội đến nỗi âm thanh của máu bơm qua các mạch máu cũng tạo thành tiếng đập ầm ầm trong tai cô. Phổi cô đau, và cô nhận ra mình đang nín thở. Cô nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh lại, nhưng sự bức thiết cần phải trốn chạy quá

manh mẽ bất chấp sự thận trọng; cô vấp phải một chỗ đất gồ ghề và phải chống đỡ bằng tay và đầu gối để khỏi ngã sõng soài. Khi cô bắt đầu đứng dậy, đột nhiên cô bị trấn giữ bởi một cái gì đó to lớn và ảm áp, đập mạnh vào lưng cô. Nỗi sợ hãi làm đông cứng máu trong người cô, nhưng trước khi cô có thể bật lên một tiếng hét, thì tay của hắn đã ở trên gáy cô và mọi thứ trở lên tối sầm lại.

Jane lấy lại được nhận thức bởi cảm giác về nhiệt độ, bị bối rối với vị trí cô đang nằm, sự nảy xóc cô đang phải chịu đựng, và cảm giác không thoải mái ở cánh tay. Những âm thanh xa lạ tấn công dồn dập vào tai cô, những âm thanh cô cố gắng nhưng bất lực không thể nhận ra là gì. Thậm chí khi cô mở được mắt ra thì cô chỉ nhìn thấy duy nhất là bóng đêm vây quanh. Đó chắc hẳn là một trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất cô đã từng có. Cô bắt đầu vật lộn, đấu tranh để tỉnh lại, để kết thúc cơn ác mộng đó, và bất ngờ một cái vỗ mạnh làm mộng cô nhói đau. "Yên lặng!" một giọng câu hỏi phát ra từ nơi nào đó phía trên sau lưng cô. Giọng của một người lạ, nhưng có điều gì đó trong cái giọng cầu nhàu cộc lốc ấy làm cô phải tuân theo ngay lập tức.

Mọi thứ dần rõ ràng khi cô lấy lại được cảm giác. Cô đang được vác trên vai của một người đàn ông xuyên qua rừng rậm nhiệt đới. Cổ tay cô bị trói về phía sau, và chân cô cũng bị buộc chặt ở mắt cá. Một dải băng rộng bao phủ miệng cô, khiến cô không thể làm gì ngoài những tiếng ừ ừ phát ra trong cổ họng. Cô không thích thể này nên cô dùng giọng nói đang bị kìm kẹp của mình để lau bầu một cách chính xác điều cô nghĩ về hắn ta, bằng những từ ngữ có thể khiến người mẹ thanh lịch của cô phải tái mặt vì sốc. Một bàn tay rắn rỏi lại đập vào mông cô. "Cô có thể im cái tiếng chết tiệt ấy đi không?" hắn lau bầu giận dữ. "Giọng cô như tiếng lợn kêu ừ ừ ở máng ăn ấy "

Người Mỹ! Cô sùng sốt. Hắn ta là người Mỹ ! Hắn tới để giải cứu cô mặc dù hắn đang xử sự thô lỗ một cách không cần thiết... hay hắn không phải là người giải cứu cho cô? Rừng mình, cô nghĩ tới các tổ chức phản loạn những kẻ đều muốn đặt tay lên cô. Một trong số những tổ chức này hoàn toàn có khả năng thuê một tên lính đánh thuê người Mỹ để bắt cô, hoặc là huấn luyện cho thuộc hạ của chúng bắt trước trọng âm Mỹ để tạo được sự tin tưởng nơi cô.

Cô không dám tin một ai, cô nhận thấy. Không một ai. Cô hoàn toàn đơn độc ở nơi này.

Gã đàn ông dừng lại và nhắc cô khỏi vai, dựng cô tự đứng trên chân mình. Jane chớp mắt rồi mở rộng chúng ra trong nỗ lực để nhìn thấy hắn, nhưng dưới tán cây rậm rạp của rừng già chỉ toàn là bóng tối, cô không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Đêm tối như ép lấy cô, bóp nghẹt cô bởi màn đêm dày đặc của nó. Hắn ở đâu? Có phải hắn chỉ đơn giản là bỏ mặc cô ở nơi đây nơi rừng già nhiệt đới này để làm môi cho lũ báo không? Cô có thể cảm nhận sự chuyển động xung quanh cô, nhưng không một tiếng động nào cô nhận ra là thuộc về hắn; tiếng hú và tiếng rúc, tiếng xào xạc của khu rừng tràn ngập tai cô. Một tiếng rên dâng lên trong họng, cô cố gắng di chuyển để tìm một cái cây hay một thứ gì đó bảo vệ phía sau cô nhưng cô đã quên mất đôi chân đang bị trói chặt và cô ngã xuống đất, khiến mặt cô xước sướt bởi quệt vào một bụi rậm.

Một câu nói thô lỗ truyền đến tai cô, rồi cô bị tóm lấy và kéo lại." Chết tiệt, ở yên đây!"

Vậy hắn vẫn còn ở đây. Làm cách nào hắn có thể nhìn được? Hắn đang làm gì vậy? Bất kể hắn là ai hay hắn đang làm gì, thì lúc này Jane cũng hoàn toàn biết ơn sự có mặt của hắn. Cô không thể chiến thắng nỗi sợ hãi bóng tối của mình nhưng sự thật là có hắn ở bên khiến nỗi sợ hãi trong cô dịu dần. Cô há hốc miệng kinh ngạc khi hắn lại nâng cô lên và quăng lên vai, dễ dàng như thể cô là một con búp bê vải. Cô nhận thấy hắn còn đeo một chiếc ba lô rất to mà trước đó không có, nhưng hắn không hề có biểu hiện gì là quá sức. Hắn di chuyển qua bóng đêm tối tăm với sự chắc chắn kỳ lạ, một dáng vẻ uyển chuyển đầy năng lượng nhưng không một chút ngập ngừng.

Ba lô của cô nhét đầy những thứ cô lén trộm được vẫn đang đeo trên vai cô, được giữ lại bởi những chiếc quai cho dù nó đã trượt xuống và va đập vào sau đầu cô. Một cái bình đựng thứ gì đó đang nện vào đầu cô một cách đau đớn; cô chắc sẽ bị chấn thương não mất nếu cái tên đàn ông ngu ngốc này không nhẹ nhàng đi một chút. Hắn nghĩ hắn đang làm cái gì vậy; một hình thức chạy marathon xuyên rừng rậm chắc? Sườn cô đang bị làm cho thâm tím vì tựa vào cái vai cứng như đá của hắn, và cô còn cảm thấy vô số vết đau nhức khắp cơ thể, chắc hẳn là hậu quả của sự thô lỗ khi hắn ném cô xuống sàn nhà. Tay cô nhức nhối tới tận xương vì cú đánh của hắn. Nếu đây là một cuộc giải cứu thật sự, thì cô chắc phải may phước lắm mới có thể sống sót qua khỏi nó.

Cô bị xóc lộn quá lâu trên vai hắn, sự đau đớn ở những chỗ bị buộc chặt ngày một gia tăng cùng với những bước đi của hắn ta. Con buồn nôn dâng lên trong cổ họng, và cô phải cố hít những hơi dài để khỏi nôn ra. Nếu cô nôn, với cái miệng bị bịt kín thế này thì cô có thể chết ngạt mất. Cô liều mạng vật lộn, chỉ biết cô cần phải được đứng dậy.

"Bình tĩnh nào, Pris." Dường như bằng cách nào đó hắn ta biết được cô đang cảm thấy thế nào. Hắn dừng lại và nhắc cô ra khỏi vai hắn, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống nền đất. Khi trọng lượng cơ thể cô ép xuống đôi tay đang bị buộc chặt cô không thể ngăn không rên lên đầy đau đớn. "Ổn rồi," gã đàn ông nói. "Tôi sẽ cắt dây buộc cho cô, nhưng nếu cô bắt đầu làm loạn lên nữa thì tôi sẽ trói gô cô như một con gà tây trong dịp Giáng sinh và giữ nguyên như thế. Hiểu không?"

Cô gật mạnh, tự hỏi liệu hắn có thể nhìn thấy cô trong đêm tối hay không. Rõ ràng là hắn có thể bởi sau đó hắn đẩy cô nằm về một bên và cô cảm thấy một con dao cắt lớp băng đang buộc chặt ở khuỷu tay cô. Mắt cô cay xè vì những giọt nước mắt ứa ra bởi cơn đau khi hắn kéo tay cô và bắt đầu mát xa thật mạnh lên chúng để làm dịu đi sự co rút cơ bắp.

"Cha cô đã cử tôi tới giải cứu cho cô," gã đàn ông điềm tĩnh lên tiếng khi hắn bắt đầu tháo dải băng khỏi miệng cô. Thay vì giật mạnh lớp keo dính và khiến da cô trật đi, hắn lại vô cùng nhẹ nhàng, và Jane bị giằng xé giữa lòng biết ơn và sự phẫn nộ, bởi hắn đã bịt miệng cô ngay từ lúc đầu.

Jane cử động miệng, cho tới khi cô có thể nói được. "Bố tôi?" Cô hỏi bằng giọng khàn khàn.

"Đúng. Được rồi, Pris, bây giờ, tôi sẽ cởi nốt chân cho cô, nhưng nếu như cô có vẻ sắp hoặc thậm chí nghĩ tới việc đá tôi lần nữa thôi, tôi sẽ không dễ dàng với cô như lần trước đâu". Mặc dù giọng hắn có vẻ lè nhè, nhưng có điều gì đầy đe dọa ẩn chứa trong đó, và Jane không nghi ngờ dù chỉ

một từ.

"Tôi sẽ không đá anh lần đó nếu anh không sờ soạng tôi như một thằng nhóc học trung học!" cô rít lên.

"Tôi chỉ kiểm tra xem liệu cô còn thở được không?."

"Chắc là vậy rồi"

"Bịt cái miệng của cô lại là một kiến hay đấy!," hắn đáp trả, và Jane vội im miệng. Cô chỉ có thể nhìn thấy hắn ta không nhiều hơn một cái bóng. Cô thậm chí không thể gán cho hắn là gì, nhưng cô đủ hiểu hắn để biết rằng hắn sẽ trói tay chân và bịt miệng cô lại không một chút thương hại.

Hắn cắt dây buộc ở mắt cá chân cô ra, cô lại phải chịu đựng việc massage thô bạo nhưng hiệu quả của hắn. Khi cô bị kéo đứng lên; cô phải dựa vào hắn một lúc trước khi cô lấy lại được thăng bằng.

"Chúng ta không phải đi quá xa nữa đâu; hãy ở ngay sau lưng tôi, và không được nói dù chỉ một tiếng"

"Đợi đã!" Jane vội nói khẽ. "Làm sao tôi có thể đi theo anh trong khi tôi không thể nhìn thấy anh?"

Hắn nắm lấy tay cô và đặt lên thắt lưng của hắn. "Bám lấy dây lưng của tôi."

Cô còn làm hơn thế. Cảm thấy rõ ràng khu rừng rậm nhiệt đới rộng lớn mênh mông xung quanh, và duy chỉ có sự hiện diện của hắn bảo vệ cô khỏi những thứ gớm giếc trong bóng tối, cô móc ngón tay vào trong cạp quần của hắn trong cái núm tay chết cứng. Cô kẹp chặt đến nỗi hắn phải cất tiếng cảnh báo, nhưng cô không định để bị lạc khỏi hắn.

Có lẽ điều này chẳng xa lạ gì với hắn, nhưng đối với Jane, bị kéo đi, bị vấp ngã bởi đống rễ cây và dây leo đan dày đặc mà cô không nhìn thấy, thì đó dường như đã hàng thế kỷ cho đến khi hắn dừng lại. "Chúng ta sẽ đợi ở đây," hắn nói thầm. "Tôi không muốn tiến lại gần hơn nữa tới tận lúc nghe thấy tiếng máy bay trực thăng đang đến"

"Khi nào thì nó tới?" Jane khẽ hỏi, nghĩ là nếu hắn có thể nói, thì cô cũng có thể

"Một lúc sau bình minh"

"Khi nào thì bình minh?"

"Một tiếng rười rũ"

Vẫn nắm chặt lấy cạp quần hấn, cô đứng ngay sau hấn và đợi bình mình đến. Từng giây phút chậm chạp trôi qua, nhưng chúng cũng khiến cô có thời gian để lần đầu tiên nhận ra cô đã thực sự trốn thoát khỏi Turego. Cô an toàn và tự do... hầu như là thế. Cô đã thoát khỏi nanh vuốt của hấn, cô là người duy nhất biết được cô đã ở trong tình huống nguy hiểm tới mức nào. Turego chắc hấn sẽ quay trở lại khu đồn điền vào sáng nay và phát hiện ra tù nhân của hấn đã trốn thoát. Chỉ trong phút chốc cô ngạc nhiên vì cô không hề thấy cảm thấy vui vẻ, rồi sau đó cô nhận ra cô vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Người đàn ông này bảo rằng cha cô đã cử hấn tới, nhưng hấn không hề cho cô biết tên hoặc đưa ra bất kỳ bằng chứng nào. Tất cả cô có là những lời hấn nói, và Jane lập tức trở lên đề phòng. Tới tận khi cô thực sự ở trên đất Mỹ, tới tận khi cô cảm thấy phía trước không nghi ngờ gì là cô đã an toàn, cô sẽ làm theo nguyên tắc bất di bất dịch của George Persall đáng thương: khi nghi ngờ, phải nói dối.

Gã đàn ông di chuyển một cách không thoải mái, làm cô chú ý." Này, cưng, em có định rời tay khỏi quần lót tôi không? Hay em đang định kết thúc cái trò em đã bắt đầu bằng đầu gối của em đây "

Cô cảm thấy máu dồn về hai má và cô vội vàng trượt tay ra."Tôi xin lỗi. Tôi không để ý," cô lí nhí. Cô đứng chôn chân một lúc, hai tay hai bên; rồi sự hoảng loạn lại bắt đầu dâng lên. Cô không thể nhìn thấy hấn ta trong bóng tối, cô không thể nghe thấy tiếng hấn thở, và bây giờ cô không còn chạm vào hấn nữa, cô không thể chắc chắn là hấn không bỏ rơi cô. Hấn vẫn còn ở đây chứ? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô ở một mình? Không khí như đông lại và trở lên ngột ngạt, cô đấu tranh để hít thở. Để chiến thắng nỗi sợ hãi cô biết là vô lý nhưng lúc này sự hợp lý là vô nghĩa. Thậm chí biết rõ nguyên nhân của nó cũng chẳng làm cô khá hơn. Cô đơn giản là không thể đứng trong bóng tối. Cô không thể ngủ nếu không bật đèn sáng; cô chưa bao giờ vào một căn phòng mà không ngay lập tức tiến tới công tắc và bật đèn lên. Và cô luôn để đèn sáng khi cô biết cô sẽ về nhà muộn. Vốn là người luôn né một cách phi thường để không ở trong bóng tối, giờ đây cô lại đang đứng giữa một khu rừng nhiệt đới rậm rạp trong đêm tối mịt mùng như thể bị mù thế này.

Nỗ lực kiểm soát một cách mỏng manh dường như đã vỡ vụn và cô vươn tay ra, bám lấy hấn, để chắc chắn là hấn vẫn còn ở đây. Ngón tay duỗi dài ra chạm thấy lớp vải, và cô lao mình vào hấn, hôn hén trong sự trộn lẫn cảm giác nhẹ người và nỗi sợ hãi. Giây tiếp theo, những ngón tay cứng như thép túm lấy áo cô và cô bị ném qua khoảng không xuống nền đất phẳng sau lưng trong lớp lá cây đang mục nát và bốc mùi. Trước khi cô có thể di chuyển, trước khi cô có thể há miệng hít lấy không khí vào phổi, tóc cô bị kéo ngược lên và cô cảm thấy đầu gối hấn lại ép xuống ngực làm cô ngạt thở. Hơi thở hấn phía trên cô, một tiếng gầm gừ phát ra "Đừng bao giờ xông vào tôi từ phía sau một lần nào nữa"

Jane quần quai đau đớn nơi gối hấn thúc xuống. Sau đó hấn nhấc gối lên và nhẹ nhàng thả tóc cô ra. Thậm chí có bị ném lên vai hấn còn tốt hơn là bị bỏ lại một mình trong bóng đêm, và cô lại túm lấy hấn, bắt lấy gối hấn. Tự động hấn cố thoát ra khỏi sự níu kéo của tay cô nhưng cô lại lao lên bất ngờ. Hấn thốt ra một tiếng chửi gậy sộc, cô lấy lại thăng bằng, nhưng không thể rồi đổ sầm ra đất.

Hấn nằm im lặng đến nỗi tim Jane suýt rơi ra ngoài. Cô sẽ làm gì đây nếu hấn bị thương? Cô

không thể vác theo hấn, nhưng liệu cô có thể để hấn nằm đây, bị thương và không thể bảo vệ bản thân không? Thấy cần phải xem xét cơ thể hấn, cô bò tới cạnh vai hấn." Này, anh, anh có sao không?" cô khẽ nói, chạm tay từ vai tới mặt hấn, sau đó kiểm tra xem đầu hấn có vết cắt hay vết sưng nào không. Cô chỉ thấy một dây cao su quanh đầu hấn, và cô lần theo nó, những ngón tay bỗng chồn nhận ra một cái kính hình thù kỳ lạ trên mặt hấn. "Anh có bị đau không?" cô gắng hỏi, giọng cô căng lên vì sợ. "Quý tha ma bắt, trả lời tôi đi"

"Thưa quý cô," gã đàn ông nén giọng nói với tông giọng thấp đầy giận dữ, "Cô còn điên cuồng hơn cả quỷ sứ đây. Nếu tôi mà là cha cô thì tôi sẽ trả tiền cho thằng Turego để hấn giữ lấy cô"

Cô không hề biết hấn là ai, nhưng mỗi từ hấn nói lại gây cho cô một sự đau đớn kỳ lạ trong lồng ngực. Cô ngồi yên lặng, bị choáng váng vì hấn có thể làm tổn thương cảm giác của cô. Cô không biết hấn, và hấn cũng không biết cô- vậy ý kiến của hấn có ảnh hưởng gì chứ? Nhưng nó lại có đây, bằng cách nào đó, và cô cảm thấy tổn thương một cách khó hiểu.

Anh dễ dàng ngồi dậy, và khi thấy cô không nói gì, anh thở dài. "Tại sao cô lại nhảy vào tôi như thế?" anh hỏi một cách nhần lại.

"Tôi sợ bóng tối," cô nói với vẻ nghiêm trang, trầm lặng. "Tôi không thể nghe thấy tiếng anh thở và không nhìn thấy cái gì hết. Tôi đã quá sợ hãi. Tôi xin lỗi."

Một lúc sau anh nói, "Được rồi," và đứng dậy. Rồi cúi người xuống, anh nắm lấy khuỷu tay cô và kéo cô đứng cạnh anh. Jane còn nhích lại gần anh thêm một chút.

"Anh có thể nhìn thấy mọi thứ vì anh đang đeo cái kính đó đúng không?" cô hỏi.

"Đúng. Kính hồng ngoại. Không có nhiều ánh sáng, nhưng cũng đủ để tôi có thể tìm ra nơi tôi định tới."

Một con khỉ đột nhiên cất lên tiếng hú ở nơi nào đó phía trên đầu họ, và Jane nhảy bật lên, va vào anh. "Anh còn chiếc nào nữa không?" cô run rẩy hỏi.

Cô có thể cảm thấy sự lưỡng lự của anh ta, sau đó anh ta ôm lấy vai cô. "Không, chỉ có một chiếc thôi. Đừng lo lắng, Pris. Tôi không định lạc mất cô đâu. Trong khoảng năm phút hay hơn một chút nữa, trời sẽ bắt đầu sáng."

"Giờ tôi ổn rồi," cô nói, và đúng là cô ổn, chừng nào cô có thể chạm vào anh và biết rằng cô không ở một mình. Đó mới là nỗi sợ hãi thực sự: bị đơn độc trong bóng tối. Trong nhiều năm cô đã đấu tranh để chống lại cơn ác mộng xuất hiện từ lúc cô chín tuổi, nhưng rồi cuối cùng cô phải chấp nhận nó và trong sự thỏa hiệp đó cô có được những phút giây yên bình. Cô biết rằng nó vẫn ở đó, biết rằng khi nào nó tới và phải làm gì để tránh né nó, và những điều đó khiến cô lại có thể vui sống trở lại. Cô sẽ không để cơn ác mộng tàn phá cô. Có lẽ những cách chống lại nó của cô có một chút không khoa

học, nhưng cô đã tìm thấy sự cân bằng trong cô và cô hạnh phúc vì điều đó.

Cảm thấy an toàn trong vòng ôm mạnh mẽ trên bờ vai mình, Jane đứng chờ bên cạnh anh ta, và chỉ một lúc sau cô nhận ra mình thậm chí có thể nhìn rõ hơn một chút. Sâu trong rừng mưa nhiệt đới này không thể có ánh bình minh rực sáng để báo hiệu một ngày mới- không thể nhìn thấy bình minh từ sâu dưới tán thảm thực vật của khu rừng. Thậm chí ngay trong những buổi trưa nóng nực nhất, ánh nắng chiếu xuống được phía dưới cũng rất nhạt nhòa, vì bị lọc qua tầng tầng lớp lớp lá cây. Cô đợi những tia nắng mờ mờ chầm chậm sáng rõ hơn, tới tận khi cô có thể phân biệt nhiều hơn từng tán lá tươi tốt xung quanh cô. Cô cảm thấy choáng ngợp bởi sự sống của thực vật. Cô chưa từng ở trong một khu rừng nhiệt đới nào; cô chỉ biết về nó qua những gì cô thấy trên phim ảnh và một chút cô quan sát được trong suốt chuyến đi lên thượng nguồn tới khu đồn điền. Trong suốt thời gian ở khu đồn điền cô bắt đầu nghĩ về rừng rậm nhiệt đới như một thực thể, hùng vĩ và đầy sức sống, vây quanh cô, đầy mong đợi. Cô nhận ra ngay từ đầu là để trốn chạy được thì phải liều bước vào hàng rào xanh lá dày đặc ấy, và cô đã dành nhiều giờ chỉ nhìn chăm chú vào nó.

Giờ đây khi đã ở sâu trong nó, cô nhận ra rằng nó hoàn toàn không như những gì cô đã nghĩ. Nó không phải là sự đan xen phức tạp và rậm rạp của lớp lớp cây lá, nơi đường đi chỉ có thể tạo bởi một con dao rựa phát đi đám cây cối. Nền đất rừng ngồn ngộn những cây lá đang mục nát, và thêm vào đó là hệ thống dây leo và rễ cây chằng chịt, ngoài những điều đó ra khu rừng hoàn toàn thông thoáng một cách đáng ngạc nhiên. Tầng thực vật ở thấp gần nền rừng nhất phát triển rất khó khăn. Để chiếm được ánh nắng mặt trời quý giá chúng phải mọc cao và xòe rộng tán lá để thu được lượng ánh sáng nhiều nhất có thể. Cô quan sát một cây dương xỉ mà có vẻ không giống dương xỉ lắm, cái cây này được chống đỡ bằng một hệ thống rễ, mọc cao tới ít nhất là tám feet (*khoảng 2,5 m*), và chỉ ở tận trên ngọn mới có hình dáng giống như cây dương xỉ.

"Giờ cô có thể nhìn thấy được rồi," anh ta đột nhiên thì thầm, nhắc tay khỏi vai cô và cởi cái kính nhìn ban đêm ra. Anh ta đặt nó cẩn thận trong một ngăn có khóa kéo trên chiếc ba lô quân đội của anh ta.

Jane nhìn chằm chằm vào anh ta với ánh mắt tò mò không che giấu, ước rằng ánh sáng rõ hơn một chút để cô có thể nhìn anh ta kỹ hơn. Cô cảm thấy như có hàng trăm con kiến đang bò trong bụng. Phải là một kẻ đầy can đảm mới dám đối mặt với người đàn ông này trong một hẻm phố tối tăm, cô thầm nghĩ với một cơn rung mình sợ hãi. Cô không thể nói chính xác mắt anh ta màu gì, nhưng chúng rực sáng hướng về cô từ dưới hàng lông mày sẫm màu đầy mạnh mẽ. Mắt anh ta đen sạm khiến đôi mắt càng rực sáng hơn. Mái tóc sáng màu của anh ta quá dài, và anh ta đã phải buộc một sợi dây quanh trán để giữ cho tóc khỏi vướng vào mắt. Anh ta mặc một bộ quần áo rằn ri, kiểu dã chiến. Một con dao trông nguy hiểm cài vào dây lưng, một khẩu súng lục giắt bên hông trái và anh ta còn đeo một khẩu cạc bin ở vai phải. Đôi mắt hoảng hốt của cô hướng trở lại khuôn mặt anh ta, một khuôn mặt cứng rắn không hề lộ ra chút cảm xúc nào mặc dù anh ta biết cô đang nhìn anh.

"Như gấu nhồi bông, đúng không?" cô châm biếm, hướng mắt về con dao một lần nữa. Vì một lẽ nào đó, nó còn trông chết chóc hơn bất kỳ khẩu súng nào.

"Tôi không hành động mà không chuẩn bị," anh ta thẳng thừng nói.

Tốt thôi, anh ta trông như thể đã chuẩn bị cho bất kỳ việc gì xảy ra. Cô lại hướng mắt về anh ta, lần này một cách thận trọng hơn; anh ta cao khoảng sáu feet và trông giống như... giống như... Trí óc cô cố mò mẫm tìm ra một từ thích hợp. Nó dường như đã trở thành một chủ đề đáng để tranh cãi và gần như trở thành một chuyện lố bịch, nhưng với người đàn ông này, việc này thực sự là nghiêm túc. Anh ta trông giống một cỗ máy chiến đấu cừ khôi, nó hiển hiện trên từng inch cơ bắp rắn chắc của anh ta. Vai anh ta trông như rộng cả một yard (*khoảng 0,914m*), anh ta đã vác cả trọng lượng cơ thể cô xuyên qua rừng rậm mà không có một biểu hiện lao lực nào. Anh ta đã quật ngã cô hai lần và cô nhận ra lý do duy nhất cô không bị quá đau đớn là do cả hai lần đó, anh ta đã không dùng hết sức.

Đột nhiên anh ta trượt sự chú ý ra khỏi cô, đầu anh ta hơi ngẩng lên cảnh giác, trông giống như một con đại bàng. Mắt anh ta hơi nheo lại khi anh ta chăm chú lắng nghe. "Trực thăng đang đến," anh ta bảo cô. "Đi thôi."

Jane cố gắng nghe, nhưng cô không nghe thấy gì hết. "Anh có chắc không?" cô nghi ngờ hỏi.

"Tôi bảo đi," anh ta lặp lại một cách mát bình tĩnh, và bước đi. Chỉ vài giây sau, Jane nhận ra anh ta đang tiến về phía trước, và trong rừng rậm cô sẽ không thể nhìn thấy anh ta trong phạm vi quá 10 yard. Cô nhanh chóng đuổi theo anh ta.

"Này, chậm thôi!" cô vội vàng gọi với theo, bắt lấy dây lưng anh ta.

"Nhanh lên," anh ta nói với giọng hoàn toàn chẳng có chút thông cảm nào. "Trực thăng sẽ không đợi mãi đâu; Pablo là người không biết chờ đợi ai"

"Pablo là ai?"

"Người phi công."

Rồi sau đó một rung động rất nhẹ truyền đến tai cô. Chỉ một lát sau nó rõ dần khiến cô có thể nhận ra tiếng đập cánh của chiếc trực thăng. Làm thế nào anh ta có thể nghe thấy nó từ sớm đến vậy? Cô biết là cô có khả năng nghe tốt, nhưng các giác quan của anh ta chắc chắn còn nhạy bén hơn rất nhiều.

Anh ta di chuyển một cách nhanh chóng, chắc chắn như thể anh ta biết chính xác anh ta định đi đâu. Jane tập trung hết sức để có thể theo kịp anh ta và tránh đám rễ cây đang cố mắc vào chân cô, cô không chú ý nhiều đến quang cảnh xung quanh. Khi anh ta trèo, thì cô cũng trèo; đơn giản là thế. Cô giật mình khi anh ta đột ngột dừng lại và cô ngẩng đầu nhìn ra xung quanh. Rừng nhiệt đới của Costa Rica là vùng rừng trên núi và họ đã trèo tới rìa một vách đá nhỏ, nhìn xuống một thung lũng hẹp, bị che khuất bởi một khoảng rừng thưa tự nhiên. Chiếc trực thăng đậu ở khoảng rừng thưa đó, những cánh quạt đang chậm chạp quay.

"Tốt hơn một chiếc taxi nhiều" Jane nhẹ người thì thầm, và bắt đầu vượt qua anh ta.

Tay anh ta chợt siết lấy vai cô và kéo cô lại." Bình tĩnh đã," anh ta ra lệnh, tia mắt chuyển động không ngừng, rà soát khắp cả khu vực.

"Có chuyện gì sao?"

"Câm miệng!"

Jane nhìn trừng trừng vào anh ta, giận dữ vì sự thô lỗ không cần thiết của anh ta, nhưng tay anh ta vẫn đang siết mạnh vào vai cô khiến nó phát đau. Đó là một lời cảnh báo, nếu cô cố gắng rời khỏi sự che chở bảo vệ của khu rừng trước khi anh ta chắc chắn mọi thứ đã an toàn, anh ta sẽ ngăn cô lại bởi những vết thương thực sự. Cô yên lặng đứng chờ, nhìn chăm chăm vào khoảng rừng thưa, nhưng cô chẳng nhận thấy điều gì không ổn cả. Mọi thứ đều im lặng. Người phi công đang tựa vào một bên chiếc trục thẳng, chăm chú cạo sạch móng tay; anh ta có vẻ chẳng chú ý đến bất kỳ việc gì.

Một phút dài dằng dặc chậm chạp trôi qua. Người phi công bắt đầu sốt ruột, ngهن cổ nhìn về phía khu rừng rậm, mặc dù bất kỳ ai đứng cách đó vài feet nấp sau đám cây cối cũng hoàn toàn không thể nhìn thấy được. Anh ta nhìn vào đồng hồ, rồi lại rà soát lại khu rừng một lần nữa, ánh mắt bồn chồn đảo hết bên này sang bên kia.

Jane cảm thấy sự căng thẳng của người đàn ông đang đứng cạnh cô, thể hiện trong cách tay anh ta nắm chặt vai cô. Có chuyện gì không ổn sao? Anh ta đang tìm kiếm cái gì, và tại sao anh ta lại chờ đợi như thế này? Anh ta bất động như một con báo đang nằm im chờ đợi con mồi của nó đi qua từ dưới tán cây.

"Chết tiệt," anh ta đột nhiên lẩm bẩm, nhẹ nhàng tiến sâu hơn vào khu rừng và kéo cô theo.

Jane lắp bắp. "Hả, tại sao? Có chuyện gì thế?"

"Ồ yên đây." Anh ta đẩy cô nằm xuống đất, sâu trong bóng xanh-đen của bộ rễ vững chắc của một cây đại thụ.

Vì hốt hoảng, một lúc sau cô mới nhận ra cô đã bị bỏ lại. Anh ta dễ dàng hòa mình vào khu rừng rậm, yên lặng và mau lẹ đến nỗi cô không biết anh ta đi đường nào. Cô quay xung quanh nhưng không thể nhìn thấy dấu vết gì cho thấy anh ta đã đi đâu, không hề có sự lay động của đám dây leo hoặc của một phiến lá.

Cô co chân lên và vòng tay quanh, cô tựa cằm lên đầu gối và trầm tư nhìn xuống mặt đất. Nỗi sợ hãi cứng đờ trong cô giống như những chiếc chân nhện bị vướng vào bẫy đang vẫy vùng trong nỗ lực cố thoát ra. Điều gì nếu anh ta không quay lại... anh ta có thể là bất kỳ ai. Tại sao cô không hỏi tên anh

ta? Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh ta, thì cô muốn được biết tên anh ta, vì như thế cô có thể kể cho ai đó rằng- cô có thể xoay sở để tự thoát ra khỏi rừng rậm. Đúng, tình trạng hiện giờ của cô cũng không tốt hơn trước đó. Nhưng cô đã trốn thoát khỏi Turego và đó cũng là đáng kể rồi.

Anh ta bảo cô đợi ở đây. Trong bao lâu? Tới trưa? Tới lúc mặt trời lặn? Hay tới tận sinh nhát kế tiếp của cô? Gã đàn ông này có những lời chỉ dẫn thật chính xác làm sao! Được thôi, có vẻ anh ta gặp chút khó khăn trong giao tiếp thì phải. Im miệng, Ở đây và Ở yên đấy chắc hẳn là những từ hay nhất trong cái vốn từ ít ỏi của anh ta.

Anh ta hẳn đã đặt cô xuống bên cạnh một cây cổ thụ. Dưới gốc cây xòe ra rất nhiều rễ cây to chắc, tạo thành một đôi cánh khổng lồ quán quanh cô giống như những cánh tay. Nếu cô ngồi dựa vào thân cây, đôi cánh này sẽ che dấu cô hoàn toàn khỏi tầm nhìn của bất kỳ ai tiến tới từ ba phía ngoại trừ từ trên đầu.

Quai của chiếc ba lô đang nghiêng vào vai cô khiến nó sừng sững lên, vì thế cô đẩy nó xuống và đuổi người ra, cảm thấy nhẹ nhõm đáng kể. Cô kéo nó ra trước mặt và mở nó ra sau đó lục tìm cái lược. Tìm được đồ trong cái ba lô này như là ăn may vậy, cô nghĩ, mặc dù lính của Turego thật sự nên cẩn thận hơn với đồ tư trang của chúng. Nếu không có cái túi, cô sẽ phải gói những thứ này trong một chiếc chăn và sẽ rất bất tiện.

Cuối cùng cũng tìm thấy lược, cô tỉ mỉ chải hết chỗ rối trên bộ tóc dài do phải xuyên rừng suốt đêm. Một con khỉ con có vẻ giận dữ đang đu người trên một cành cây phía trên đầu cô. Nó vừa đu người vừa rú vào cô, rõ ràng là nó đang rất tức giận vì cô đã xâm nhập vào lãnh thổ của nó. Cô vẫy tay với nó.

Tự an ủi mình trước hoàn cảnh ấy, cô kẹp tóc lên và kéo một cái mũ lưỡi trai bóng chày màu đen ra khỏi ba lô. Cô chụp cái mũ lên đầu và kéo sụp đến mắt, sau đó lại phải đẩy nó lên. Chẳng có tí ánh sáng mặt trời nào dưới thấp này cả. Chăm chú nhìn phía trước mặt, cô mới có thể nhìn thấy những tia nắng phía trên cao giữa đám cây cối, nhưng chỉ có thứ ánh sáng xanh lá yếu ớt là có thể xuyên xuống dưới nền rừng. Cô có thể nhìn rõ hơn với thứ gì đó như là cái kính kỳ lạ của anh ta chẳng hạn. Tên nó là gì ấy nhỉ?

Cô đã đứng đây đã bao lâu rồi nhỉ? Anh ta có gặp phải rắc rối gì không?

Chân cô gần như là tê cứng, nên cô đứng dậy và dậm mạnh chân để máu lưu thông. Cô chờ đợi càng lâu thì cô lại càng thấy lo lắng, và cô có cảm giác rằng thời điểm quyết định sẽ tới khi cô có thể di chuyển được nhanh hơn. Jane là một người hành động theo bản năng, cũng như rất nhạy cảm với không khí như một cái phong vũ biểu (*dụng cụ đo khí áp*). Chính điều đó đã giúp cô giữ cô an toàn với Turego vì điều đó có vẻ giống như sự kế tiếp bất tận giữa ngày và đêm, hiểu rõ tính cách của hắn, tiếp cận hắn, nhanh chóng làm tiêu tan sự nghi ngờ của hắn và thậm chí là quyến rũ hắn. Giờ đây những bản năng ấy đang cảnh báo cô về sự nguy hiểm. Có một sự thay đổi rất nhỏ trong không khí lướt qua cánh tay trần của cô. Cô thận trọng cúi người xuống thu dọn ba lô, trượt tay qua những cái quai đeo và

giữ chặt lấy nó hơn bằng việc thắt cái quai đeo thứ ba quanh thắt lưng.

Tiếng nổ ầm ầm của súng tự động đột ngột vang lên làm đầu cô quay cuồng, tim cô như sắp vọt ra khỏi họng. Lắng nghe những tiếng nổ không đều nhau, cô có thể biết được có vài khẩu súng đang được bắn, nhưng nhằm vào ai? Anh bạn của cô đã bị phát hiện ra hay vì một cái gì khác? Có phải anh ta đã cảm nhận được điều này nên anh ta đã tránh khỏi khoảng rừng trống đó không? Cô muốn nghĩ là anh ta an toàn, đang quan sát mọi thứ từ một chỗ ẩn nấp kín đáo trong khu rừng rậm, nhưng một cơn ớn lạnh thoáng qua khiến cô nhận ra rằng cô hoàn toàn không thể chắc chắn điều gì.

Tay cô đông cứng và cô sững sốt nhận ra cô đang run rẩy. Cô nên làm gì? Chờ đợi hay chạy trốn? Sẽ thế nào nếu anh ta cần giúp đỡ? Cô nhận thấy cô có thể chẳng giúp được gì nhiều bởi cô không có vũ khí, nhưng cô không thể chạy trốn nếu anh ta cần giúp đỡ. Anh ta không phải người tử tế nhất mà cô từng gặp, và cô vẫn không hoàn toàn tin cậy anh ta, nhưng anh ta là thứ gì đó gần nhất với một người bạn cô có ở trong hoàn cảnh này.

Lờ đi những bước chân run rẩy không theo ý mình và sự sợ hãi đông cứng trong dạ dày, Jane rời khỏi chỗ ẩn nấp của cái cây đại thụ và bắt đầu tiến từng bước thận trọng xuyên qua khu rừng hướng về phía khoảng rừng trống. Lúc này chỉ còn có một vài tiếng súng rời rạc vang lên, phát ra không rõ từ hướng nào.

Cô đột nhiên thấy ớn lạnh khi nghe thấy âm thanh loáng thoáng của những giọng nói xuyên qua khu rừng. Trong nỗi sợ hãi tê cứng cô tìm kiếm chỗ ẩn nấp từ một cái cây lớn khác. Cô sẽ phải làm gì nếu chúng tiến về hướng này? Lốp vỏ cây sần sùi chĩa vào tay cô khi cô thận trọng nghiêng đầu đủ để quan sát xung quanh.

Một bàn tay cứng như thép ép chặt lấy miệng cô. Khi một tiếng hét chực thoát ra khỏi cổ họng thì một giọng nói trầm đầy giận dữ gầm gừ bên tai cô, "Chết tiệt, tôi đã bảo cô phải ở yên đây rồi cơ mà"

Chương 3

Jane nhìn chăm chăm vào anh ta mặc dù tay anh ta vẫn bịt chặt miệng cô, sự sợ hãi của cô chuyển sang tức giận. Cô không thích người đàn ông này. Cô không thích hắn ta một chút nào, và ngay khi thoát ra khỏi mớ lộn xộn này cô sẽ sẵn sàng mà bảo thẳng cho hắn ta biết.

Hắn bỏ tay khỏi miệng cô và thô bạo đẩy cô khiến cô phải chống tay và đầu gối xuống nền đất rừng "Bò đi!" Hắn cục cằn ra lệnh và chỉ về phía bên trái của họ.

Jane bò, lờ đi những vết xây xước cô phải chịu khi bò qua nền rừng chằng chịt rễ cây, lờ đi những vũng sình lầy lội của khu rừng nhiệt đới khi cô không may đụng phải. Chết tiệt, nhưng giờ anh ta đang ở đây với cô, sự sợ hãi của cô dần dịu đi; nó không hẳn đã biến mất hoàn toàn, nhưng cô không còn cảm thấy buồn nôn hay tiếng đập thành thịch của trái tim trong lồng ngực nữa. Dù anh ta có khuyết điểm gì nhưng anh ta rõ ràng là thông thuộc đường đi ở nơi này.

Anh ta bò ngay sau cô, bả vai cứng như đá của anh ta đụng vào sau đùi cô, và đẩy cô bất cứ khi nào anh ta thấy cô không di chuyển đủ nhanh. Khi anh ta muốn cô dừng lại anh ta chỉ cần túm lấy mắt cá chân cô và giật, cái kẹp chặt bất ngờ ấy cảnh báo cô phải giữ im lặng. Cô nín thở, lắng nghe âm thanh mờ nhạt cho thấy sự xuất hiện của một ai đó hay một thứ gì đó ở gần. Cô không dám quay đầu, nhưng cô có thể nhận thấy sự di chuyển ở phạm vi gần. Chỉ giây lát sau một người đàn ông tiến lại gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy hắn ta khá rõ. Hắn rõ ràng có tổ tiên là người La Tinh, hắn mặc một bộ quần áo dã chiến và đội một chiếc mũ lưỡi trai. Hắn còn đeo một khẩu súng trường tự động ngay trước ngực.

Chỉ trong một giây cô không thể nghe hay nhìn thấy anh ta, nhưng họ bất động nấp sau một bụi dương xỉ rậm rạp chờ từng phút trôi qua. Sau đó mắt cá chân của cô được thả ra và một bàn tay chạm vào hông cô thúc cô tiến lên.

Họ di chuyển cách xa khỏi tên lính theo một góc vuông. Có lẽ họ sẽ cố gắng bỏ rơi những kẻ truy lùng họ, và sau đó lên chiếc trực thăng khi những tên lính vẫn ở sâu trong rừng rậm nhiệt đới. Cô muốn được biết nơi họ sẽ đi tới, họ sẽ làm cái gì, những tên lính đó là ai và chúng muốn gì- nhưng những câu hỏi đó chỉ có thể tràn ngập trong đầu cô. Hiện giờ không phải lúc để nói chuyện với người đàn ông này- mà tên của anh ta là gì thế nhỉ?- kẻ đang thô bạo đẩy cô xuyên qua những tầng cây thấp trong rừng.

Khu rừng nhanh chóng hiện lên rõ ràng hơn, nhờ những tia nắng nhỏ xuyên xuống nền rừng. Túm lấy khuỷu tay cô, anh ta kéo cô đứng dậy. "Chạy mau, nhưng phải giữ càng im lặng càng tốt," anh ta nói vào tai cô.

Quá tuyệt! Chạy, nhưng phải chạy thật im lặng. Cô ném cho anh ta một cái nhìn đầy khinh miệt, rồi chạy đi, như một con hươu bị làm cho giật mình. Điều kinh khủng nhất là anh ta vẫn ở ngay phía sau cô, và cô thì không thể nghe thấy anh ta phát ra dù chỉ một tiếng động, trong khi chân cô vẫn nện xuống nền đất rừng như tiếng trống. Nhưng cả cơ thể cô dường như hân hoan với lượng ánh sáng mặt trời ít ỏi đó bởi cô cảm thấy từng lớp sóng năng lượng trào dâng mặc dù cô đã có cả đêm không được chớp mắt. Cái ba lô trên vai cô dường như nhẹ hơn hẳn, và bước chân cô càng ngày càng nhanh mà không hề phải gắng sức khi chất adrenaline bắt đầu bơm qua mạch máu của cô.

Đám bụi rậm ngày càng dày hơn và họ phải chậm lại. Sau khoảng 15 phút anh ta đặt tay lên vai cô ra hiệu cho cô dừng lại và kéo cô đứng sau một thân cây. "Hãy nghỉ trong một phút," anh ta thì thầm. "Độ ẩm cao sẽ làm cô kiệt sức nếu cô không quen với nó"

Tối tận lúc đó Jane vẫn chưa nhận ra cô đang ẩm ướt vì mồ hôi. Cô đã quá tập trung bảo vệ làn da của mình mà không chú ý đến sự ẩm ướt của nó. Giờ cô bắt đầu cảm thấy hơi ẩm đậm đặc của rừng mưa nhiệt đới tác động đến cô, làm cho từng nhịp thở trở lên nặng nề. Cô quệt đi hơi ẩm trên mặt, lớp muối trong mồ hôi chảy ra làm xót những vết xây xước trên má.

Anh ta lấy một chiếc bi-đông ra khỏi túi. "Uống một chút đi; cô trông như là cần nó đấy."

Cô biết rõ trông mình thế nào, và cô cười gượng gạo. Cô nhận lấy cái bi - đong và uống một ít nước, sau đó đóng nắp và trả lại anh ta "Cảm ơn."

Anh ta nhìn cô khó hiểu: "Cô có thể uống thêm nữa nếu cô muốn"

"Tôi ổn." Cô nhìn anh ta và nhận thấy mắt anh ta có màu nâu vàng thật đặc biệt, giống màu hổ phách. Đồng tử lại có màu đen kịt tương phản với màu vàng nâu ở xung quanh. Anh ta cũng có những vết mồ hôi nhưng anh ta thậm chí cũng chẳng thở khó nhọc gì. Bất kể anh ta là ai, anh ta là cái gì thì anh ta đều rất giỏi. "Tên của anh là gì?" cô hỏi, cần một cách tuyệt vọng một cái tên gì đó để gọi anh ta, như thể điều đó sẽ khiến anh ta thực hơn, và làm cho anh trở nên thân quen hơn.

Anh ta trông như hơi có chút đề phòng và cô có thể nhận thấy anh ta không thích đề lộ gì về bản thân dù chỉ một chút. Một cái tên chỉ là một điều nhỏ nhặt, nhưng đó lại là kẻ hở trong lớp vỏ bọc của anh ta, một sự liên kết với một người khác mà anh ta không muốn. "Sullivan," cuối cùng anh ta cũng nói đầy miễn cưỡng.

"Là tên hay là họ?"

"Họ."

"Thế tên của anh là gì?"

"Grant."

Grant Sullivan. Cô thích cái tên này. Nói không hề mơ hồ; anh ta cũng chẳng phải là điều gì đó tưởng tượng. Anh ta khác xa những anh chàng sành điệu, chải chuốt mà cô vẫn thường gặp, nhưng sự khác biệt này thật thú vị. Anh ta cứng rắn và nguy hiểm, cộc cằn khi anh ta cần phải thế, nhưng anh ta không hề xấu xa. Sự đối lập giữa anh ta và Turego, một kẻ thực sự độc ác, rõ ràng như ban ngày với ban đêm vậy.

"Đi thôi," anh ta nói. "Chúng ta cần phải giữ khoảng cách càng xa với những tên đang truy đuổi chúng ta càng tốt"

Cô tuân theo chỉ dẫn của anh, nhưng nhận thấy sự phấn khích do tác dụng của chất adrenaline đã tiêu tan hết. Cô thấy kiệt sức hơn cả trước lúc nghỉ. Cô suýt thì vấp ngã vì chân cô bị mắc vào một cây

dây leo, nhưng anh ta đã kịp tóm lấy cô. Cô mỉm cười đầy vẻ mệt mỏi cảm ơn anh ta, nhưng khi cô định cố gắng bước đi thì anh ta giữ cô lại. Anh ta đứng cứng nhắc và nó làm cô sợ. Cô đưa mắt nhìn anh ta, nhưng mặt anh ta trông y như một chiếc mặt nạ trống rỗng, lạnh giá và anh ta đang nhìn cô chằm chằm từ phía sau. Cô quay đầu lại và nhìn thấy một nòng súng.

Dường như mồ hôi trên người cô cũng đông cứng lại. Chỉ trong một giây cô sợ hãi nghĩ là mình sẽ bị bắn chết; nhưng nó không xảy ra, cô vẫn còn sống. Cô vẫn có thể nhìn về phía nòng súng và thấy khuôn mặt đen tối đầy cứng rắn của tên lính, chủ nhân của khẩu súng. Đôi mắt đen hẹp, sắc bén của hắn chiếu lên Sullivan. Anh ta nói cái gì đó, nhưng Jane lại không biết tiếng Tây Ban Nha.

Một cách chậm chạp có chủ ý, Sullivan bỏ tay khỏi Jane và giơ hai tay lên, đan chúng lại trên đỉnh đầu. "Hãy bước tránh ra khỏi tôi," anh khẽ nói.

Tên lính hét lên ra lệnh cho anh. Mắt Jane mở to. Nếu cô mà di chuyển chỉ một inch thôi thì cái kẻ điên cuồng này có thể sẽ bắn cô mất. Nhưng Sullivan đã bảo cô phải di chuyển, nên cô dịch ra khỏi anh, mặt cô trắng đến nỗi những nốt tàn nhan nhỏ xíu trên mũi cô cũng hiện rõ. Nòng súng lại hướng về phía cô, và tên lính lại nói cái gì đó nữa. Hắn ta có vẻ hoảng sợ, Jane kinh ngạc nhận thấy. Sự căng thẳng hiện rõ trong giọng nói của hắn và cả sự di chuyển run rẩy. Lạy Chúa, nếu mà ngón tay của hắn giật vào cò súng...!. Sau đó nhanh như chớp hắn lại nhắm nòng súng về phía Sullivan.

Sullivan đang có ý định gì đó. Cô có thể cảm nhận thấy. Thật là một tên ngốc. Anh ta sẽ bị bắn chết nếu anh ta cố nhảy bỏ vào gã này. Cô nhìn chằm chằm vào bàn tay đang run rẩy của tên lính đặt trên nòng súng, và đột nhiên cô phát hiện thấy. Khẩu súng của hắn ta không phải kiểu tự động. Cô phải mất một lúc mới hiểu được ý của Grant; sau đó cô hành động mà không suy nghĩ. Cơ thể cô, từng được đào tạo nhảy một cách bản năng, đã từng được huấn luyện những động tác tự vệ hữu ích, đang di chuyển rất nhẹ nhàng. Tên lính bắt buộc phải phân chia sự chú ý, đưa vũ khí từ bên Grant sang bên cô, nhưng khi cô tiến đến đủ gần cô đá chân trái vào nòng súng, viên đạn bay vào tấm màn cây cối phía trên đầu họ. Hắn ta sẽ chẳng có cơ hội nổ súng nữa.

Sau đó Grant xông lên, cướp lấy khẩu súng và một tay hạ một cú vào sau gáy tên lính. Mắt hắn mờ ra và sau đó gục ngã xuống nền đất.

Grant tóm lấy cánh tay Jane. "Chạy đi! Tiếng súng sẽ thu hút những tên khác đến."

Giọng nói gấp gáp ấy làm cô phải nghe theo, mặc dù mọi sức lực còn sót lại trong cô cũng đang nhanh chóng mất đi. Chân cô nặng như chì, còn đôi giày thì như nặng cả 50 pound vậy (1 pound= 0,373 kg). Bắp chân cô đau đớn như bị rạch, nhưng cô lờ nó đi; đau nhức cơ còn hơn là bị chết. Bị tay anh ta thúc vào lưng, cô vấp phải rễ cây và trượt qua đám bụi rậm, bổ sung thêm bộ sưu tập những vết xước của cô. Nó đơn thuần là một cơ chế tự vệ bản năng, khi toàn bộ ý nghĩ trong cô biến mất và chỉ có cơ thể cô là tự động di chuyển, chân cô bước, phổi cô hít từng hơi không khí đậm đặc ẩm ướt. Cô mệt đến nỗi cô không còn cảm nhận được sự đau đớn trên cơ thể.

Nền đất nhanh chóng dốc lên dưới chân cô. Mọi giác quan của cô như bị trì trệ bởi sợ hãi và kiệt sức, cô không thể lấy lại sự cân bằng. Grant túm lấy cô, nhưng theo đà cơ thể cô cũng lê tới được đỉnh dốc. Cánh tay anh ta vòng quanh cô và họ lăn xuống dốc. Đất và cây cối như điên cuồng quay tròn, nhưng cô nhìn thấy một dòng suối cạn và lườn chồm đá ở dưới chân dốc và một tiếng nấc khàn đặc thoát khỏi họng cô. Một vài trong số những tảng đá kia đủ lớn để có thể giết chết họ và những tảng nhỏ hơn có thể cắt họ ra thành từng mảnh.

Grant chữa rửa, và khép chặt vòng ôm quanh người cô đến mức cô nghĩ sườn cô như bị nẹp lại vì sức ép. Cô cảm nhận những cơ bắp của anh ta cuộn xoắn, thít chặt lại, và bằng cách nào đó anh đưa hai chân ra phía trước. Sau đó họ trượt xuống ở tư thế thẳng đứng khá hơn là lăn nhiều. Anh ta thúc gót xuống đất và họ trượt chậm lại sau đó ngừng hẳn. "Pris?" Anh ta hỏi gay gắt, khum bàn tay trên cằm cô và xoay mặt cô để anh ta có thể nhìn thấy nó. "Cô có bị đau không?"

"Không, không sao," cô nhanh chóng đảm bảo với anh ta, lờ đi những chỗ nhức nhối mới trên người. Tay phải cô không gãy, nhưng nó bị thâm tím thâm hại; cô nhắm mắt khi thử cử động. Một trong những cái quai trên ba lô của cô đã bị đứt đang treo lơ lửng một bên trên vai trái cô. Cái mũ lưỡi trai của cô cũng bị mất.

Anh ta đang chỉnh lại nòng súng trên vai, và Jane không khỏi tự hỏi bằng cách nào anh ta có thể xoay xở để giữ lấy nó. Anh ta chưa từng rơi thứ gì, chưa từng bị lạc đường hoặc chưa từng biết đến mệt mỏi, đói khát hay sao. Cô thậm chí còn chưa nhìn thấy anh ta uống một ngụm nước nào.

"Mũ của tôi biến đâu mất rồi?" cô nói, quay người nhìn về phía con dốc. Đỉnh dốc phải cao hơn họ 30 yard (1 yard = 0,914 m) và dốc đứng đến nỗi thật là kỳ diệu khi họ đã không bị va chạm vào những tảng đá ở lòng suối.

"Tôi nhìn thấy nó rồi." Anh ta leo lên con dốc, uyển chuyển nhưng vô cùng chắc chắn. Anh ta túm lấy cái mũ từ trên một cành cây gãy và chỉ một lát sau đã quay trở lại bên cô. Nhét chiếc mũ lên đầu cô, anh ta nói, "Cô có thể trông nom cái mũ của mình theo cách khác được không?"

Cũng chẳng còn cách nào khác, cô nghĩ. Cơ thể cô không muốn di chuyển một chút nào. Cô nhìn anh và hất cằm lên. "Được thôi."

Anh ta không cười, nhưng một biểu hiện rất nhỏ, như thể anh ta biết cô mệt như thế nào. "Chúng ta phải tiếp tục di chuyển," anh ta nói, nắm lấy tay cô và kéo cô vượt qua con suối. Cô chẳng quan tâm khi giày cô sẽ bị ướt; cô cứ lợi bì bõm, xuôi theo hướng chảy của dòng suối trong khi anh ta tìm kiếm chỗ trên bờ suối có thể leo lên dễ dàng. Bờ bên này của dòng suối không dốc, mà hầu như là thẳng đứng và bị bao phủ bởi một tấm màn toàn là cây dây leo và bụi rậm. Dòng suối tạo nên một chỗ ngắt quãng trong tấm thảm thực vật tạo điều kiện để ánh nắng chiếu xuống làm cho cây cối càng phát triển tươi tốt hơn.

"Được rồi, hãy leo lên từ chỗ này," anh ta nói, chỉ vào chỗ đó. Jane nhấc đầu và nhìn chăm chăm

vào bờ suối, nhưng cô chẳng thấy có chỗ nào trống trong cái đồng cây cối chẳng chít này cả.

"Anh hãy giải thích đi," cô rào đón

Anh ta hơi có vẻ cáu. "Xem này, Pris, tôi biết là cô mệt, nhưng..."

Có cái gì đó túm lấy trong Jane, và cô lao vào anh, nắm lấy ngực áo anh ta và tay kia thì siết chặt thành nắm đấm. "Nếu anh mà còn gọi tôi là Pris một lần nữa thôi, tôi sẽ nhét đầy miệng anh cả tá sandwich đấy!" cô thét lên, giận dữ vô cớ chỉ vì anh ta lại gọi cô bằng cái tên cô ghét. Không ai, không một người nào từng được phép gọi cô là Priscilla, Pris hay thậm chí là Cilia thêm một lần nào nữa. Nhưng cái tên đặc công chết tiệt này lại nhai đi nhai lại cái tên đó trước mặt cô nhiều lần kể từ lúc đầu. Cô đã không muốn nói về nó, vì cô thấy áy náy đã đá vào háng anh ta, nhưng giờ cô quá mệt mỏi, đói và sợ hãi và như thế là quá đủ rồi.

Anh ta di chuyển quá nhanh đến nỗi cô thậm chí không có thời gian mà chớp mắt. Tay anh ta chụp lấy bàn tay đang nắm thành nắm đấm của cô, trong khi những ngón tay ở cánh tay kia nắm lấy cổ tay cô và kéo nó khỏi áo anh ta. "Chết tiệt, cô không thể yên lặng dù chỉ một phút phải không? Tôi không phải là người đặt tên cô là Priscilla mà là bố mẹ cô vì thế nếu cô không thích nó thì hãy đi mà giải quyết nó với họ. Còn bây giờ thì trèo lên!"

Jane trèo, mặc dù cô có thể chắc chắn rằng cô sẽ ngã gục đến nơi rồi. Túm chặt lấy đám dây leo, bám lấy đám rễ cây, những gờ đá nhô ra hay những bụm rậm cô cố gắng tìm lấy đường đi xuyên qua tấm màn thực vật đan chặt vào nhau này. Nó rậm rạp đến nỗi nếu có bị bọn báo đốm rình rập thì cô cũng không thể nhìn thấy chúng cho đến khi tay cô đã bị nó đớp lấy rồi. Cô nhớ ra rằng loài báo đốm rất thích nước và thường dành hầu hết thời gian nghỉ ngơi gần một con sông hay một dòng suối. Và cô nguyên rủa Grant vì đã buộc cô phải làm điều này.

Cuối cùng cô cùng leo được đến đỉnh và sau khi đi vài yard cô nhận ra rừng rậm đã lại thưa hơn, và cũng dễ đi lại hơn nhiều. Cô chỉnh lại ba lô trên lưng và nhìn mặt khi phát hiện cô lại có những vết thâm tím mới. "Chúng ta đang đi về hướng trực thăng đúng không?"

"Không," anh ta nói cụt ngủn. "Chiếc trực thăng đã bị theo dõi."

"Những gã đó là ai?"

Anh ta nhún vai. "Ai mà biết được? Có thể là những tên Sandinistas; chúng ta chỉ cách biên giới Nicaragua vài dặm thôi. Chúng cũng có thể là bất kỳ một tổ chức phiến loạn nào đó. Chết tiệt là Pablo đã bán đứng chúng ta."

Jane chẳng có hơi đâu mà đi lo lắng về việc Pablo đã bán đứng họ; cô đã quá mệt để có thể quan tâm đến bất kỳ thứ gì. "Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Về hướng nam."

Cô nghiêng rằng. Hỏi được điều gì từ gã đàn ông này cứ như là nhổ từng cái răng một vậy." Hướng nam, chỗ nào?"

"Cuối cùng là Limon. Giờ chúng ta sẽ đi theo hướng đông"

Jane biết về đất nước Costa Rica đủ để hiểu rằng nơi nào nằm ở hướng đông, và cô không thích điều đó chút nào. Hướng đông tức là tiến về bờ biển Caribe, nơi rừng mưa nhiệt đới trở thành vùng đầm lầy. Nếu họ chỉ cách biên giới Nicaragua vài km thì tới được Limon còn cách đến hàng trăm dặm. Một mỗi cô tưởng chừng phải còn tới 500 dặm nữa. Phải mất bao lâu họ mới đi hết một trăm dặm? Bốn hay năm ngày? Cô không chắc cô có thể chịu thêm bốn hay năm ngày với Quý ngài Ánh Sáng này được không? Cô mới biết anh ta chưa tới 12 giờ đồng hồ thôi mà cô gần như sắp chết đến nơi rồi.

"Tại sao chúng ta không chỉ phải đi về hướng nam và bỏ qua hướng đông?"

Anh ta quay phắt đầu lại. "Bởi vì những kẻ truy đuổi lúc này. Chúng không phải là người của Turego, nhưng Turego sẽ nhanh chóng biết được hướng đi này của cô và hẳn sẽ theo sau chúng ta. Hẳn sẽ không để Chính phủ biết được về vụ làm ăn bí mật nho nhỏ này đâu. Vì thế chúng ta sẽ đi đến chỗ hẳn không thể dễ dàng đuổi theo chúng ta"

Điều này là có dụng ý. Cô không thích nó, nhưng nó lại hoàn toàn hợp lý. Cô chưa bao giờ đặt chân tới vùng duyên hải Caribe của Costa Rica, vì thế cô cũng không biết điều gì đang đón chờ cô, nhưng dù vậy vẫn còn tốt hơn là làm tù nhân của Turego. Rắn độc, cá sấu, cát lún hay bất cứ điều gì thì cũng còn tốt hơn Turego. Cô sợ nhất là vùng đầm lầy mà cô biết chắc là có. Với những điều đó trong tâm trí, cô nhớ ra điều đang thôi thúc cô nhất bây giờ.

"Vậy khi nào chúng ta được nghỉ? Ăn? Và, thành thật nhé, Attila (*Người lãnh đạo của đế chế Hunic (406-453)*), anh có thể có bằng quang to cỡ bang New Jersey, nhưng tôi thì phải đi!"

Một lần nữa cô lại thấy môi anh ta run run, như thể anh ta gần như suýt phì cười. "Chúng ta không thể dừng lại, nhưng cô có thể ăn trong lúc chúng ta đi. Còn về cái khác, thì hãy đi ra phía sau cái cây kia kia." Anh ta chỉ, và cô quay lại nhìn thấy những cái cây to lớn, ngộ nghĩnh với bộ rễ vô cùng vững chắc. Ở chốn rừng sâu thì đó là cách duy nhất.

Khi họ đi tiếp anh ta đưa cho cô thứ gì đó đen đen cứng cứng để nhai; nó có vị hơi giống thịt nhưng sau khi xem xét nó kỹ lưỡng một cách đầy nghi ngờ cô đã quyết định sẽ không hỏi kỹ anh ta về nó. Nó làm dịu đi cơn đau vì dạ dày trống rỗng, và sau khi nhai vài miếng với nước, cô cảm thấy khá hơn nhiều, chân cô có cảm giác hơn. Anh ta cũng nhai một thanh như vậy, nó làm cô thấy an tâm vì ít ra anh ta cũng có cảm giác đói.

Sau khi đi được vài giờ, Jane bắt đầu thấy thấy kiệt sức. Chân cô di chuyển như chân gỗ, và cô

cảm thấy cô như lộn trong nước sâu tới đầu gối. Độ ẩm tăng cao; chắc phải hơn 90 dù có tán rừng rậm rạp làm dịu bớt. Độ ẩm cao làm cô mất nước vì cô ra nhiều mồ hôi. Khi cô đang có ý bảo anh ta là cô không thể bước tiếp được nữa, thì anh ta quay lại và quan sát cô như thí sinh trong một cuộc sát hạch.

"Ở lại đây trong khi tôi tìm nơi trú ẩn cho chúng ta. Trời sẽ mưa trong một lúc nữa, vì thế có lẽ chúng ta sẽ phải ngồi ngoài trời. Dù sao thì trông cô cũng như thế vừa bị đập một trận tơi tả rồi"

Cô bỏ mũ và dùng mu bàn tay lau khuôn mặt ướt mồ hôi, quá mệt để nói được điều gì khi anh ta biến mất. Bằng cách nào anh ta biết trời sắp mưa nhỉ?

Chỉ một lát sau anh ta quay lại, nắm lấy khuỷu tay cô và dẫn cô tới một gò đất nhỏ nơi rải rác nhiều tảng đá chứng tích cho thấy trước đây nơi này từng là một ngọn núi lửa của Costa Rica. Sau đó anh ta lấy dao khỏi thắt lưng, cắt những cành cây nhỏ và buộc chúng lại bằng dây leo rồi dựng một góc của tấm màn lá cây kì cục ấy bằng một cành cây to hơn. Làm ra một tấm mái che từ cái ba lô của anh ta như một nhà ảo thuật. Anh ta buộc nó lên tấm lán thô để chống nước. "Giờ thì bò vào trong và nghỉ ngơi một chút đi," anh ta càu nhàu khi Jane chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm ngạc nhiên vào chiếc lán mà anh ta dựng lên chỉ mất có vài phút.

Nghe lời, cô bò vào trong, rên rỉ khi nhấc vai bỏ quai ba lô xuống và xoa dịu những cơ bắp đau nhức. Tại cô nghe thấy tiếng sấm đầu tiên từ khá xa; anh ta có thể làm mọi thứ đáp ứng tối thiểu cho cuộc sống ở nơi đây, người đàn ông này chắc chắn phải vô cùng thông thuộc những khu rừng rậm nhiệt đới.

Grant cũng chui vào căn lều, giải thoát đôi vai khỏi sức nặng của chiếc ba lô. Anh hình như đã quyết định trong khi trú mưa họ cũng nên tranh thủ ăn, vì thế anh lôi ra hai chai khẩu phần chiến tranh.

Jane ngồi thẳng dậy và nghiêng người lại gần, nhìn chăm chú vào những cái chai. "Cái gì thế?"

"Thức ăn."

"Là kiểu đồ ăn gì?"

Anh ta nhún vai. "Tôi chưa từng nhìn nó đủ lâu để biết nó là gì. Đây là lời khuyên của tôi: đừng quan tâm mà chỉ ăn thôi."

Cô chạm tay vào anh khi anh sắp mở những cái chai ra. "Đợi đã. Tại sao chúng ta không tiết kiệm chúng để dành cho những lúc cần thiết hơn"

"Đây là lúc cần thiết," anh làu bàu nói. "Chúng ta phải ăn."

"Đúng, nhưng chúng ta không phải ăn chúng!"

Anh bực tức. "Cô em này, chúng ta hoặc ăn thứ này, hoặc thứ khác thì cũng sẽ chẳng khác gì chúng"

"Ồ, đợi chút nào," cô cười cợt, kéo cái ba lô của cô lại. Cô bắt đầu bới móc nó và chỉ một lúc sau lôi ra một gói nhỏ được quấn trong một cái khăn tắm cô ăn trộm được. Với tâm trạng hân hoan cô mở cái gói và lấy ra hai chiếc sandwich đập nát tệ hại nhưng vẫn còn ăn được, rồi lại bới trong chiếc ba lô. Mặt cô ánh lên tia vui mừng, cô lôi ra hai chai nước cam. "Đây này!" Cô nói giọng đầy hân hoan đưa cho anh một chai. "Một chiếc sandwich bơ đậu phộng và mứt, một chai nước cam. Có đủ protein, cacbohydrate, vitamin C. Chúng ta còn đòi hỏi gì nữa chứ?"

Grant cầm lấy chiếc sandwich và chai nước cam có ga cô đưa, nhìn chúng không tin tưởng lắm. Anh chớp mắt, rồi một điều rất đáng ngạc nhiên đã xảy ra: anh cười. Nó thật ra cũng không giống là một nụ cười. Chỉ có những tiếng hơi khàn khàn, nhưng có thể thấy nó qua cách hàm răng trắng của anh ta lộ ra và những nếp nhăn hằn lên nơi khóe mắt. Rõ ràng là anh ta rất hiếm khi cười, cuộc đời có vẻ không đem lại cho anh ta nhiều sự hài hước, cô thấy hạnh phúc khi cô làm anh cười, và hơi buồn khi anh đã rất ít khi cười. Nếu không có những nụ cười cô sẽ không bao giờ giữ được sự sáng suốt của mình, vì thế cô biết nó đáng quý như thế nào.

Nhai cái sandwich, Grant thích thú thưởng thức vị béo ngậy của bơ đậu phộng và vị ngọt ngào của mứt. Nếu bánh mì có hơi thiu thì sao? Cũng chẳng quan trọng. Anh tựa lưng lên cái ba lô, duỗi đôi chân dài ra phía trước. Những hạt mưa đầu tiên đã bắt đầu rơi lộp độp lên những tán lá phía trên cao. Với cơn mưa này sẽ chẳng có ai tìm ra được dấu vết của họ, thậm chí cả khi những tên phiền loạn có một kẻ dẫn đường là thổ dân bản địa đi cùng với chúng, điều anh lấy làm nghi ngờ. Ngay từ lúc nhìn thấy chiếc trực thăng vào buổi sáng, anh đã hơi thư giãn, bản năng đánh hơi thấy sự nguy hiểm của anh không hề cảm thấy có điều gì.

Anh ăn xong chiếc sandwich và uống nốt chai nước cam rồi liếc nhìn về phía Jane và nhận thấy cô liếm nốt chút mứt dính trên tay. Cô ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt của anh và mỉm cười làm lộ ra lúm đồng tiền, rồi quay trở lại nhiệm vụ làm sạch ngón tay của mình

Chống lại ý trí của mình, Grant cảm thấy cơ thể hơi cứng lên vì ham muốn và làm anh ngạc nhiên vì sự ảnh hưởng của nó. Cô ta quả là cô nàng quyến rũ, đúng, nhưng đó không phải là tất cả những gì anh đã mong đợi. Anh đã từng mong đợi là sẽ gặp một cô nàng hư hỏng, vô dụng và hay hờn dỗi nhưng trái lại cô lại rất nghị lực, thật sự can đảm khi định lao vào rừng rậm nhiệt đới chỉ với hai miếng sandwich bơ đậu phộng và vài chai nước cam. Cô cũng ăn mặc rất phù hợp với địa hình vùng này, một đôi靴 chắc chắn, quần kaki màu xanh lá cây và mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu đen. Anh đã lơ đãng đôi chút lúc bò sau cô, khi nhìn thấy đường cong quyến rũ của cô hiện lên sau chiếc quần. Anh không thể ngăn không tán thưởng với vòng hông tròn, mềm mại của cô.

Có hàng loạt điều mâu thuẫn về cô. Cô là cô nàng ngang ngược, hoang dã đến nỗi cha cô phải truất quyền thừa kế của cô, và cô đã từng là tình nhân của George Persall. Anh cũng chẳng thể nhìn thấy một dấu hiệu nào là cô đã có một cuộc sống khó khăn. Dù thế nào thì khuôn mặt cô vẫn luôn cười

mở và ngây thơ như một đứa trẻ, cùng với những cảm xúc rất trẻ con đối với cuộc sống hiện lên qua đôi mắt nâu đen của cô. Khuôn mặt cô lúc nào cũng ánh lên vẻ tinh nghịch, và nó cũng là một khuôn mặt luôn bộc lộ cảm xúc một cách chân thật. Tóc cô dài màu nâu đen có vẻ thiên về màu đen nhiều hơn, và buông lộn xộn quanh vai cô. Cô đẩy nó ra khỏi mặt với vẻ chẳng quan tâm lắm. Mắt cô nâu dài và hơi nhỏ cùng với gò má cao khiến anh nghĩ cô chắc phải mang trong mình chút ít dòng máu thổ dân da đỏ. Cô có một chút tàn nhang trên gò má và trên mũi. Đôi môi mềm mại và đầy đặn, môi trên đầy đặn hơn môi dưới một chút khiến cô trông thật gợi cảm. Quả thực cô không hẳn là xinh đẹp nhưng ở cô có một vẻ tươi trẻ và sự quyến rũ khiến cho tất cả những người phụ nữ anh từng biết dường như trở nên nhạt nhòa.

Thật sự là anh cũng chưa từng thân thiết với với đầu gối của bất kì một người phụ nữ nào.

Và giờ, ý nghĩ đó khiến anh tức giận. Nó làm anh chán nản như thể anh bị thổi bay đi vì bị đo ván bởi một võ sĩ hạng nhẹ. Và nó cũng khiến anh tức giận một cách hoàn toàn theo bản năng giới tính. Giờ anh nhìn đầu gối của cô bất kỳ lúc nào cô ở gần. Sự thật rằng cô biết tự bảo vệ và cách cô di chuyển đã thể hiện rằng cô đã được huấn luyện một cách chuyên nghiệp, và đó lại thêm một điều mâu thuẫn nữa. Cô không phải là chuyên gia, nhưng cô biết cần phải làm gì. Tại sao một cô nàng chơi bời, hư hỏng, hoang dã lại biết điều gì về tự vệ cơ chứ? Có mảng ghép nào đó không khớp và Grant luôn không bỏ qua một cách dễ dàng khi anh phát hiện ra những chi tiết không khớp nhau.

Anh có chút cảm giác không tốt về nhiệm vụ lần này. Hoàn cảnh của họ hiện nay đang rơi vào tuyệt vọng mặc dù hiện giờ họ cũng khá an toàn. Họ có khả năng xoay sở được với mấy tên lính, dù chúng có làm việc cho ai, nhưng Turego lại là một chuyện khác. Mảnh vi phim không phải là điều duy nhất, Turego đang hành động mà không có sự đồng ý của chính quyền, và nếu Jane tìm được nó và đưa ra lời buộc tội hắn thì nó sẽ khiến hắn mất đi quyền lực và có thể là cả sự tự do.

Trách nhiệm của Grant là phải giải thoát cho cô, nhưng nó không còn đơn giản như tình huống anh đã dự kiến. Từ lúc anh nhìn thấy Pablo dựa lưng lơ đãng vào chiếc trực thăng đợi họ thì anh biết mọi kế hoạch đã tiêu tan. Pablo không có thói quen chờ đợi; trong từng ấy thời gian Grant biết anh ta, Pablo luôn rất căng thẳng, và sẵn sàng để bay, luôn đợi sẵn trong trực thăng với động cơ vẫn đang chạy. Cái tư thế thư giãn ấy đã nói cho Grant biết dường như Pablo đang ra dấu cho anh. Có lẽ Pablo đang cố cảnh báo anh. Anh cũng không chắc lắm.

Giờ anh phải mang cô xuyên qua rừng rậm nhiệt đới, vượt qua những đỉnh núi và vùng đầm lầy phía nam với Turego đang ráo riết truy đuổi ở phía sau. Nếu may mắn, trong một hoặc hơn họ sẽ tìm thấy một ngôi làng và có thể xin đi nhờ, nhưng điều đó còn phụ thuộc vào việc Turego có ở gần họ hay không.

Và trên hết anh không tin cô ta. Cô ta không có vũ khí như một người lính nhưng cũng chẳng hề lung lay dù một sợi tóc dù bất kỳ điều gì xảy ra. Cô ta quá bình tĩnh trong toàn bộ hoàn cảnh này. Cô ta hoàn toàn không như gì cô ta tỏ ra, và điều đó làm cho cô ta trở nên nguy hiểm.

Anh đề phòng cô, nhưng cùng lúc anh lại không thể ngừng nhìn cô. Cô ta quá quyến rũ, tràn đầy sức sống và đẹp kỳ lạ như đóa lan rừng. Điều gì ở cô ta là sự dối trá? Cô ta sử dụng những đường cong quyến rũ của cơ thể để làm một người đàn ông quên mất anh ta là ai? Đã có bao gã đàn ông bị cướp mất hồn vì vẻ cởi mở tự nhiên ấy? Có phải Turego đã tìm thấy sự cân bằng với cô ta, ham muốn cô ta, biết rằng hẳn có thể ép buộc cô ta bất kỳ lúc nào-nhưng lại bị tròn vùi trong sự thách thức muốn có được cô ta, đã cho cô ta sự thoải mái cô ta muốn? Cô ta còn dùng cách nào khác để điều khiển hẳn ta? Chẳng có gì nếu cô ta không chơi đùa với đàn ông như một trò chơi để tô bóng bản thân mình, càng nguy hiểm thì càng thích thú muốn được điều khiển anh ta.

Grant không muốn cô có quá nhiều ảnh hưởng đối với anh, cô ta không xứng đáng. Dù những biểu hiện trong đôi mắt nâu đen của cô ta có lừa dối hay không thì cô ta cũng không xứng đáng. Anh không cần thêm những điều phức tạp từ cô, anh chỉ muốn đưa cô ra khỏi đây, lấy tiền từ cha cô ta và quay lại khu trang trại yên tĩnh của mình. Anh cảm thấy rừng rậm nhiệt đới lại đang xô đẩy anh, và cả cảm giác kích động vì sự nguy hiểm. Khẩu súng như trở thành một bộ phận của cơ thể anh, và con dao vừa vụn trong tay anh như thể anh chưa từng bỏ nó xuống. Tất cả những nhiệm vụ anh đã từng tham gia, những bản năng lúc trước dường như vẫn còn đây và sự đen tối như nhấn chìm anh đến nỗi anh cay đắng tự hỏi liệu anh có thoát ra được khỏi cuộc sống trước kia không. Mùi máu làm dậy lên sự điên cuồng trong anh, có lẽ anh có thể đã giết chết tên lính kia nếu cô ta không đá văng khẩu súng của hẳn đi.

Có phải một phần vì sự kích động của cuộc chiến đã khiến anh ham muốn cơ thể cô ở dưới mình và để được nhấn sâu vào trong cô, tới tận khi anh mất trí vì niềm khoái lạc? Một phần khác là bởi cách đây chỉ vài giờ thôi, trên sàn phòng ngủ của cô, anh đã được cảm nhận sự mềm mại, mượt mà của bầu ngực cô căng tròn trong tay anh. Nhớ lại lúc đó, anh thêm muốn được nhìn thấy hình dáng đôi gò tuyệt đẹp của cô, để biết được chúng nhỏ nhắn nhưng vừa vụn trong tay anh hay tròn đầy, núp vú nhỏ xinh hay to tròn và chúng có màu hồng hay nâu nhạt. Ham muốn làm anh cứng lại và anh tự nhắc nhở mình đó là bởi đã khá lâu anh chưa có người đàn bà nào, vì thế chỉ là tự nhiên nếu anh có ham muốn cô. Nếu còn gì nữa thì anh nên cảm thấy vui mừng vì điều đó chứng tỏ cơ thể anh vẫn còn có những xúc cảm như bình thường.

Cô ngáp và khẽ chớp mắt nhìn anh giống như một con mèo lười ham ngủ. "Tôi sẽ ngủ một chút," cô nói và cuộn người lại trên mặt đất. Cô gối đầu lên tay, nhắm mắt lại và lại khẽ ngáp một lần nữa. Anh hơi nheo mắt lại nhìn cô. Hành động này của cô lại thêm một mảnh ghép thêm câu đố vì nó hoàn toàn không giống như những gì người ta nói về cô. Cô đáng lẽ đã phải không ngừng than vãn, kêu ca về hoàn cảnh không thoải mái của cô chứ không phải là bình thản cuộn người nằm ngủ ngay trên mặt đất. Quý tha ma bắt, anh nghĩ, một giấc ngủ ngắn lại là một ý kiến không tồi.

Grant nhìn xung quanh. Cơn mưa đã trở lên khá to, rơi lộp độp xuống tán cây rừng và khiến nền đất rừng ngập nước. Mưa lớn không ngừng sẽ cuốn trôi đi những chất dinh dưỡng của lớp đất rừng, làm cho rừng rậm nhiệt đới lại hiện lên sự trái ngược vốn là vương quốc của vô vàn loài động thực vật lại được sinh trưởng trên lớp đất bạc màu. Và trận mưa cũng làm cho họ không thể bị phát hiện. Họ sẽ được an toàn trong một thời gian và đây cũng là lần đầu tiên anh cho phép mình cảm thấy sự mệt mỏi lan trong cơ bắp. Anh có lẽ cũng nên ngủ một chút rồi tỉnh dậy khi trời ngừng mưa, khi cảm thấy

tiếng mưa rơi không còn nữa.

Vươn người ra khẽ lắc vai cô, và cô bị đánh thức mở mắt ra đầy ngái ngủ nhìn anh. "Hãy quay lưng vào phía trong cái lán," anh nói. "Để cho tôi có chỗ đuổi người"

Cô bò theo lời anh nói và đuổi dài người ra. Anh để ba lô của họ sang một bên rồi nằm xuống cạnh cô, cơ thể to lớn của anh ngăn giữa cô và trận mưa. Anh nằm ngửa, gác một cánh tay rắn chắc lên trán. Anh chẳng nhúc nhích, ngáp hay thở dài. Anh chỉ đơn giản là nằm xuống, nhắm mắt lại và ngủ. Jane nhìn anh trong cơn buồn ngủ, ánh mắt cô nấn ná trên khuôn mặt nhìn nghiêng có những nét giống như của loài điều hâu của anh, để ý đến vết sẹo chạy dọc xương gò má trái của anh, và cô nhận thấy râu của anh có màu đen hơn tóc. Lông mày và lông mi cũng có màu đen, và điều đó khiến cho đôi mắt màu hổ phách của anh trông càng sáng hơn, vàng như mắt đại bàng.

Trận mưa khiến cô cảm thấy hơi lạnh sau cả một ngày nắng nóng gay gắt; một cách tự nhiên cô cứ nhích lại gần hơi ấm cô có thể cảm thấy từ người anh. Anh rất ấm ... và cô cảm thấy an toàn... an toàn hơn kể từ hồi cô chín tuổi. Thêm một tiếng thở dài nữa, cô ngủ thiếp đi.

Một lúc sau đó cơn mưa nhanh chóng tạnh hẳn, và Grant tỉnh dậy ngay lập tức, giống như bật công tắc đèn. Mọi giác quan của anh cũng nhanh chóng tỉnh táo, và trở lên cảnh giác. Anh định nhấc chân lên thì mới nhận ra cô đang nằm đè lên cả một bên người anh, đầu cô thì gối lên tay anh một cánh tay vắt qua ngực anh. Sự nghi ngờ khiến anh cứng người lại. Bằng cách nào cô có thể lại gần anh mà không hề làm anh thức giấc? Anh luôn tỉnh ngủ như một con mèo, có thể tỉnh giấc khi nghe thấy một tiếng động dù rất nhỏ hoặc một sự di chuyển nào đó - nhưng cô nàng chết tiệt này lại có thể bò lên người anh mà anh chẳng hề nhận thấy. Cô ta thật là khiến anh điên tiết. Tức giận khi bản thân mất cảnh giác cũng nhiều như anh cảm thấy điên tiết với cô. Bởi vì sự bất cẩn này khiến anh nhớ lại những ngày tháng trước đây. Khi đó sự bất cẩn có thể phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Anh vẫn nằm, cảm thấy hình dáng tròn đầy của ngực cô áp vào người anh. Cô thật mềm mại và căng mọng, một chân của cô gác qua đùi anh. Anh chỉ cần xoay người thì anh sẽ nằm giữa hai chân cô. Những hình ảnh hiện lên trong đầu khiến anh thần người. Lạy chúa! Thật là một cô nàng nóng bỏng, anh nghiêng răng kìm chế sự bùng nổ ở háng. Cô ta không phải là một quý cô, nhưng cô thật đàn bà và anh muốn cô trần truồng quần quai quần lầy anh với ham muốn cuồng nhiệt.

Anh phải dịch khỏi cô hoặc anh sẽ chiếm lấy cô ngay trên nền đất đá này. Chán ghét vì cách cô có thể khiến anh phải đến mức này, anh bỏ tay đặt dưới đầu ra và lắc mạnh vai cô. "Phải đi thôi" anh nói cụt ngủn.

Cô cần nhả gì đó, trán cô hơi nhăn lại nhưng cô không mở mắt, và một lát sau trán cô lại đuổi ra khi cô lại chìm vào giấc ngủ say. Mất kiên nhẫn, Grant lại lắc vai cô. "Này, dậy đi"

Cô lại cuộn người lại và thở dài, tựa đầu trên cánh tay khi cô tìm kiếm vị trí thoải mái hơn. "Dậy đi, chúng ta phải đi," anh nói và lắc cô mạnh hơn. Cô đập tay uể oải vào anh như thể anh là một con

ruồi đang quấy giễu cô, đẩy cánh tay anh ra. Bực tức, Grant túm lấy vai cô và kéo cô ngồi dậy, lại lắc cô lần nữa. "Chết tiệt, cô có dậy không? Này bé cưng. Chúng ta phải đi!" Mắt cô cuối cùng cũng mở to và nhấp nháy mắt nhìn anh lão đạo, nhưng cô chẳng di chuyển gì.

Buông tiếng chửi thề, Grant dựng cô đứng lên chân cô. "Đứng ở đó, đi xa chỗ này ra," anh nói và quay người cô lại và đẩy cô đi với một cái đập vào mông trước khi anh chuyển sự chú ý vào việc dỡ căn lán.

Chương 4

Jane dừng lại, tay vẫn đang ôm mông. Bị phá giấc ngủ, và cáu gắt vì cái vỗ nhẹ nhàng, thân nhiên của anh, cô quay sang. "Anh đâu cần làm vậy!"

"Làm gì?" anh hỏi lơ đãng, luôn tay cuốn cái áo mưa lại và nhét vào ba lô của mình. "Đánh tôi! Một câu 'Dậy đi' là đủ rồi."

Grant nhìn cô, không tin nổi. "Tốt thôi, thứ lỗi cho tôi khỏi lửa địa ngục" – anh dài giọng theo cái cách quá hào hứng khiến cô muốn bóp cổ anh ngay. "Để tôi làm lại vậy. Xin lỗi, Priscilla, nhưng thời gian chớp mắt hết rồi, và chúng ta thật sự phải...phải... Này, chết tiệt." Anh tránh vừa kịp lúc. Giờ tay bắt lấy nắm đấm của cô. Ngay lập tức, anh giữ chặt cổ tay cô, khóa chúng lại, đoạn chụp lấy tay kia trước khi cô có thể lần nữa. Cô bùng nổ trong cơn giận dữ, quăng mình vào anh như thể mèo đang vồ mồi. Nắm đấm cô nhắm vào anh được tung ra với một lực đủ mạnh có thể làm anh vỡ mũi, nếu nó trúng đích. "Đàn bà, có cái quái gì với cô vậy?"

"Tôi đã bảo anh đừng có gọi tôi như thế" – Jane gào lên với anh, dồn mạnh câu nói trong cơn tức giận. Cô vùng vẫy dữ dội, cố giằng tay ra đánh anh lần nữa.

Thở dốc, Grant ấn cô xuống đất và ngồi kẹp cô lại, giữ hai tay phía trên đầu cô và lần này tạo nên một sự chắc chắn đến chết tiệt là đầu gối cô sẽ không thể di chuyển bất cứ đâu gần anh. Cô không ngừng vùng vẫy và rên rỉ, và anh cảm thấy như thể anh đang cố giữ một con bạch tuộc, nhưng cuối cùng anh buộc cô bình tĩnh lại.

Trừng mắt, anh nói: "Cô bảo tôi đừng gọi cô là Pris."

"Tốt thôi, cũng đừng gọi tôi là Priscilla nốt!", cô nổi khùng, trừng mắt lại với anh.

“Nhìn này, tôi không phải là một thánh giả thông minh! Tôi được phép gọi cô là thế nào đây, thưa quý cô?”

“Jane!” cô hét lên với anh. “Tên của tôi là Jane! *Không một ai* được gọi tôi là Priscilla hết!”

“Tốt thôi! Tất cả những gì cô phải làm là nói cho tôi biết! Tôi đang trở nên chán ngấy đến tận cổ việc cô cứ găm vào chân tôi, hiểu chứ? Tôi có thể làm cô đau trước khi dừng được mình, thế nên tốt hơn là cô nghĩ cho kĩ trước khi lại tấn công tôi lần nữa. Bây giờ, nếu tôi để cô dậy, cô sẽ biết cách cư xử chứ?”

Jane trừng mắt nhìn anh chăm chăm, nhưng sức nặng của đầu gối anh kèm giữ tay cô vẫn không hề buông lỏng. “Tốt thôi,” cô lầm bầm, và anh từ từ đứng dậy, rồi làm cô ngạc nhiên khi đưa tay đề nghị giúp cô đứng dậy. Cô ngạc nhiên với chính mình khi cầm lấy tay anh.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt vàng sậm của anh. “Jane, phải không?” anh hỏi đầy suy tư, nhìn quanh quất khu đất trong cánh rừng.

Cô trao anh cái nhìn đầy đe dọa. “Đừng nghĩ đến trò ngu ngốc ‘Tôi Tarzan, em Jane’” Cô cảnh báo. “Tôi đã nghe về nó từ thời phổ thông.” Cô ngừng lại, sau đó ỉu xìu ngay.

“Nhưng nó còn tốt hơn Piscilla.”

Anh lầm bầm đồng ý và quay đi, hoàn tất việc thu dọn chỗ nghỉ của họ, và sau một lát Jane bắt tay vào phụ anh. Anh liếc cô, nhưng không nói gì. Anh không phải người thích trò chuyện lắm, cô để ý, và anh không thực hiện nỗ lực nào làm cho mối quan hệ thân thiết hơn. Nhưng anh đã liều mạng giúp cô, và anh không bỏ cô lại phía sau, dù Jane biết anh có thể đã đi nhanh hơn, và gặp ít nguy hiểm hơn, với một mình anh. Và có gì đó trong mắt anh, một biểu hiện mệt mỏi, thờ ơ và đôi khi trống rỗng, như thể anh đã nhìn thấy quá nhiều đến nỗi không còn tin vào thiên đường. Điều này làm Jane muốn vòng tay ôm và che chở anh. Cúi đầu thật thấp để anh không thể đọc tâm trạng mình, cô bực bội bản thân vì đã cảm thấy muốn bảo vệ người đàn ông rõ ràng là hoàn toàn tự chủ. Đã có một thời gian dài trong đời mình, cô lo sợ phải tin tưởng bất kì ai ngoài bố mẹ, và đó là một khoảng thời gian kinh khủng, đầy cô độc. Cô biết nỗi sợ cùng sự cô độc đó, và cô đau lòng cho anh.

Tất cả những dấu vết đã được xóa sạch, anh vác ba lô lên và cài khóa lại, sau đó kẹp khẩu súng trường trên vai, trong lúc Jane độn mấy lọn tóc dưới chiếc mũ lưới trai. Anh cúi xuống xách ba lô lên cho cô, và một cái nhìn kinh ngạc lướt qua anh, sau đó đôi mắt nâu đậm mở to. “Cái quái gì thế này! -” anh lầm bầm. “Cô có cái gì trong cái thứ chết tiệt này vậy? Nó phải nặng hơn cái của tôi hai chục pounds đấy!” (*1 pound = 0.45359237kg => 20 pounds = 9.07kg*)

“Bất cứ thứ gì tôi nghĩ mình cần” Jane đáp, lấy lại ba lô từ tay anh và khoác tay cô vào một bên đai vai, sau đó cài khóa đai thắt lưng để giữ nó an toàn hết sức cô có thể.

“Đại loại như?”

“Các thứ.” Cô nhấm nhẳng. Có lẽ lương khô của cô không hoàn toàn giống quân chuẩn, nhưng bánh mì phết bơ đậu phộng của cô sẽ tốt hơn mấy thứ đồ hộp của anh trong mọi lúc. Cô nghĩ anh sẽ yêu cầu cô đổ ba lô ra đất để anh quyết định cái gì có thể giữ lại. Và cô nhất định không cho phép điều đó. Nghiến chặt răng, cô nhìn anh.

Tay chống hông, anh ngẩng nét mặt vui nhộn, kì thú của cô, môi dưới trề ra trong một biểu cảm nổi loạn, hàm nghiến chặt về tổn thương. Cô trông như thể sẵn sàng chọc tức anh lần nữa, và anh từ bỏ. Chết tiệt đi nếu cô không phải là người phụ nữ nhỏ bé, dễ nổi cáu nhất anh từng gặp. “Bỏ nó ra đi,” anh làu bàu, mở khoá túi của mình. “Tôi sẽ mang cái của cô, còn cô có thể mang cái của tôi.”

Nếu có gì xảy ra, thì đó là hàm cô nghiến chặt hơn. “Tôi ổn với túi của mình.”

“Ngừng phí thời gian tranh cãi đi. Cái của nợ đó sẽ làm cô chậm lại, và cô thì mệt rồi. Đưa nó đây, để tôi còn sửa cái đai trước khi ta xuất phát.”

Ngập ngừng, cô trượt mở đai khoá và đưa anh ba lô, sẵn sàng nhảy vào anh nếu anh để lộ bất kì dấu hiệu nào của việc đổ nó ra. Nhưng anh chỉ lấy ra một hộp nhỏ từ túi của mình, mở nó ra để lấy kim chỉ, và thành thạo khâu hai mép đai đã đứt lại với nhau.

Kinh ngạc, Jane nhìn đôi bàn tay xương xương, gân guốc của anh đang cầm cây kim bé tẹo với sự khéo léo đáng ao ước. Kết nút là tuyệt đỉnh kĩ năng khâu vá của cô, và cô thường tự làm mấy đầu ngón tay mình chảy máu. “Giờ họ dạy khâu vá trong quân đội à?” cô hỏi, loay hoay để nhìn rõ hơn.

Anh trao cô một cái liếc bất mãn khác. “Tôi không ở trong quân đội.”

“Có lẽ bây giờ thì không. Nhưng anh đã từng, đúng không?”

“Cũng lâu rồi.”

“Anh học khâu vá ở đâu?”

“Tự học. Chỉ là thuận tiện thôi.” Anh gút chỉ và cất kim lại vào hộp. “Đi thôi, ta đã phí quá nhiều thời gian cho nó rồi.”

Jane cầm ba lô của anh và tụt lại phía sau, tất cả những gì cô phải làm là theo sau anh. Cái nhìn của cô rà chậm chậm dọc chiều rộng vai anh, rồi trượt xuống dưới. Cô đã bao giờ biết ai mạnh mẽ như người đàn ông này chưa? Cô không nghĩ thế. Dường như sự mệt mỏi không thể chạm đến anh, và anh phớt lờ cái ẩm ướt hầm hập hút cạn sức lực của cô và làm quần áo cô đầm mồ hôi. Đôi chân dài, mạnh mẽ của anh sải bước không hề gắng sức, những thói quen chuyển động làm vãi quần bám chặt lấy chúng. Jane nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào chân anh và bước vội theo anh. Anh bước đi,

cô tự động bước theo. Cách đó dễ dàng hơn; cô có thể tách biệt tâm trí khỏi cơ thể mình, và vì thế có thể phớt lờ những thứ cơ đang kêu gào phản đối.

Anh dừng lần nữa và tu một hơi dài từ bi đông nước, sau đó đưa Jane mà không bình luận gì. Cũng như anh và không chạm môi, cô nghiêng bi đông xuống và uống cho đã khát. Tại sao phải lo lắng khi uống sau anh? Bị cúm là điều cô ít quan tâm nhất. Sau khi đập nắp bi đông, cô trả anh và họ lại tiếp tục đi tiếp.

Có những lí do cho cách cư xử của anh và nó không điên khùng như nó có vẻ thế. Nếu có một chọn lựa giữa hai con đường, anh hiển nhiên chọn cái khó khăn hơn. Con đường ấy là con đường gồ ghề nhất, nhiều chướng ngại nhất, lên đến đỉnh cao nhất, đồi núi nhiều đá sỏi nhất. Jane vò cái quần đã nhàu nát, tựa như tuyết mệnh từ trên đầu hay từ dưới chân chẳng khác là mấy, nhưng cô theo sau chẳng phàn nàn gì. Không phải là cô không nghĩ được lời phàn nàn nào, mà là cô quá mệt nên không thể cất tiếng. Ích lợi của mấy phút chợp mắt ngắn ngủi giờ đã hết. Chân cô đau, lưng cô đau, hai cánh tay mỗi nhừ của cô, đau đến nỗi cô không thể nhắc chúng lên, và mắt cô cảm thấy như thể bỏng rát từ tận đáy sâu. Nhưng cô không bảo anh dừng lại. Thậm chí nếu tiến độ này có giết chết cô, cô cũng sẽ không làm anh chậm thêm nữa, vì cô không nghi ngờ gì là anh có thể đi nhanh hơn nếu không có cô. Những chuyển động dễ dàng của đôi chân dài bảo cô rằng sức bền của anh tốt hơn cô; anh có thể đi bộ cả đêm dài lần nữa mà không có sự trì hoãn đáng kể nào trong những sải bước của anh. Trong cô là cảm giác thần phục sức khỏe và sự rèn luyện mà anh có, cảm giác đó có vẻ như cô chưa từng trải qua trước khi gặp anh. Anh không giống những người đàn ông khác, điều ấy thể hiện quá rõ trong cơ thể tuyệt vời của anh, trong sự quyết đoán đáng sợ khi anh kiểm soát mọi thứ, trong ánh vàng chăm chú toả ra từ đôi mắt anh.

Như thể ý thức được những suy nghĩ của cô, anh dừng chân và quay lại, xem xét tình trạng của cô với cái nhìn xuyên thấu không bỏ sót gì. “Cô có thể đi thêm một dặm nữa không? (*1mile=1.609km*)”

Với bản thân mình, cô không thể, nhưng khi nhìn vào mắt anh, cô biết không cách nào cô có thể thừa nhận điều đó. Hắt cằm lên, cô phớt lờ cơn đau đang gia tăng ở chân khi nói, “Chắc rồi.”

Một nét biểu cảm vụt loé sáng qua mặt anh nhanh đến nỗi cô không thể đọc được. “Đưa cái túi đó đây,” anh lau bầu, tiến về phía cô và giằng mở mấy cái khoá, sau đó trượt ba lô ra khỏi vai cô.

“Tôi có thể giữ nó,” cô phản đối dữ dội, nắm chặt cái túi và quấn chặt cả hai tay quanh nó. “Tôi đã không phàn nàn gì hết mà, phải không?”

Ánh nâu vàng sít lại trong một cái nhú mày, anh giằng cái túi khỏi sự kèm giữ của cô. “Dùng đầu cô đi,” anh giận dữ. “Nếu cô té xỉu vì kiệt sức thì tôi phải vác cả cô nữa”.

Lý luận ấy giữ cô im lặng. Không nói một lời anh quay đi và lại bước tiếp. Cô có thể bắt kịp anh khi không còn sức nặng của cái ba lô, nhưng cô cảm thấy bất lực với chính mình vì không có thể lực

tốt hơn, vì đã trở thành gánh nặng của anh. Jane đã đấu tranh mạnh mẽ cho sự tự do của mình, biết rằng cuộc đời cô phụ thuộc vào nó. Cô chưa bao giờ là người ngồi đó và đợi người khác làm điều gì cho mình. Cô tự đắm đầu vào cuộc đời, thích thú những thách thức xảy đến trên đường đi bởi vì chúng tái xác nhận khả năng sắc nhạy của cô với sự tuyệt vời của thế giới. Cô chia sẻ niềm vui, nhưng giữ lấy những vấn đề của mình, và giờ chính tính cách ấy khiến cô bối rối khi phải dựa dẫm vào người khác.

Họ đến một dòng suối khác, không rộng hơn cái trước là mấy, nhưng sâu hơn. Có lẽ nó phải ngập tới đầu gối cô ở vài chỗ. Tiếng nước chảy qua mấy hòn đá nghe thật mát, và cô nghĩ sẽ như thiên đường nếu được thanh tẩy cơ thể đầy mồ hôi của cô trong dòng suối. Mải mê nhìn, cô vấp phải một rễ cây và mất thăng bằng. Bàn tay cô đập mạnh vào thân cây, và có gì đó ướt dưới tay cô.

“Ôi, khi thật!” cô rên rỉ, cố chùi con côn trùng chết bằng một chiếc lá.

Grant dừng lại. “Gì vậy?”

“Tôi đập chết một con rệp bằng tay”. Cái lá không lau sạch mấy; một vết bẩn vẫn bám trên tay cô, và cô nhìn Grant với biểu cảm căm phẫn nguyên sơ trên mặt. “Sẽ ổn nếu tôi rửa tay ở con suối chứ?”

Anh nhìn quanh, đôi mắt hồ phách lướt kiểm tra dọc hai bờ suối. “Được rồi. Đến đây này.”

“Tôi có thể xuống dưới đó.” Cô nói. Bờ sông chỉ cao vài feet, và mấy bụi lùm khá thưa thớt. Cô cẩn thận tránh xa rễ của một gốc cây khổng lồ, chống tay vào thân cây để khỏi ngã khi bắt đầu đi xuống dòng suối.

“Coi chừng!” Grant nói sắc nhọn, và Jane đông cứng người, quay đầu nhìn anh ngờ vực.

Đột nhiên có gì đó nặng nề lạ thường rơi xuống vai cô, cái gì đó dài, dày và còn sống, và cô kèm chế con hải hùng khi nó bắt đầu quấn quanh cô. Cô giật mình nhiều hơn là kinh hoàng, nghĩ rằng một cây dây leo to bự rơi xuống; sau đó cô thấy sự chuyển động đầu của kẻ thứ ba và cô phát ra một tiếng kêu gấp gáp. “Grant! Grant, *giúp tôi!*”

Sự khiếp sợ bám chặt họng cô, siết cổ cô, và cô bắt đầu túm con trăn, cố quăng nó đi. Nó là một con quái vật bình tĩnh, vẫn quấn quanh người cô, chậm chậm siết chặt những bó cơ chết người đến nỗi có thể nghiền nát xương cô. Nó quấn chặt quanh chân và cô ngã, lăn kèn ra đất. Lờ mờ cô nghe Grant nguyên rủa, và cô nghe tiếng nức nở của chính mình trong cơn hoảng loạn, nhưng chúng nghe xa xăm một cách kì dị. Mọi thứ quay mòng trong chiếc kính vạn hoa của mặt đất và cây xanh, của gương mặt căng cứng điên tiết của anh. Anh hét cô cái gì đó, nhưng cô không thể hiểu được; tất cả những gì cô có thể làm là đấu tranh với mấy đốt xương còn sống kia khi nó siết quanh cô. Cô còn một vai và cánh tay tự do, nhưng con trăn Nam Mỹ đang siết chặt quanh sườn cô, còn cái đầu to lớn

đang tiến đến mặt cô, miệng nó mở to. Jane kinh hoàng, cố chụp lấy đầu nó bằng bàn tay còn tự do, nhưng con trăn đang siết chặt hơi thở cô và cơn hoảng sợ trở nên câm lặng. Một bàn tay lớn, không phải của cô, chụp lấy đầu con trăn, và cô lơ mơ thấy một ánh bạc loé lên.

Những vòng quấn quanh cô lỏng dần khi con trăn quay sang con mồi mới của nó, tìm kiếm Grant cùng tham gia vòng siết tử thần. Cô lại thấy ánh bạc loé sáng lần nữa, và cái gì đó ướt ướt rơi xuống mặt cô. Sự tỉnh, cô nhận ra ánh bạc đó là từ con dao của anh mà cô đã thấy lúc trước. Anh nguyên rủa giận dữ khi chiến đấu với con trăn, hầu như ngay trên cô khi cô vùng vẫy trên đất, đấu tranh giải thoát chính mình. “Chết tiệt, nằm yên!” anh hét lớn. “Cô sẽ khiến tôi cắt trúng cô đấy!”

Làm sao mà nằm yên chứ; cô bị con trăn trói chặt như gà gô, và nó đang trườn quanh cô theo mấy cái vòng quấn của nó. Cô quá điên giận bởi nỗi sợ nên không thể nhận ra rằng con trăn đang quẫy chết, không nhận ra thậm chí khi cô thấy Grant ném gì đó bên cạnh và bắt đầu nửa kéo nửa lôi mấy vòng quấn dày đặc quanh cô ra. Mãi đến khi cô hoàn toàn cảm thấy được giải thoát khỏi sức ép kinh khủng kèm toả thì cô mới biết rằng mọi việc qua rồi, rằng Grant đã giết con trăn. Cô ngừng chiến đấu và nằm thừ trên đất. Gương mặt cô trắng bệch trừ một ít vết bầm trên mũi và xương gò má; đôi mắt cô nhạt nhoà hiện lên gương mặt Grant.

“Qua rồi,” anh nói nhanh, trượt tay anh dọc theo hai cánh tay và xương sườn cô. “Cô thấy sao? Có gì gãy không?”

Jane không thể nói gì; họng cô đông cứng, giọng cô hoàn toàn biến đâu mất. Tất cả những gì cô có thể làm là nằm đó và nhìn chăm chăm anh với đáy sâu cơn kinh hoàng trong đôi mắt sẫm. Môi cô run lên như của đứa trẻ, và có gì đó nài xin trong cái nhìn chăm chăm của cô. Anh tự động bế cô lên tay anh, cách mà người ta sẽ làm với một đứa trẻ hoảng sợ, nhưng trước khi anh có thể làm được gì nhiều hơn nhấc bàn tay mình, cô kéo cái nhìn chăm chăm ấy khỏi anh trong nỗ lực rõ ràng. Anh có thể thấy nó đã lấy của cô hầu hết sức lực, nhưng bằng cách nào đó cô tìm thấy sức mạnh bên trong giữ môi mình không run, và rồi nâng cằm lên trong vẻ kiêu kỳ.

“Tôi ổn” cô xoay sở nói. Giọng cô nhát gừng, nhưng cô đã nói, và trong cách nói ấy, tin vào điều đó. Đứng lên chậm chạp, cô gạt mấy món tóc ra khỏi mặt. “Tôi có một tí thâm tím, nhưng không có gì vỡ -”

Cô dừng lại đột ngột, nhìn chăm chăm cánh tay và bàn tay nhuộm máu. “Tôi bị chảy máu,” thanh âm nghe hoang mang, và giọng cô run lên. Cô nhìn lại Grant, như thể xác nhận. “Tôi bị chảy máu,” cô lặp lại, giờ bàn tay run run lên anh xem. “Grant, có máu khắp người tôi!”

“Đó là máu của con trăn,” anh nói, nghĩ cách bảo đảm với cô, nhưng cô nhìn anh chăm chăm với sự hoảng sợ không thể kềm chế.

“Ôi, Chúa!” cô nói với giọng cao, yếu ớt, ngúc ngoắc bàn chân và nhìn hằm hằm vào mình. Áo choàng đen của cô ẩm ướt và nhớp nháp, và những vết loang lớn nhuộm đỏ quần kaki của cô. Cả hai

cánh tay cô hoen máu. Cơn uất nghẹn dâng lên trong họng khi cô nhớ lại sự ẩm ướt vấy bẩn mặt cô. Đưa mấy ngón tay lên, cô nhận ra vết thâm tím trên má, cũng như vết bẩn bết trên tóc mình.

Cô run rẩy dữ dội hơn, và những giọt nước mắt rơi xuống má cô. “Tẩy nó đi,” cô nói, giọng vẫn cao, ngập ngừng trong cơn kích động. “Tôi phải tẩy nó đi. Có máu khắp người tôi, và thậm chí nó không phải của tôi. Nó ở khắp người tôi; nó thậm chí ở trong tóc tôi... Nó ở trong *tóc* tôi!” cô nức nở, ngập tràn hoảng sợ.

Buông lời nguyên rủa, Grant tóm lấy cô, nhưng trong sự khẩn trương hoảng loạn tẩy vết máu đi, cô giật mình khỏi anh, bước qua xác con trăn và đổ rầm xuống đất. Trước khi cô có thể bò dậy đi lần nữa, Grant lắc cô, kèm giữ cô trong một cái siết chặt đau đớn trong lúc cô chiến đấu và nức nở, vừa giải thích vừa nguyên rủa anh cùng lúc.

“Jane, dừng lại đi!” anh nói sắc nhọn. “Tôi sẽ gột sạch máu cho cô. Chỉ cần giữ yên và để tôi cởi đôi giày ống của cô ra, được chứ?”

Anh phải giữ cô bằng một cánh tay và cởi đôi giày ống của cô bằng tay còn lại, nhưng đến khi anh bắt đầu cởi giày của chính mình thì cô khóc nhiều đến nỗi cô nằm thật yếu ớt trên mặt đất. gương mặt anh khắc nghiệt khi nhìn cô, cô đã không hề nao núng hay sợ hãi trên đường đi đến nỗi anh không hề mong đợi thấy cô vỡ tan thành từng mảnh thế này. Cô đã thúc giục, thuyết phục bản thân đến khi cô thấy máu trên người mình, và hiển nhiên điều ấy vượt quá những gì cô có thể chịu đựng. Anh tháo nốt đôi giày của mình, rồi quay sang cô và nhanh chóng giải quyết chiếc quần chưa cởi. Bế cô trên tay dễ dàng như bế đứa trẻ, anh đi xuống dọc bờ sông và lội xuống dòng suối, mặc kệ rằng quần anh cũng sẽ ướt.

Khi nước chạm đến nửa bắp chân, anh đặt cô đứng xuống dòng suối và cúi xuống bắt đầu té nước lên chân cô, chà xát vết máu trên da thịt cô. Kế tiếp, hứng nước trong lòng bàn tay, anh rửa sạch cánh tay và bàn tay cô, để dòng nước mát chảy tràn qua cô rồi giặt áo choàng của cô. Suốt thời gian anh săn sóc, cô đứng đó ngoan ngoãn, với những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy tràn trên mặt và tạo thành vệt mòn giữa những vết máu trên gò má.

“Mọi chuyện ổn rồi, bé cưng,” anh ngâm nga êm dịu với cô, dỗ ngọt cô ngồi xuống lòng suối để anh có thể rửa sạch vết máu trên tóc cô. Cô để anh toé nước lên đầu và mặt mình, chớp mắt để giữ nó tránh khỏi dòng nước giá buốt, nhưng mặt khác giữ cái nhìn chăm chăm đóng đinh trên nét mặt cứng nhắc, chăm chú của anh. Anh lấy một chiếc khăn tay từ túi sau và thấm ướt nó, rồi nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Giờ cô đã bình tĩnh hơn, không còn khóc theo cách lạnh lẽo, rầm rút như thế, và anh giúp cô rửa chân.

“Đó, cô sạch sẽ rồi,” anh bắt đầu nói, rồi chú ý đến dòng nước nhỏ hồng nhạt chảy xuống chân cô. Áo cô đầy máu khiến anh phải cởi nó ra để tẩy trần cho cô. Không do dự, anh bắt đầu cởi nút áo. “Chúng ta sẽ cởi nó ra để có thể giặt nó,” anh nói, giữ giọng bình tĩnh và dịu êm. Cô thậm chí không liếc xuống khi anh cởi nút áo và trượt nó khỏi vai cô, sau đó quăng nó lên bờ. Cô giữ chặt ánh mắt trên

mặt anh, như thể anh là sợi dây nối cô với sự tỉnh táo và nhìn đi nơi khác nghĩa là trở về với cơn bản loạn.

Grant nhìn xuống, và miệng anh khô khốc khi anh nhìn chăm chăm vào bờ ngực trần của cô. Anh đã tự hỏi cô sẽ trông thế nào và giờ thì anh biết, nó giống như anh bị đâm một cú thúc vào bụng. Ngực cô tròn lẳn và nặng hơn anh trông đợi, đầu vú nhỏ nhắn sậm nâu, và anh muốn cúi xuống rồi đặt miệng anh lên chúng, nếm chúng. Cô hầu như trần truồng; tất cả những gì cô mặc là chiếc quần lót mỏng như sa đến nỗi nó trở nên trong suốt trong làn nước. Anh có thể thấy mấy lọn tóc loăn xoăn đậm màu bên dưới mẩu vải đó, rồi anh cảm thấy phần dưới thắt lưng siết chặt và phồng tướng lên. Cô là một tạo vật xinh đẹp, cặp chân dài và chiếc hông hẹp, với những thớ cơ mượt mà của vũ công. Vai cô thẳng, cánh tay thanh mảnh nhưng khoẻ mạnh, ngực cô đầy đặn; anh muốn trải dài cặp chân cô và giữ cô ngay đó, đi vào sâu trong cô đến khi anh đánh mất mình với sự thoả mãn. Anh không thể nhớ đã bao giờ anh muốn một người phụ nữ một cách cuồng nhiệt đến thế chưa. Anh đã muốn tình dục, nhưng đó đơn thuần là nhu cầu sinh lý, và bất kì cơ thể đàn bà nào sẵn lòng đều có thể chấp nhận được. Giờ anh muốn Jane, sự cấp thiết cần có cô; là hai chân cô quấn quanh anh, ngực cô trong bàn tay anh, miệng cô bên dưới anh, để cảm nhận cô bao phủ anh.

Anh dứt cái nhìn chăm chăm ra khỏi cô, cúi xuống nhúng chiếc khăn tay vào nước lần nữa. Điều đó thậm chí còn tệ hơn; mắt anh ngang tầm đỉnh đùi cô, và anh ngẩng phắt lên. Anh rửa sạch ngực cô với một cái chạm dịu dàng, nhưng mỗi phút của điều đó tra tấn anh, cảm thấy da thịt lụa là của cô dưới ngón tay mình, nhìn đầu vú cô sẵn lại thành hai núm nhỏ đỏ hồng khi anh chạm vào chúng.

“Cô sạch rồi,” anh nói khàn khàn, vớt khăn lên bờ bên cạnh cái áo.

“Cảm ơn anh,” cô thì thầm, những giọt nước mắt tinh khiết lấp lánh trong mắt cô, rồi với một tiếng rên nhỏ cô ném mình vào anh. Hai cánh tay cô quấn quanh anh và bám chặt lưng anh. Cô vùi mặt mình vào cổ anh, để chắc chắn với mình lần nữa bởi nhịp tim vững vàng và cơ thể ấm áp của anh. Sự hiện diện của anh đẩy lùi nỗi sợ; bên anh, cô thấy an toàn. Cô muốn nghỉ ngơi trong tay anh và quên đi tất cả.

Đôi tay anh di chuyển chậm chậm qua tấm lưng trần của cô, lòng bàn tay chai sần vuốt ve làn da cô đầy say mê. Đôi mắt cô nhắm chặt, và cô rúc sát hơn vào anh, hít đầy mùi hương nam tính riêng biệt từ cơ thể mạnh mẽ của anh. Cô thấy lạc lõng, mất phương hướng, cô muốn bám chặt anh như bám lấy sự hiện diện vững vàng duy nhất trên thế giới. Cơ thể cô cuộn sóng trong một xúc cảm lạ lẫm, từ dòng nước chậm chậm xoáy dưới chân cô đến làn gió nhẹ thổi khô làn da ẩm ướt, trần trụi của cô, trong lúc anh quá cứng cáp và ấm áp. Một sức nóng xa lạ lan dọc da thịt cô theo đường đi của đôi bàn tay anh khi chúng di chuyển từ lưng lên vai cô. Rồi một bàn tay vuốt ve hòng cô, khum lấy quai hàm, ngón cái của anh đặt dưới cằm và mấy ngón tay luồn vào tóc cô, anh nâng khuôn mặt cô lên vừa khớp với anh.

Mất nhiều thời gian cho điều này, anh cúi xuống và khít miệng anh với miệng cô, nghiêng đầu xuống tạo sự kết nối sâu sắc và quả quyết. Lưỡi anh chuyển động nhàn nhã trong miệng cô, chạm vào

lưỡi cô và đòi hỏi đáp lại, và Jane nhận thấy chính mình vô lực trao anh điều anh muốn. Cô chưa bao giờ được hôn như thế trước đây, với sự tự tin và thành thạo tuyệt đối đến thế, như thể cô là của anh để chiếm lấy, như thể họ đã cùng trở lại thuở ban sơ khi bản năng giống đực lấn át của anh chọn lấy người đàn bà của mình. Mơ hồ thức tỉnh, cô tạo ra nỗ lực nhỏ bé thoát khỏi cái ôm ghì của anh. Anh khuất phục cô với lực ép dịu dàng và hôn cô lần nữa, giữ yên đầu cô cho áp lực của miệng anh. Một lần nữa Jane nhận thấy chính mình mở miệng ra cho anh, quên mất tại sao cô phải tranh đấu thoát khỏi anh. Bởi vì cô đã cự tuyệt nhiều người đàn ông hôn cô và cố gắng khiến cô đáp lại ư? Họ để lại trong cô sự lạnh lẽo. Tại sao chuyện này... có thể, khi mà bất cứ gì anh làm, đều khiến những mảnh vỡ khao khát rượt đuổi nhau tràn khắp cơ thể cô, khi mà một vài trong số những người đàn ông nguy hiểm trên thế giới chỉ làm cô chán ngấy với niềm đam mê của họ? Môi anh ấm và cứng, miệng anh nhắm nhấp hung hăng, lưỡi anh táo bạo trên đường nó khám phá, và những nụ hôn của anh tạo nên một cơn run rẩy xa lạ siết chặt bên trong cô.

Một tiếng rên nhỏ vô thức của khoái cảm thoát ra khỏi họng cô, thanh âm đàn bà mềm mại càng khiến cánh tay anh siết chặt hơn quanh cô.

Đôi tay cô trượt lên bờ vai anh, rồi khoá quanh cổ anh, dán vào anh để được nâng đỡ. Cô không thể gần anh đủ, dù anh đang ghì chặt lấy cô. Nút áo sơ mi của anh cạ vào đôi vú trần của cô, nhưng cô không thấy đau. Miệng anh hoang dã, đói khát với một nhu cầu cơ bản bùng lên vượt quá kiểm soát, làm môi cô sưng tấy với lực ép của những nụ hôn, và cô không quan tâm. Thay vào đó cô khuyến khích nó, bám chặt lấy anh. Cơ thể cô đột nhiên bừng tỉnh với những nhu cầu mà cô không nhận ra, rằng chưa bao giờ cô cảm thấy chúng trước đây. Da cô run lên theo từng cái chạm của anh, và mỗi cái vuốt ve của ngón tay anh khiến cơn run rẩy trở nên mãnh liệt hơn.

Táo bạo khum lấy ngực cô trong lòng bàn tay, anh chà siết mặt gan thô ráp của ngón cái quanh núm vú đã săn lại, và Jane gần như oà vỡ khi sức nóng dâng tràn nhấn chìm cô. Chưa có gì giống thế này xảy ra với cô trước đây; sự cấp bách của niềm khoái lạc thuần khiết, tràn đầy của chính cơ thể mình khiến cô kinh ngạc. Đã lâu rồi, cô nghĩ mình đơn thuần không phải là người có nhu cầu sinh lý cao, rồi quên bằng điều đó. Tình dục không phải là điều có thể hấp dẫn cô lắm. Cách Grant khiến cô cảm nhận đã phá vỡ hoàn toàn khái niệm của cô về mình. Cô là một người đàn bà trong vòng tay anh, ngấu ngiến anh, cảm nhận và hạnh phúc với sự đáp lại cương cứng của anh, và đau đớn với sự trống rỗng tận sâu bên trong cô.

Thời gian như dừng lại khi họ đứng trong dòng nước, ánh mặt trời buổi chiều chiếu chênh chếch những vạt nắng lên họ với sự thay đổi các hoa văn của ánh sáng tạo ra bởi những bóng mát của mấy tán cây. Đôi tay anh lang thang tự do trên cơ thể cô. Cô thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến việc kháng cự anh. Như thể anh có mọi quyền với da thịt cô, như thể cô là của anh để chạm vào và nhắm nhấp. Anh uốn cong lưng cô trên cánh tay mình, khiến đôi gò bồng đảo nhô lên đầy mời mọc, và môi anh thám hiểm nóng bỏng từ họng cô rồi đến đôi gò run rẩy, ẩm áp ấy. Anh ngậm núm vú cô vào miệng và nút mạnh, và cô nảy lên với anh như một tạo vật hoang dã, trên ngọn lửa của khát khao và thèm muốn hơn nữa.

Tay anh quét xuống phía dưới, ngón tay anh khum giữa hai chân cô, mơn trớn cô qua lớp vải lụa

quần lót. Sự táo bạo trong cái chạm của anh thức tỉnh cô khỏi sự điên cuồng nhục dục; cô tự động cứng đờ trong cái ghì chặt của anh và trượt hai cánh tay chen vào giữa hai cơ thể và đẩy anh ra. Một âm thanh trầm, đục thoát ra khỏi họng anh, và trong một phút ngắn ngủi, đầy khiếp sợ cô nghĩ sẽ không có bất cứ gì dừng anh lại được. Rồi, với một tiếng nguyên rủa, anh đẩy mạnh cô ra khỏi anh.

Jane lão đảo, và bàn tay anh vung ra chụp lấy cô, lôi mạnh cô quay lại đối diện anh. “Chết tiệt cô, đây là cách cô chơi giỡn với trò đùa của mình hả?” anh hỏi, tức điên lên, “Cô thích nhìn xem cô có thể đẩy một người đàn ông đi xa đến đâu sao?”

Cầm cô nâng lên, và cô nuốt nuốt ực. “Không, không phải tất cả. Tôi xin lỗi. Tôi biết tôi không nên ném mình vào anh như thế - ”

“Chết tiệt là đúng vậy, cô không nên.” Anh cúi kính cắt ngang. Anh *trông* cúi kính; đôi mắt sít lại và bùng cháy cơn thịnh nộ, hai cánh mũi phập phồng, và miệng anh là một đường mảnh, dứt khoát. “Lần tới, cô tốt hơn là chắc chắn cái cô muốn hỏi xin, bởi vì tôi chết tiệt chắc chắn là sẽ đưa nó cho cô. Rõ rồi chứ?”

Anh quay đi và bắt đầu lội đến bờ sông, bỏ cô đứng giữa dòng suối. Jane bắt chéo cánh tay qua bờ ngực trần của mình, đột ngột và sắc bén nhận thức về sự trần truồng của mình.

Cô đã không có ý khiêu khích hay đùa giỡn anh, nhưng cô đã quá sợ hãi, và anh thì quá mạnh mẽ và bình tĩnh đến nỗi dường như điều hiển nhiên nhất thế giới là bám chặt vào anh. Những nụ hôn và vuốt ve điên cuồng đã khiến cô ngạc nhiên, làm lung lay sự cân bằng của cô. Và lại, cô sẽ không quan hệ với một người đàn ông mà cô biết quá ít, đặc biệt là khi cô không biết rõ rằng cô có thích chút ít ỏi nào cô biết về anh không.

Anh đến bờ sông và quay nhìn cô. “Cô có đi hay không đây?” anh gắt, vì thế Jane lội theo sau anh, vẫn còn giữ hai cánh tay quanh ngực.

“Đừng bận tâm,” anh khuyên với giọng cộc lốc. “Tôi đã thấy rồi, cả chạm nữa. Việc gì phải giả vờ e lệ?” Anh chỉ cái áo của cô đang nằm trên đất. “Cô có lẽ muốn giặt sạch nó, tất nhiên nếu cô không quá câu nệ chuyện giặt rửa.”

Jane nhìn cái áo lốm đốm máu, và cô tái nhợt lần nữa, nhưng giờ cô đã có thể kiểm soát mình. “Được thôi, tôi sẽ giặt nó.” Cô thấp giọng. “Anh sẽ...anh sẽ mang quần và giày ông cho tôi chứ, làm ơn?”

Anh khịt mũi, nhưng trèo lên bờ sông và ném quần với giày ông xuống cho cô. Quay lưng lại với anh, Jane xỏ quần vào, rùng mình vì vết máu vẫn còn đọng lại trên đó, nhưng ít nhất nó trông sũng nước như áo cô. Quần lót cô ẩm ướt, nhưng giờ cô chẳng thể làm gì với nó, vì thế cô phớt trừ sự khó chịu của cái lạnh và ẩm ướt. Khi cô lại được che phủ một phần, cô ngồi xồm trên bờ sỏi tại mép dòng suối và cố giặt cái áo của mình. Những vết loang đỏ bị cuốn đi khỏi vải áo, hoà lẫn vào nước trước

khi lan ra khắp dòng suối. Cô xà đi xà lại trước khi hài lòng, sau đó vắt kiệt nước rồi giữ cái áo. Khi cô bắt đầu mặc áo vào, anh nói câu kinh. “Đây,” và cầm áo sơ mi của anh ra trước mặt cô. “Mặc cái này đến khi áo của cô khô.”

Cô muốn từ chối, nhưng cô biết niềm kiêu hãnh không đúng chỗ sẽ chẳng mang lại gì cho cô. Cô cầm lấy áo anh lặng lẽ mặc vào. Nó rộng quá, nhưng khô ráo và ấm áp và không bẩn, và nó có vị ngòn ngọt, và mùi xạ hương của làn da anh. Mùi hương phảng phất thật dễ chịu. Dấu vết nâu đỏ bám trên áo nhắc cô rằng anh đã cứu sống cô. Cô buộc hai vạt áo lại thành gút thắt ngang hông và ngồi xuống xỏ đôi giày ông vào.

Khi cô quay lại, cô thấy anh đang đứng sát sau cô, gương mặt anh vẫn còn vẻ dữ dội và giận dữ. Anh giúp cô lên bờ, rồi khoác mấy cái túi lên vai. “Ta sẽ không còn đi xa lắm đâu. Theo sau tôi, và vì Chúa đừng chạm vào bất cứ gì tôi không chạm vào, hoặc bước đi bất cứ đâu ngoài dấu chân tôi. Nếu có một con trăn khác xem cô như bữa tối của nó, tôi có lẽ để nó làm điều đó với cô, vì thế đừng thử vận may của cô.”

Jane vén mái tóc ướt ra sau tai và ngoan ngoãn bước theo anh. Trong một lúc, cô cứ nhìn bồn chồn vào mỗi tán cây họ đi dưới, sau đó bắt mình ngừng nghĩ về con trăn. Qua rồi, chẳng ích gì khi cứ day đi day lại chuyện đó.

Thay vì vậy cô lại nhìn chăm chú vào tấm lưng rộng của anh, tự hỏi làm thế nào bố cô tìm được người đàn ông như Grant Sullivan. Họ rõ ràng sống ở hai thế giới khác nhau, vậy sao họ có thể gặp được nhau?

Rồi một cái gì đó đánh mạnh vào tâm trí cô, và một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô. Họ đã gặp nhau chưa? Cô không thể tưởng tượng bố cô biết một người nào như Sullivan. Cô cũng biết tình thế hiện giờ của mình. Mọi người đều muốn chạm tay vào cô, và cô không cách nào biết được Grant Sullivan là người của bên nào. Anh đã gọi cô là Priscilla, họ cô. Nếu bố cô gửi anh đến, sao anh không biết rằng người ta chẳng bao giờ gọi cô là Priscilla, rằng cô được gọi là Jane từ khi mới sinh? *Anh đã không biết tên cô!*

Trước khi mất, George đã cảnh báo cô không được tin bất kì ai. Cô không muốn nghĩ rằng cô đơn độc giữa rừng già với một người đàn ông sẽ tình cờ cắt họng cô khi cô không còn giá trị sử dụng nữa. Và lại, sự thật nhắc nhở rằng cô không có bằng chứng nào về việc bố cô đã gửi anh đến Anh đơn giản là đánh ngất cô, vác lên vai và lôi cô vào rừng già.

Rồi cô nhận ra rằng cô phải tin tưởng người đàn ông này; cô không có chọn lựa. Anh là tất cả những gì cô có. Sẽ mạo hiểm, nếu tin anh, nhưng không nguy hiểm bằng cố gắng tự mình thoát khỏi cánh rừng. Cô đã thấy ở anh những giây phút lóe sáng của sự ân cần. Cô cảm thấy một cục nghẹn vui sướng trong cổ khi nhớ lại cách anh chăm sóc cô sau khi anh giết con trăn. Không chỉ chăm sóc cô, anh còn hôn cô – cô vẫn còn run bần khi nhớ lại cách anh hôn cô. Vụ lợi hay không, kẻ thù hay không, thì anh đã khiến cô muốn anh. Tâm trí cô chắc chắn không, nhưng cơ thể cô thì có.

Cô sẽ thấy nó hài hước, nếu cô đã không quá sợ hãi đến thế.

Chương 5

Họ đi thẳng theo hướng chếch khỏi dòng suối một góc bốn lăm độ, và không lâu sau, trước khi anh dừng lại, nhìn quanh và tháo túi ra khỏi vai. “Ta sẽ dựng trại ở đây.”

Jane đứng lặng lẽ, thấy vụng về và vô dụng, nhìn anh mở túi và lấy ra một cái gói tròn, nhỏ. Dưới đôi tay khéo léo của anh, cái gói đó nhanh chóng trở thành một cái lều nhỏ, đáy làm bằng nhựa PE và có cửa kéo phéc-mo-tuya. Khi đã dựng lều xong, anh bắt đầu bẻ dây leo và tán lá của mấy cái cây gần đó để che túp lều lại, tạo một vẻ mờ ảo cho nó. Anh không liếc nhìn về phía cô, nhưng sau một lát cô di chuyển đến phụ anh. Rồi anh nhìn cô, và để cô thu nhặt thêm tán lá trong lúc anh cố định chúng che phủ túp lều.

Khi mọi việc hoàn tất, anh nói, “Chúng ta không thể liêu lĩnh đốt lửa, thế nên ta sẽ chỉ ăn và vào trong. Sau ngày hôm nay, tôi sẵn sàng đánh một giấc để xua đi thẳng căng.”

Jane cũng thế, nhưng cô hoảng sợ với ý nghĩ đêm tối đang đến. Ánh sáng đang sụp xuống nhanh chóng, và cô biết rằng bầu trời sẽ nhanh chóng mà trở nên tối như mực. Cô nhớ về tối hôm trước với màn đêm đen thẫm thẫm. Và cô cảm nhận được một luồng lạnh lẽo của sự sợ hãi trượt dọc sống lưng cô. Chà, chẳng có gì cô có thể làm; cô phải cố chịu đựng nó thôi.

Cô cúi xuống túi của mình và lục lấy hai lon nước cam, ném một lon cho anh; anh bắt lấy một cách khéo léo, và ngó vào túi của cô với sự cau kính đang gia tăng. “Cô mang bao nhiêu lon thế này trong cái siêu thị du lịch đó vậy?” anh hỏi đầy mỉa mai.

“Chịu thôi. Chúng ta sẽ phải uống nó từ giờ trở đi. Một thỏi granola không?” cô giơ nó cho anh, không để bản thân bị anh chọc tức. Cô mệt, đau, và còn phải đối mặt với cả đêm dài trong bóng tối mịt mù. Nhận thấy điều ấy, sự cau kính của anh dường như chẳng đáng quan tâm nữa. Anh quăng nó đi.

Cô ăn thỏi granola của mình, nhưng vẫn còn đói, nên cô lục túi tìm gì đó để ăn. “Muốn một ít pho mát và kẹo giòn không?” cô đề nghị, kéo mấy món đó ra khỏi đáy túi.

Cô ngược lên và bắt gặp ánh mắt anh với một biểu cảm hoài nghi thô ráp. Anh giơ tay ra, và cô chia pho mát với kẹo cho anh. Anh nhìn cô lần nữa, lắc đầu, và ăn phần mình.

Jane chừa lại một ít nước cam, và khi ăn xong cô lấy một chai nhỏ từ túi mình. Mở ra, cô đổ một viên thuốc vào lòng bàn tay, liếc Grant, rồi đổ ra thêm một viên khác. “Này,” cô nói.

Anh nhìn nó, nhưng không chuyển động để cầm lấy. “Cái chết tiệt gì vậy?”

“Nó là con men.”

“Sao tôi lại cần viên con men đó?”

“Để muối và mấy thứ khác không cần anh.”

“Chắc chắn chúng không cần đâu.”

“Chúng sẽ không sao? Nhìn tôi này. Tôi không có bất kì vết côn trùng cắn nào, và đó là vì tôi uống con men. Nó tác động một chất hoá học gì đó lên da anh. Thôi nào, cầm đi. Nó không làm anh đau đâu.”

Anh lấy viên thuốc trong tay cô và cầm nó với nét chán nản trên gương mặt trong lúc cô cầm viên của mình, nuốt nó với một ngụm nước cam cô để dành. Cô đưa cái lon cho anh, và anh lẩm bầm mấy lời tục tĩu trước khi bỏ viên thuốc vào miệng và uống nốt phần nước quả.

“Rồi, ngủ thôi,” anh nói, bật dậy. Giật đầu hướng về phía một cái cây. “Phòng tắm ở kia, nếu cô muốn đi trước khi ta vào trong.”

Jane bước ra sau gốc cây. Anh cục cằn, anh thô lỗ, trong anh phảng phất nét tàn nhẫn và anh đã cứu cuộc đời cô. Cô không biết phải trông đợi gì ở anh. Dù khiếm nhã đến đâu, sau rồi anh cũng khiến cô nguôi giận với một hành động tử tế không hề mong đợi. Rồi, khi mọi thứ suôn sẻ giữa họ, anh sẽ nói gì đó châm chích, như thể cố ý khơi mào cuộc tranh cãi.

Anh đang chờ cô mở cửa lều. “Tôi đã trải chăn rồi. Vào trong đi.”

Cô quỳ xuống và bò vào trong căn lều nhỏ. Anh đã trải chăn trên sàn, và cô ngồi lên đó. Anh đẩy mấy cái túi vào trong. “Dẹp mấy cái này,” anh hướng dẫn. “Tôi sẽ đi kiểm tra nhanh xung quanh.”

Cô đẩy túi vào góc xa nhất của căn lều, rồi ngả lưng xuống và nhìn căng thẳng vào mấy bức vách mỏng manh. Ánh sáng sắp tắt; chỉ còn le lói mấy vạt sáng xuyên qua tấm vải mờ. Trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng mấy cành cây anh dùng ngụy trang đã làm cho trong lều tối hơn. Cửa lều rung động, và anh trườn vào, rồi kéo khoá phéc-mo-tuya lại.

“Cởi giày ông của cô ra và đặt chúng trong góc gần cô chân cô nhất ấy.”

Ngồi dậy, cô làm như anh bảo, rồi nằm xuống lần nữa. Đôi mắt cô mở to căng thẳng đến hoang đại tưởng chừng muốn bùng cháy. Cơ thể cô chết cứng với nỗi kinh hãi, cô nghe anh đuổi người và ngáp nhỏ thoải mái.

Lát sau, sự im lặng trở nên gần như không thể chịu nổi như đêm tối. “Một cái lều xếp thật hữu ích, phải không?” cô thốt lên bồn chồn. “Nó làm từ gì vậy?”

“Ni-lông” anh đáp, ngáp lẩn nữa. “Nó rất chắc.”

“Nặng bao nhiêu?”

“Ba pound và tám ao-xơ.” (*một pound=16 ounces=0.454kg =>khoảng 1.75kg*)

“Có chống thấm nước không?”

“Ừ, chống thấm.”

“Còn chống rệp?”

“Chống rệp nữa,” anh làm bầm.

“Anh có nghĩ một con báo đốm có thể – ”

“Nghe này, nó chống *báo đốm*, chống *nấm mốc*, chống *lửa* và chống *trăn*. Tôi đảm bảo với cô rằng nó có thể ngăn mọi thứ trừ voi, và tôi không nghĩ chúng ta sẽ bị một con voi giẫm phải ở Costa Rica! Còn bất cứ cái chết tiệt gì cô lo lắng nữa không?” anh bùng nổ. “Nếu không, sao cô không im lặng và để tôi ngủ một lát?”

Jane nằm căng thẳng, và lại rơi vào im lặng. Cô siết chặt nắm tay trong một nỗ lực kiểm soát cơn bồn chồn, lắng nghe tạp âm đang lớn dần của đêm tối giữa rừng già. Bầy khỉ đang hú hét và líu ríu; bọn côn trùng phát ra tiếng kêu; mấy bụi lùm sột soạt không ngớt. Cô kiệt sức nhưng không có một hy vọng nhỏ nhoi nào có thể ngủ, ít nhất cho tới bình minh, và lúc đó tên ác quỷ bên cạnh cô sẽ muốn bắt đầu một ngày với chuyến hành trình chạy việt dã.

Anh hoàn toàn yên lặng theo cái cách bức mình của anh. Cô thậm chí không thể nghe thấy anh thở. Nỗi kinh hãi năm nào bắt đầu dâng lên trong ngực cô, khiến cô hít thở khó khăn. Cô gần như đang ở một mình, và đó là điều cô tuyệt đối không thể chịu đựng.

“Anh ở đâu?”

Anh hít thật sâu, rồi thở dài. “Georgia .”

Điều này giải thích giọng nói kéo dài của dân vùng Georgia. Cô nuốt ực, cố xoá đi cái siết chặt khiêu hòng cô khô khốc. Nếu cô có thể giữ anh nói chuyện, thì cô sẽ không cảm thấy một mình. Cô sẽ biết là anh ở đó.

“Khu nào ở Goergia?”

“Phía nam. Có bao giờ nghe khu Okefenokee chưa?”

“Rồi. Khu đó là đầm lầy.”

“Tôi lớn lên ở đó. Người nhà tôi sở hữu một trang trại ngay ở ngay trên bờ.” Đó là một thời trai trẻ bình thường, trừ những kỹ năng anh đã học ở đầm lầy, những kỹ năng đó, cuối cùng đã thay đổi cuộc đời anh bằng cách định hình anh thành cái gì đó không giống người lắm. Anh đã buộc những ký ức tránh xa, che phủ nó bằng bóng tối trong tâm trí, tách biệt chính mình. Chẳng ích gì khi nghĩ về những thứ đó.

“Anh là con một?”

“Tại sao luôn là những câu hỏi vậy?” anh cúi, bực mình không tiết lộ bất kỳ thông tin nào về mình.

“Chỉ là tôi tò mò, thế thôi.”

Anh dừng lại, đột nhiên cảnh giác. Có gì đó trong giọng cô, một âm vực anh không thể phân loại. Trời tối, nên anh không thể thấy gương mặt cô; anh phải đi đến cùng, đành nhận biết bằng những gì tai anh nghe được vậy. Nếu anh giữ cô nói chuyện, anh có lẽ sẽ đoán ra.

“Tôi có một người chị em,” cuối cùng anh nói miễn cưỡng.

“Tôi cá cô ấy nhỏ hơn. Anh hống hách như vậy, chắc hẳn anh phải là anh trai.”

Anh bỏ qua câu chỉ trích và chỉ nói, “Nó nhỏ hơn tôi bốn tuổi.”

“Tôi là con một,” cô chia sẻ.

“Tôi biết.”

Cô điên cuồng tìm gì đó để nói, nhưng bóng tối làm cô chìm sâu hơn vào nỗi hoảng sợ. Cô thấy chính mình đang di chuyển để bám vào anh, rồi nhớ những gì anh đã nói về việc khiêu khích anh, và về việc đừng yêu cầu những điều cô không chắc chắn. Cô cắn chặt răng và cố giữ tay mình lại, nỗ lực quá lớn đến nỗi những giọt nước mắt tuôn trào đôi mắt cô. Cô chớp mắt. “Grant,” cô nói rung rung.

“Gì?” anh cầu nhàu.

“Tôi không muốn anh nghĩ tôi đang ném mình vào anh lần nữa vì tôi thật sự không muốn, nhưng

anh có phiền lắm không nêu tôi... chỉ cầm tay anh?” cô thì thầm. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi sợ bóng tối, và nếu tôi biết tôi không ở một mình thì sẽ rất có ích.”

Anh do dự một lát; rồi cô nghe quần áo anh sột soạt khi anh lăn sang một bên. “Cô thật sự sợ bóng tối à?”

Jane cố bật cười, nhưng âm thanh quá run rẩy đến nỗi nó gần giống với tiếng nước nở. “Từ ‘kinh hoàng’ chỉ mới là khởi đầu của sự diễn tả tôi cảm thấy sợ thế nào. Tôi không thể ngủ trong bóng tối. Cả đêm tôi ở trong tình trạng khốn khổ khi luôn thức cả đêm dài, không bao giờ có thể ngủ trước khi bình minh lên. Nhưng ít nhất tôi có thể dùng thời gian đó để xem các lính gác và tìm hiểu thói quen của họ. Và lại, ở đó trời cũng không tối hoàn toàn như ở đây.”

“Nếu cô quá sợ hãi bóng tối như thế, sao cô lại muốn tự mình trốn vào rừng già?”

Một nét mặt đen tối, đẹp trai, tàn nhẫn lạ thường lướt qua màn sương trong tâm trí cô. “Bởi vì thậm chí việc lẫn trốn trong rừng già còn tốt hơn là Turego,” cô nói lạnh lẽ.

Grant lâu bầu. Anh có thể hiểu lựa chọn đó, nhưng sự thật là cô đã tóm tắt chính xác tình huống làm sáng tỏ lần nữa suy nghĩ của anh là cô còn hơn là những gì cô ra vẻ thế. Rồi lần nữa, có lẽ cô luôn có lý do rằng Turego có thể đề tiện đến thế nào. Turego đã cưỡng hiếp cô ư, mà có chắc đó là cưỡng hiếp không? Với người phụ nữ này, ai mà biết được? “Cô đã quan hệ với ông ta hả?”

Câu hỏi sỗ sàng khiến cô rùng mình. “Không, tôi đã ngăn ông ta lại, nhưng khi ông ta rời đi hôm qua... chỉ *mới* hôm qua ư? Dường như cả một năm đã trôi qua. Dù sao, tôi biết rằng, khi ông ta quay lại, tôi sẽ không thể ngăn ông ta nữa. Thời gian của tôi hết rồi.”

“Điều gì làm cô chắc chắn đến thế?”

Jane dừng lại, tự hỏi đã kể cho anh nhiều đến đâu, tự hỏi anh đã biết nhiều đến đâu. Nếu anh có dính líu, anh sẽ quen với cái tên của Luis; còn không, cái tên sẽ chẳng có nghĩa gì với anh. Cô muốn kể với anh; cô không muốn một mình trong cơn ác mộng nữa. Nhưng cô nhớ George đã bảo cô một lần rằng bí mật đồng nghĩa với an toàn, và cô dập tắt ước muốn lao vào vòng tay Grant và nói anh nghe cô cảm thấy sợ hãi và cô đơn đến thế nào. Nếu anh không dính líu đến bọn chúng, anh sẽ an toàn hơn khi không biết gì về nó. Mặt khác, nếu anh có liên can, cô sẽ an toàn hơn nếu anh không nhận ra cô đã nhúng sâu vào chuyện này thế nào. Cuối cùng, trả lời câu hỏi của anh, cô nói, “Tôi không chắc. Tôi chỉ sợ ở lại, sợ Turego.”

Anh lâu bầu, và dường như đó là đoạn kết cuộc đối thoại. Jane siết chặt hàm chống lại tiếng va lập cập của răng mình. Trời nóng và ẩm ướt bên trong căn lều tối đen, nhưng những cơn rùng mình cứ chạy lên xuống cơ thể cô. Sao anh không nói gì nữa, bất cứ gì, còn tốt hơn là nằm đó yên lặng như thế? Cô gần như cô độc. Thật không tự nhiên chút nào khi ai đó quá yên lặng đến thế, quá kiểm soát đến thế.

“Bố thế nào?”

“Gì chứ?”

“Tôi chỉ tự hỏi.” Có phải anh đang lẩn tránh một cách thận trọng không? Sao anh không muốn nói chuyện về bố cô? Có lẽ cuối cùng thì anh không phải là người bố thuê và anh không muốn bị kéo vào một cuộc đối thoại về ai đó anh được cho rằng đã từng gặp, nhưng thật ra là không hề gặp.

Sau một khoảng im lặng thăm dò, như thể anh cần trọng lựa chọn câu trả lời, anh nói, “Ông lo cho cô đến phát bệnh. Ngạc nhiên không?”

“Không, tất nhiên không,” cô nói, giật mình. “Tôi sẽ ngạc nhiên nếu ông không lo.”

“Cô không ngạc nhiên rằng ông đã trả một khoản kha khá để mang cô ra khỏi bàn tay của Turego, thậm chí dù cô không hoà thuận với ông?”

Anh làm cô lúng túng, cô cảm thấy đứng ngoài cuộc nói chuyện, như thể anh đang nói về ai đó hoàn toàn khác. “Anh đang nói gì vậy? Chúng tôi hợp nhau, hoàn hảo, luôn như thế.”

Cô không thể thấy anh, không thể nghe anh, nhưng đột ngột có gì đó khác lạ trong anh, như thể không khí tích đầy điện. Giác quan mạch bảo sự nguy hiểm khiến cô nổi da gà khắp người. Sự nguy hiểm đến từ anh. Không biết tại sao, cô co lưng khỏi anh càng xa càng tốt trong sự giam hãm của cái lều, nhưng không có lối thoát. Đột ngột, với một vòng trườn của loài rắn, anh lăn sang và ghim cô xuống dưới, buộc hai tay cô đưa trên đầu và xích chặt chúng ở đó trong một cái siết khiến cổ tay cô đau đớn. “Được rồi, Jane, hay Pricilla, hay cô có là ai đi nữa, chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi sẽ hỏi và cô sẽ trả lời, và cô tốt hơn trả lời cho chính xác nếu không sẽ gặp rắc rối to đấy.. Cô là ai?”

Anh bị điên ư? Jane vùng vẫy thoát khỏi vòng kèm toả cổ tay cô, nhưng vô ích. Sức nặng của anh đè cuống cô, kiểm soát cô hoàn toàn. Những thứ cơ ở chân anh siết chặt chân cô, ngăn cô thực hiện một cú đá nào đó. “G-Gì thế...?” cô lắp bắp, “Grant, anh đang làm tôi đau!”

“Trả lời tôi, chết tiệt! Cô là ai?”

“Jane Greer!” Tuyệt vọng, cô cố đặt thêm tí hài hước trong giọng mình, nhưng nó là một nỗ lực không thành công lắm.

“Tôi không thích bị nói dối, cô em à.” Giọng anh mềm mượt như nhung, và thanh âm của nó khiến cô rùng mình tận xương tủy. Thậm chí cả Turego cũng không thể gây ảnh hưởng lên cô như thế; Turego là một người nguy hiểm, xấu xa, nhưng người đàn ông đang giữ cô bây giờ là người có bản năng giết người kinh khủng nhất cô từng gặp. Anh không phải chạm vào một thứ vũ khí nào đó để giết cô, anh có thể giết cô chỉ với hai bàn tay không. Cô hoàn toàn bất lực trước anh.

“Tôi không nói dối!” cô phản đối tuyệt vọng. “Tôi là Pricilla Jane Hamilton Greer.”

“Nếu như vậy, cô phải biết rằng James Hamilton đã gạt bỏ cô ra khỏi suy nghĩ của ông cách đây nhiều năm rồi. Thế cô vẫn hoà thuận với ông, nhỉ?”

“Đúng, tôi vẫn thế!” cô kéo người ra khỏi anh lần nữa, và anh cố ý cho cô cảm thấy thêm sức nặng của anh, khiến cô khó mà thở được. “Ông làm vậy để bảo vệ tôi!”

Một phút dài, im lặng đến nỗi cô có thể nghe thấy máu chảy rần rật bên tai mình, cô chờ đợi phản ứng của anh. Sự im lặng của anh miết dọc các dây thần kinh của cô.. sao anh không nói gì? Hơi thở ấm áp của anh phả trên má cô, nói cho cô biết hai người gần nhau thế nào, nhưng cô không thể thấy anh trong đêm tối ngọt ngào này. “Lí do hay đấy,” anh cuối cùng cũng đáp, và cô e ngại sự chế nhạo bằng giá trong giọng anh. “Quá tệ là tôi không chịu thua dễ thế. Thử lại xem.”

“Tôi nói sự thật! Ông làm thế để tôi không trở thành một mục tiêu bắt cóc hấp dẫn. Đó là ý kiến của tôi, chiết tiết nó đi!”

“Chắc chắn rồi,” anh dài giọng, và âm thanh trầm, mượt ấy khiến cô rùng mình bắn loạn. “Thôi nào, cô có thể làm tốt hơn thế.”

Jane nhắm mắt, tuyệt vọng tìm kiếm cách nào đó chứng minh cho anh thấy thân phận của cô. Không một ai lướt qua suy nghĩ của cô, và cô không mang chứng minh theo mình. Turego đã lấy hộ chiếu của cô, vì vậy cô thậm chí còn không có nó. “Chà, còn anh?” cô thốt lên trong cơn xúc động bất ngờ. Cô yếu thế hơn anh, cô chịu đựng mà không hề phản nản, và giờ anh đe dọa làm vỡ tung tâm trí cô. Cô đã quay lưng, và học cách phản ứng lại. “Anh là ai? Làm sao tôi biết bố đã thuê anh? Nếu anh đã được thuê, sao anh không biết rằng chẳng ai gọi tôi là Priscilla hết? Anh quá cầu thả trong công việc rồi đấy!”

“Trong trường hợp cô không chú ý, bé cưng, tôi trên cơ cô. *Cô trả lời câu hỏi của tôi.*”

“Tôi đã nói, và anh không tin tôi,” cô ngắt lời. “Xin lỗi, nhưng tôi không mang thẻ American Express theo. Vì Chúa, trông tôi giống một tên khủng bố lắm hả? Anh gần như làm gãy tay tôi, rồi anh đánh tôi bất tỉnh. Anh đè tôi ra đất như một quả bóng cao su, và giờ anh trơ tráo hành động như thể *tôi* nguy hiểm? Lạy chúa tôi, tốt hơn hết anh lục soát tôi luôn đi, để anh có thể ngủ tối nay. Ai mà biết được? Có lẽ tôi có một khẩu ba-do-ca buộc trong chân, kể từ lúc tôi được xem như một nhân vật nguy hiểm!” Giọng cô điên tiết dần lên, và anh cắt ngang cô bằng việc đè toàn bộ trọng lượng lên xương sườn cô. Khi cô gần như tắt thở, anh thả nó ra lần nữa.

“Không, cưng đã bị lột trần. Tôi đã cởi quần áo cô ra, nhớ không?” Thậm chí trong bóng tối, Jane đỏ mặt khi nhớ lại, nghĩ đến cách anh hôn cô và chạm vào cô, và tay anh trên cơ thể cô đã làm cô cảm thấy thế nào. Anh di chuyển chậm chậm lại gần cô, làm cô ngừng thở với một cử chỉ vuốt ve đòi

hỏi trong chuyển động của anh. Hơi thở ấm áp của anh lay động tóc cô khi anh hạ thấp đầu anh gần hơn xuống cô. “Nhưng tôi sẽ không làm thất vọng một quý bà. Nếu cô muốn được lục soát, tôi sẽ giúp cô. Tôi không phiền đưa một cơ thể cho cô lục soát đâu.”

Bốc hỏa, Jane cố giằng tay mình ra lần nữa, nhưng cuối cùng lại rơi vào nỗi chán ghét hành động vô ích. Sự thất vọng cực độ cuối cùng cũng làm cô tỉnh trí, cho cô một ý tưởng, và cô nói gay gắt, “Anh có bước vào nhà khi bố thuê anh không?”

Anh bất động, và cô cảm giác được sự thích thú gia tăng đột ngột của anh. “Có.”

“Anh có vào phòng sách không?”

“Có.”

“Và một người khéo cư xử như anh hẳn phải chú ý đến bức chân dung bên dưới lớp phủ. Anh được đào tạo để chú ý đến mọi thứ, phải không? Bức chân dung đó là bà tôi, bà nội. Bà được vẽ đang ngồi, với một cảnh hồng trên vạt váy. Giờ, nói tôi biết áo dài của bà màu gì,” cô thách thức.

“Đen,” anh nói chậm rãi. “Và bông hồng màu đỏ thẫm.”

Một khoảng im lặng dày đặc giữa họ, rồi anh giải thoát hai bàn tay cô và loại bỏ sức nặng của anh khỏi cô. “Được rồi, “anh cuối cùng cũng nói. “Tôi sẽ cho cô biết ích lợi của những nghi ngờ – ”

“Chà, thôi, cảm ơn!” Giọng nói của cô đầy gắt gỏng. Cô xoa xoa hai cổ tay, cố giữ cơn giận dữ đọng lại trên mặt dù sự thư thái không lồ lấp đầy cô. Bằng chứng bố cô thuê anh đã rõ, nếu không thì làm sao anh thấy được bức chân dung trong phòng sách? Cô muốn tức điên lên với anh, nhưng cô biết mình sẽ tha thứ cho anh vì trời vẫn còn tối. Bất chấp mọi thứ đã qua, cô vui mừng muốn chết là anh đã ở đó. Bên cạnh đó, cô tự nhủ một cách thận trọng, rõ ràng là tốt hơn khi ở bên cạnh người đàn ông này.

“Đừng cảm ơn tôi,” anh nói một mình. “Chỉ cần yên lặng và ngủ đi.”

Ngủ! Giá như cô có thể! Cô hoàn toàn nhận thức được rằng cô không ở một mình, nhưng tiềm thức buộc cô phải xác nhận bằng các giác quan của mình. Cô cần phải thấy anh, nghe anh, hoặc chạm vào anh. Thấy anh hiển nhiên là không thể; cô nghi ngờ việc anh sẽ cho phép một ánh lửa tí tách nào trong suốt cái đêm kinh khủng này, thậm chí dù anh hoàn toàn có thể tạo ra nó. Hay việc anh sẽ thức cả đêm nói chuyện với cô. Có lẽ, nếu cô chỉ tình cờ chạm vào anh, anh sẽ nghĩ đó là một tai nạn và không quan tâm mấy đến nó. Lén lút cô di chuyển bàn tay phải đến khi mu bàn tay chỉ vừa chạm vào cánh tay đầy lông của anh – và ngay lập tức cổ tay cô bị chộp lấy trong cái siết chặt đến thâm tím lần nữa.

“Ồi!” cô kêu, và những ngón tay của anh nới lỏng.

“Rồi, giờ thì là gì đây?” Giọng anh cho thấy đơn giản rằng anh đã đến tận cùng giới hạn kiên

nhân.

“Tôi chỉ muốn chạm vào anh,” Jane thừa nhận, quá mệt mỏi để có thể quan tâm đến việc anh nghĩ gì, “để tôi biết mình không đơn độc.”

Anh làm bầm. “Được rồi. Có vẻ như đó là cách duy nhất mà tôi hy vọng có thể có được bất cứ giấc ngủ nào.” Anh chuyển động bàn tay, trượt lòng bàn tay thô ráp vào lòng bàn tay cô, và đan mấy ngón tay của họ lại với nhau. “Giờ cô sẽ ngủ được chứ?”

“Vâng.” Cô thì thầm. “Cảm ơn anh.”

Cô nằm đó, cảm nhận được sự thư thái xuyên suốt cơ thể mà không thể giải thích được bởi cái chạm của bàn tay cứng cáp đó, quá ấm áp và mạnh mẽ. Đôi mắt cô dần khép lại, và cô từ từ thư giãn. Nỗi kinh hãi bóng đêm đã không đến. Anh giữ chúng chắc chắn ở đâu đó xa cô với một cái siết tay mạnh mẽ, vững vàng quanh tay cô. Mọi thứ dường như ổn thỏa. Một cơn sóng kiệt sức khác quét qua cô, và cô chìm vào giấc ngủ với ánh sáng cuối ngày vụt tắt.

Grant tỉnh giấc trước khi bình minh lên, giác quan của anh lập tức cảnh giác. Anh biết anh đang ở đâu, và anh biết mấy giờ, giác quan thứ sáu lạ kì của anh có thể định vị chính xác trong vòng vài phút. Âm thanh đêm tối bình thường của rừng già mách bảo anh rằng họ vẫn an toàn, rằng không có người nào khác gần đây. Anh biết ngay lập tức sự hiện diện của một người khác trong căn lều với anh. Anh biết rằng anh không thể di chuyển, và anh thậm chí biết tại sao: Jane đang say ngủ trên người anh.

Anh thật sự không phiền bị sử dụng như một chiếc giường. Cô mềm mại, ấm áp, và có một mùi hương đàn bà toả ra từ cô khiến hai cánh mũi anh phập phồng. Sự mềm mại của ngực cô trên anh thật tuyệt. Sự mềm mại đặc biệt, không chút khiếm khuyết đó không bao giờ có thể rời khỏi tâm trí người đàn ông, lớn vồn mãi trong kí ức của anh kể từ khi anh cảm nhận được sự đầy đặn của người đàn bà trong tay anh. Đã một thời gian dài từ lần cuối anh ngủ với một người đàn bà, và anh đã quên chuyện đó có thể tuyệt đến thế nào. Anh đã quan hệ – tìm một người phụ nữ khả dĩ không phải là vấn đề – nhưng những cuộc tình đó đến bất chợt, chỉ đơn thuần là những hoạt động sinh lý. Một khi nó kết thúc, anh sẽ quát ngựa truy phong. Năm ngoái, đặc biệt là, anh đã chán ghét phải chịu đựng sự hiện diện của bất kỳ một người nào khác. Anh đã dành nhiều thời gian ở một mình, như một con thú bị thương đang liếm láp vết thương, tâm trí và linh hồn anh lấp đầy sự chết chóc. Anh đã dành nhiều thời gian trong bóng tối đến nỗi anh không biết rằng anh có bao giờ thấy lại ánh mặt trời không, nhưng anh đang cố gắng. Mặt trời Tennessee ngọt ngào, nóng bỏng đã chữa lành cơ thể anh, nhưng vẫn còn một đọng lại màn đêm băng giá trong tâm trí anh.

Biết điều đó, biết anh có những nhận thức sắc bén quanh mình, thậm chí trong giấc ngủ, anh tự hỏi làm sao Jane có thể trèo lên người anh mà không đánh thức anh? Đây là lần thứ hai cô đến gần anh mà anh không nhận thức được, và anh không thích nó. Cách đây một năm, cô có lẽ sẽ co rúm trước anh.

Cô cứ quây lần nữa, thở nhẹ trong giấc ngủ. Một cánh tay cô quàng quanh cổ anh, gương mặt cô vùi sâu vào ngực anh, hơi thở ấm áp của cô làm lay động mấy túm lông xoắn bên dưới cổ áo anh. Cô nằm trên anh mềm mượt như mèo, cơ thể mềm mại của cô uốn theo những đường nét cứng cáp của anh. Chân cô quấn lấy chân anh, tóc cô xếp nếp xuôi theo bờ vai và cánh tay trần của anh. Cơ thể anh căng cứng mặc sự kiểm soát nghiêm khắc của bản thân, và chậm chậm cánh tay anh vòng quanh giữ cô, bàn tay anh trượt trên tấm lưng mềm mượt của cô. Anh có thể có cô nếu anh muốn cô. Sự đào tạo đặc biệt cao mà anh nhận được đã dạy anh làm sao khiến một người phải bị cơn đau hành hạ, nhưng một mặt ích lợi với kiến thức đó là anh cũng biết làm thế nào mang lại sự thoải mái. Anh biết tất cả những nơi mềm mại, nhạy cảm của cô, biết làm sao kích thích những dây thần kinh mà thậm chí có thể cô không biết mình có. Trên hết, anh biết cách kiểm soát những đòi hỏi của mình, làm sao kéo dài cuộc mây mưa cho đến khi đối tác của mình hoàn toàn hài lòng.

Việc chắc chắn rằng anh có thể làm cô quy phục anh, lấp đầy tâm trí anh với những hình ảnh và xúc cảm. Trong vòng mười phút anh có thể khiến cô nài xin anh điều đó, và anh sẽ ở trong cô, bị khoá chặt trong cặp chân dài, đầy đặn của vũ công ấy. Điều duy nhất ngăn anh lại là niềm tin thơ trẻ trong cách cô nằm cuộn tròn trên người anh. Cô ngủ như thể cô cảm thấy tuyệt đối an toàn, như thể anh có thể bảo vệ cô khỏi mọi thứ. Niềm tin... Cuộc đời anh gần như không còn niềm tin trong nhiều năm ròng đến nỗi anh giật mình khi tìm được ai đó có thể tin tưởng dễ dàng và tuyệt đối. Anh không thoải mái với điều đó, nhưng giờ đây điều đó thật tuyệt, gần tuyệt như cơ thể cô trong vòng tay anh. Vì thế anh nằm đó nhìn chăm chăm vào đêm tối, giữ cô khi cô ngủ, những ý nghĩ đầy đen tối trái ngược với sự ngọt ngào ấm áp, lãng đãng của hai cơ thể hòa vào nhau gần như hoàn toàn.

Khi ánh nắng đầu tiên bắt đầu xuyên qua cây cối, anh trượt bàn tay trên vai cô và nhẹ nhàng lắc. “Jane, dậy đi.”

Cô lằm bằm gì đó ngái ngủ và vùi vào anh, giấu mặt mình trong cổ anh. Anh dịu dàng xoay người lại, thả cô trên tấm chăn. Cánh tay cô vẫn bám quanh cổ anh, và cô siết chặt hai tay như sợ ngã. “Chờ đã! Đừng đi,” cô nói gấp gáp và âm thanh của chính mình đánh thức cô. Cô mở mắt, chớp chớp nghiêm nghị nhìn anh. “Ồi, trời sáng rồi à?”

“Ừ, trời sáng rồi. Cô nghĩ cô có thể để tôi dậy không?”

Lúng túng, cô nhìn anh chăm chăm, rồi dường như nhận ra rằng mình vẫn đang bám quanh cổ anh. Cô thả hai cánh tay xuống như phải bóng, và dù ánh sáng còn quá mờ để anh có thể chắc chắn, anh nghĩ rằng má cô hồng rực hơn với một thoáng đỏ mặt. “Tôi xin lỗi,” cô ngại ngùng.

Anh tự do, còn quá miễn cưỡng rời khỏi kiện hàng nhỏ bé này của căn lều. Cánh tay trái của anh vẫn đặt dưới cổ cô, gối đầu tay cho cô. Nhu cầu chạm vào cô quá mạnh mẽ, xúi giục bàn tay anh bên dưới vải áo sơ mi của cô, đúng hơn là áo của anh. Anh duỗi bàn tay anh trên phần bụng trần của cô. Ngón tay và lòng bàn tay anh chìm đắm trong sự mượt mà ấm áp của làn da cô, bị mê hoặc bởi nhận thức rằng thậm chí có những sự thoải mái xúc giác nhiều hơn đang chờ đợi cả ở trên và dưới nơi bàn tay anh đang chiếm giữ.

Jane cảm thấy hơi thở mình rộn lên trong nhịp độ gấp gáp, và nhịp tim cô chao đảo nhanh dần, thậm chí say trong tốc độ điên cuồng của thân mình. “Grant?” cô hỏi do dự. Bàn tay anh chỉ đơn giản đặt trên bụng cô, nhưng cô có thể cảm thấy bầu ngực mình se lại đầy đòi hỏi, núm vú cô cương cứng. Một cơn đau không ngừng khuấy đảo bên trong cô. Nó cũng là một nhu cầu trống rỗng mà cô cảm thấy như khi đứng gần khư trần truồng trong vòng tay anh, giữa dòng suối chảy siết, và để mặc anh chạm vào cô với niềm khoái cảm nguyên sơ mà cô chưa bao giờ trải qua trước đây. Cô sợ nhu cầu đó, ít thôi, và cả người đàn ông tạo ra nó với những cái chạm của anh, người khiến cô ham muốn đến thế.

Kinh nghiệm tình dục ít ỏi của cô có được từ chồng. Sự thiếu thành công ở lĩnh vực này trong cuộc hôn nhân của họ hầu như giới hạn ở những gì cô biết, chỉ để cô gần như ngủ yên, thậm chí không thích thú mấy. Chris không trao cho cô nền tảng hữu ích nào có thể so sánh giữa chồng cũ của cô – một người tử tế, vui vẻ, mảnh khảnh và chỉ cao hơn cô vài inch – với người chiến binh cao lớn, thô ráp, đầy cơ bắp này. Chris hoàn toàn văn minh, Grant hầu như không có chút nào. Nếu anh có cô, anh sẽ kèm bớt sức mạnh của mình, hay sẽ lấn át cô hoàn toàn? Có lẽ điều đó đe dọa cô hơn cả, bởi vì cuộc đấu tranh lớn lao của cuộc đời cô cho sự độc lập: thoát khỏi nỗi sợ, thoát khỏi sự bảo vệ quá mức của bố mẹ cô. Cô đã chiến đấu quá kiên cường và quá lâu để kiểm soát cuộc đời mình đến nỗi cô sợ hãi khi nhận ra rằng cô hoàn toàn phụ thuộc vào lòng tốt của Grant. Không có vũ khí tự vệ nào có thể gây ảnh hưởng đến anh; và thậm chí cô cũng không có vũ khí nào có thể tự vệ được. Tất cả những gì cô có thể làm là tin tưởng anh.

“Đừng sợ,” anh nói đều đều. “Tôi không phải một tên hãm hiếp.”

“Tôi biết.” Một tên sát nhân, có thể, nhưng không phải là tên cường dâm. Cô thì thầm, và đặt bàn tay cô bên hàm cằm chớm râu của anh. “Tôi tin anh.”

Anh cười nhỏ mang chút giễu cợt. “Đừng tin tôi quá nhiều, bé cưng. Tôi muốn em khá là tồi tệ đấy, và thức dậy với em trong vòng tay tôi đang đầy ý muốn tốt đẹp của tôi đến giới hạn.” Nhưng anh quay đầu đi và đặt một cái hôn dịu dàng vào lòng bàn tay đang chạm nhẹ vào má anh. “Nào, chúng ta đi thôi. Tôi cảm thấy như một con vịt trời lạch bạch trong túp lều này, mặt trời lên rồi.”

Anh nhắc mình ngồi dậy và chạm vào đôi giày ống của mình, xỏ chúng vào và buộc dây lại với sự chuyển động nhanh chóng, thành thạo. Jane ngồi dậy chậm hơn, toàn thân cô như muốn phản đối. Cô ngáp và vén mái tóc rối ra sau, rồi mang đôi giày của mình. Grant đã rời khỏi lều khi cô xỏ xong giày, cô bò ra sau anh. Đứng lên lần nữa, cô đuổi những thứ cơ đau nhức, rồi chạm vào đầu ngón cái vài lần để khởi động. Trong lúc cô làm điều đó, Grant mau lẹ tháo dỡ túp lều. Anh hoàn thành trong thời gian ngắn đến nỗi cô phải chớp mắt nhìn anh kinh ngạc. Trong chỉ một phút, căn lều đã được gấp lại thành một gói nhỏ không tưởng tượng nổi rồi anh nhét vào túi của mình, với tấm chăn mỏng cuộn bên cạnh.

“Có bất cứ bánh kẹo nào trong cái túi không đáy của cô không?” anh hỏi. “Nếu không, chúng ta sẽ ăn khẩu phần tôi mang theo.”

“Cái thứ kinh khủng đó hả?”

“Đúng rồi đấy.”

“Nào, để tôi xem. Tôi biết tôi không còn miếng nước cam nào – ” Cô mở túi và ngó nghiêng vào trong, rồi thò tay vào thật sâu. “A! Hai gói granola. Anh có phiền nếu tôi ăn một gói với dừa không? Tôi không thích nho khô lắm.”

“Chắc rồi,” anh miễn cưỡng đồng ý “Dù sao thì chúng là của cô.”

Cô liếc anh phản đối “Chúng là của *chúng ta*. Chờ đã – có một cái lon...” Cô lôi cái lon ra ngoài và đọc nhãn, rồi cười toe toét hân hoan. “Cá hồi hun khói! Và một ít kẹo giòn. Mời ngồi, thưa quý ông, và chúng ta sẽ ăn sáng.”

Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, rồi lấy ra con dao của từ thắt lưng của mình và chạm vào hộp cá hồi. Jane giựt lại, vàng trán nâng lên ngạo mạn. “Tôi sẽ nhắc anh biết rằng đây là thời đại ăn uống cao cấp. Chúng ta sẽ không mở mấy cái hộp này bằng dao!”

“Không hả? Thế ta dùng gì, răng ư?”

Cô nâng cằm lên và lục cái ba lô lần nữa, cuối cùng tìm thấy một cái khay nắp lon “Nghe đây,” cô nói, đưa đồ khay cho anh, “khi tôi trốn thoát, tôi trốn thoát bằng kiểu của riêng tôi.”

Cầm lấy đồ khay, anh bắt đầu mở hộp cá hồi. “Như tôi thấy. Làm sao cô xoay sở lấy được hết mấy thứ này? Tôi không nghĩ là cô yêu cầu Turego rằng cô muốn thu thập mấy thứ cần thiết cho cuộc trốn chạy, và ông ta đưa cô.

Jane cười lặng lẽ, một âm thanh trầm, khàn khiến anh phải ngẩng mái đầu vàng đậm lên. Đôi mắt màu hổ phách xuyên thấu như đốt cháy gương mặt cô, ngắm cô như thể ngắm nghĩa một viên đá quý. Cô đang bận rộn lôi mấy viên kẹo ra khỏi túi mình, vì thế cô bỏ lỡ biểu cảm lướt xẹt qua ấy. “Gần giống vậy, tôi giữ mấy thứ ‘đáng thèm muốn’ này dù tôi ít khi đề cập nó với Turego. Tôi phàn nàn chuyện bếp núc, và ông ta tự nhiên chiều theo ý tôi muốn. Tôi lụng sục nhà bếp, khu vực của bọn lính và thò lầy vài thứ hầu như mỗi đêm.”

“Như cái túi kia hả?” anh thắc mắc, chăm chú vào vật được nhắc đến

Cô vỗ vỗ nó triu mến. “Đẹp, đúng không?”

Anh không trả lời, nhưng có một khúc quanh mờ nhạt trong đuôi mắt anh, như thể anh đang nghĩ về việc mỉm cười. Họ ăn cá hồi và kẹo giòn trong sự im lặng thân thiện, rồi nuốt thức ăn với nước trong bi đông của Grant. Anh ăn gói granola của mình, nhưng Jane quyết định để dành gói của cô cho sau này.

Ngồi xôm bên cạnh cái túi, cô lấy ra cây lược của mình và chải mái tóc rối bù, rồi lau mặt và tay với một chiếc khăn ướt. “Muốn một cái không?” cô hỏi Grant lịch sự, đưa anh một túi nhỏ.

Anh nhìn cô với một sự ngạc nhiên sững sờ, nhưng anh cầm lấy khăn trong tay cô rồi xé túi để mở. Một miếng khăn giấy ướt nhỏ có mùi thơm mát, và anh cảm thấy thoải mái, mát lạnh sau khi lau mặt. Ngạc nhiên nhìn chiếc khăn, anh thấy một vài vết bẩn trên mặt mà anh có trước khi đi với Jane vẫn còn đọng trên da anh; anh có lẽ trông giống một ác quỷ vừa mới trốn thoát khỏi địa ngục, với những vết rằn ri này trên mặt.

Một âm thanh quen thuộc lôi cuốn sự chú ý của anh và anh quay lại nhìn Jane. Một ống kem đánh răng nằm trên đất bên cạnh cô, và cô đang cùn cùn chải răng. Khi anh nhìn, cô nhổ bọt ra, rồi cầm một chai nhỏ và đổ vào miệng mình, súc chất lỏng đó, rồi lại nhổ ra ngoài. Cái nhìn sững sốt của anh đọng lại khi nhận ra cái chai. Trong cả năm giây anh chỉ có thể há hốc mồm nhìn cô, rồi anh ngồi xuống lại và bắt đầu cười lẩn lộn. Jane súc miệng với nước Perrier (*một loại nước suối của Pháp*).

Chương 6

Jane trề môi trong một phút, nhưng thật tốt khi nghe anh cười, đến nỗi sau vài giây cô ngồi lại trên gót chân và đơn giản là nhìn anh, tự cười thầm. Khi anh cười, gương mặt thô ráp, đáng sợ trở nên trẻ hơn, thậm chí là đẹp trai, như là bóng tối đã rời khỏi đôi mắt anh. Có gì đó thất lý ngực cô, gì đó gây đau đớn và tạo ra những cảm xúc tan chảy trong cô. Cô muốn đến bên và ôm anh để chắc chắn rằng những bóng đen ấy không bao giờ có thể chạm đến anh nữa. Cô tự cười mình vì những cảm xúc muốn che chở lộ bạch ấy. Nếu có ai đó có thể tự chăm sóc bản thân, thì đó là Grant Sullivan. Anh cũng không chào đón những cử chỉ chăm sóc ấy; có lẽ anh sẽ xem nó như một lời mời tình ái.

Để che giấu những cảm xúc của mình, cô đặt mấy thứ đồ của mình vào lại túi, rồi quay lại nhìn anh dò hỏi. “Anh không muốn dùng kem đánh răng sao?” cô đề nghị.

Anh vẫn còn cười thầm. “Cảm ơn, bé cưng, nhưng tôi có bột đánh răng rồi, và tôi sẽ dùng nước trong bi đông. Chúa ơi! Nước suối Perrier!”

“À, tôi phải súc miệng, nhưng tôi không thể độc chiếm bi đông nước.” cô giải thích lí do. “Tin tôi đi. Tôi thích dùng nước trong bi đông hơn. Tôi phải quán mấy cái chai này trong đồng quần áo để chúng không va vào nhau hoặc đổ ra”

Với cô điều đó dường như hoàn toàn hợp lý, nhưng nó không thể ngăn anh ngừng cười. Anh ngồi với đôi vai rũ ra và run bần bật, úp đầu giữa đôi tay và cười đến mức trào nước mắt. Khi anh dừng lại được, anh đánh răng, nhưng phát ra những tiếng nghèn nghẹt như thể anh vẫn thấy tình huống này cực kỳ hài hước. Tim cô rộn lên những nhịp đập ấm áp, hạnh phúc khi cô đã làm anh cười.

Cô cầm áo của mình lên và nhận ra nó đầy vết bẩn, nhưng khô ráo. “Anh có thể lấy lại áo sơ mi,” cô nói với anh, quay lưng lại để cởi nó ra. “Cám ơn đã cho mượn.”

“Áo cô khô rồi à?”

“Đã khô ráo!” Cô cởi áo sơ mi của anh ra và thả nó trên ba lô của mình, và vội vàng mặc áo cô vào. Một cánh tay của cô bị nắm chặt khi anh chụp nó đầy bạo lực. Cô nẩy người, giật mình, và nhìn lại anh qua vai.

Gương mặt anh căng cứng khi sải bước nhanh chóng về phía cô. Chỉ một phút trước, biểu cảm của anh bừng sáng với tiếng cười, nhưng giờ anh trông như một cơn cuồng phong. “Chuyện gì xảy ra với cánh tay cô vậy?” anh gắt, chụp lấy khuỷu tay cô và xem xét kỹ càng cánh tay đã thâm tím của cô. “Sao cô không nói với tôi là mình bị thương?”

Jane cố kéo áo lại và giữ nó che phủ bờ ngực trần bằng cánh tay còn lại, cảm thấy mình bị phơi bày và thật dễ tổn thương. Cô đang cố tỏ vẻ hờ hững lúc thay áo, rồi sự gằn gủi và phớt lờ tính e lệ của anh khiến vỏ bọc mỏng manh ấy vỡ nát. Gò má cô đỏ ửng đầy xấu hổ, cô nhìn xuống cánh tay bị bầm tím.

“Ngừng e lệ đi,” anh gầm lên gắt gỏng khi cô luống cuống cài áo lại. “Tôi đã bảo cô rồi, tôi đã từng thấy cô không một mảnh vải che thân.” Điều đó đúng đến hồ thẹn, nhưng chẳng giúp được gì. Cô vẫn đứng bất động, khuôn mặt đỏ bừng, trong lúc anh dịu dàng kiểm tra cánh tay cô.

“Đó là một vết bầm kinh khủng đấy, bé cưng. Tay cô thấy thế nào?”

“Đau, nhưng tôi vẫn có thể cử động được.”

“Nó xảy ra thế nào?”

“Theo nhiều cách.” cô nói, cố giấu sự ngượng ngùng sau lớp vỏ坦然 nhiên. “Vết bầm tím ngay đây là lúc anh đánh vào cánh tay tôi sau khi lén vào phòng tôi và làm tôi sợ chết khiếp. Cái vết lớn, nhiều màu kia là khi tôi lăn xuống con dốc vào sáng hôm qua. Còn cái lằn nhỏ xinh đó là khi một nhánh cây quật lại và đập trúng tôi – ”

“Được rồi, tôi có ý này.” Anh vò tay vào tóc. “Tôi xin lỗi đã làm cô thâm tím khắp người, nhưng tôi không biết cô là ai. Dù sao, tôi phải nói rằng khi đó chúng ta ở hai bờ chiến tuyến, sau cú đá mà cô tặng tôi.”

Đôi mắt màu sô cô la nâu đậm của Jane mở to đầy áy náy. “Tôi không cố ý làm anh bị thương, không thật sự muốn. Chỉ là phản xạ thôi. Tôi đã hành động trước khi nghĩ. Anh không sao chứ? Ý tôi là, tôi không làm gì gây thương tật vĩnh viễn chứ, phải không?”

Một nụ cười nhăn nhó giật giật môi anh khi anh nhớ lại cơn đau gọi tình mà anh đã phải chịu đựng còn nhiều hơn là cơn đau cô muốn nói. “Không, mọi thứ vẫn hoạt động theo yêu cầu,” anh đảm bảo với cô. Tia nhìn chăm chăm của anh rơi xuống nơi cô giữ chặt cái áo rồi đến ngực cô, và đôi mắt hồ phách sẫm lại thành màu gần như vàng thau. “Cô không thể nói thế khi chúng ta đã cùng đứng hôn nhau trong dòng suối”

Jane tự động nhìn xuống, rồi ngẩng phắt cái nhìn sừng sốt của cô trở lại khi cô nhận ra mình đang nhìn vào đâu. “Ồ,” cô nói trống rỗng.

Grant chậm lắc đầu, nhìn cô chăm chăm. Cô là một ẩn số, một sự pha trộn không tiên đoán được giữa ngây thơ và bướng bỉnh, giữa sự cả thẹn đáng ngạc nhiên và bạo dạn gây sững sốt. Không tính cách nào ở cô mà anh đã trông đợi. Anh bắt đầu thích thú với từng phút anh trải qua bên cô, nhưng ý thức ấy khiến anh bưng tỉnh. Anh chịu trách nhiệm mang cô ra khỏi Costa Rica, và anh sẽ đánh mất uy tín nếu anh để mình dính líu đến cô. Sự lo lắng cho cô có thể che phủ phán quyết của anh. Nhưng, chết tiệt, một người đàn ông có thể chịu đựng được bao nhiêu chứ? Anh muốn cô, và ước muốn ấy gia tăng trong mỗi phút. Theo một cách đáng khao khát, anh cảm thấy thư thái hơn, hạnh phúc hơn. Cô hiển nhiên giữ anh đứng trên đầu ngón chân mình! Anh hoặc là cười với cô hoặc là thương thức mỗi phút đầu đầu với cô, nhưng anh không bao giờ chán ngấy hay phải chịu đựng sự bầu bạn của cô. Vui vẻ, anh không thể nhớ đã bao giờ anh cười thoải mái với một phụ nữ trước đây chưa. Tiếng cười, đặc biệt trong suốt vài năm qua, đã vắng bóng trong cuộc đời anh.

Một cơn khì khọt khẹt thu hút sự chú ý của anh, và anh nhìn lên. Ánh mặt trời đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây cối nhắc nhở anh rằng họ đang phí thời gian của cuộc hành trình. “Mặc áo của cô đi,” anh cộc lốc, sải bước khỏi cô để mang ba lô của anh. Anh khóa cổ định, rồi vác túi của cô lên vai phải. Khẩu súng trường đeo trên vai trái. Cùng lúc đó, Jane kéo áo của cô lại và cài nút. Không nhét áo vào quần, cô thắt hai vạt áo thành nút ngang cổ tay như cô đã làm với áo Grant. Anh đã bắt đầu băng rừng.

“Grant! Chờ đã!” cô gọi sau lưng anh, vội vã đuổi theo.

“Cô sẽ phải theo kịp tôi,” anh nói không xúc cảm, không chậm nhịp bước.

Chà, anh nghĩ cô không thể sao? Jane bốc hỏa, bước theo đường anh đi. Cô sẽ cho anh thấy! Và anh cứ việc hùng hổ mà vác hết hai cái túi đó đi nếu anh muốn; cô sẽ không hé môi đề nghị giúp đỡ! Nhưng không phải anh đang phô diễn sức mạnh, cô nhận ra, và điều đó làm cơn phần nộ của cô xì hơi. Anh hoàn toàn mạnh mẽ và không hề mệt mỏi.

So với ngày hôm qua, những giờ đồng hồ trôi qua khá tĩnh lặng, không có ánh nhìn của một người nào khác. Cô theo sát gót anh, không phàn nàn nửa lời về những sỏi chân trùng phạt mà anh đang bước dù cái nóng và sự ẩm ướt thậm chí còn tồi tệ hơn hôm trước, nếu có đem ra so. Không có tí ti cơn gió nhẹ nào thổi qua trong màn trời dày đặc, ngột ngạt này. Không khí vẫn đục và nặng nề, đầy hơi nước đặc sệt đến mức hầu như có thể sờ được. Mồ hôi chảy ròng ròng, thấm đẫm quần áo và khiến cô ao ước có thể tắm thật sự. Sự thư thái bên dòng suối hôm qua là một nhẽ, nhưng không tuyệt bằng được tắm thỏa thích. Cô khẽ khịt mũi. Có lẽ cô có mùi giống một con dê.

Chà, thế đấy, cô tự nhủ. Nếu cô tắm, rồi anh cũng tắm. Trong cánh rừng này, thật dễ đổ mồ hôi.

Họ dừng lại vào giữa buổi sáng để nghỉ ngơi, và Jane mệt mỏi uống nước từ bi đông của anh. “Anh có viên muối nào không?” cô hỏi. “Tôi nghĩ mình cần một viên.”

“Cô không cần muối, bé cưng à, cô cần nước. Uống đi.”

Cô uống, rồi đưa lại cho anh. “Gần hết rồi. Hãy đổ Perrier vào và bỏ bớt mấy chai rỗng lại.”

Anh gật đầu, và họ bỏ lại ba chai. Khi anh sẵn sàng lên đường, Jane hỏi, “Sao anh vội vậy? Chúng ta đang bị theo dõi à?”

“Không,” anh nói cụt lủn. “Nhưng chúng đang tìm ta, và chúng ta càng di chuyển chậm chùng nào, chúng càng có cơ hội tìm ra ta nhiều chùng ấy.”

“Ồ đây sao?” Jane đùa, vẫy tay chỉ vào khu rừng um tùm. Khó thấy rõ cái gì là cái gì trong vòng bán kính mười bước chân.

“Chúng ta không thể ở đây mãi. Đừng đánh giá thấp Turego; ông ta có thể huy động cả một đội quân nhỏ để tìm kiếm chúng ta. Ngay phút chúng ta lộ mặt ra, ông ta sẽ biết ngay.”

“Ai đó nên làm gì với ông ta mới phải.” Jane nói quả quyết. “Chắc chắn ông ta không thể tổ chức một cuộc bỏ phiếu của Chính phủ.”

“Không. Bọn tống tiền và khủng bố luôn là khoản phiền phức nhỏ bé của hắn. Chúng ta ở trong tối, tất nhiên, và khi thuận tiện, ta sẽ nhả cho hắn vài miếng mồi chúng ta muốn hắn biết.”

“Chúng ta?” Jane bắt chọt hỏi.

Gương mặt anh ngay lập tức kín bưng, lạnh và trống rỗng như tượng. “Diễn đạt tượng trưng thôi.” Trong thâm tâm, anh nguyên rửa mình quá bất cần. Cô sắc bén đến nỗi không bỏ sót điều gì. Trước khi cô có thể hỏi nhiều hơn, anh đi tiếp. Anh không muốn nói về quá khứ của mình, về thân phận trước đây của mình. Anh muốn quên tất cả, thậm chí cả trong giấc mơ.

Khoảng giữa trưa họ dừng lại để ăn, và lần này họ phải dùng đến mấy phần lương khô. Sau một cái liếc nhanh những gì cô đang ăn, Jane không nhìn kĩ lại, chỉ đơn giản cho vào miệng và nuốt chửng, chẳng dám để ý xem vị nó thế nào. Thật sự kinh khủng; nó vô vị khủng khiếp. Mỗi người họ uống một chai Perrier, và Jane khẳng định rằng họ phải uống một viên men khác. Một tiếng sấm rền báo hiệu cơn mưa trút nước kéo dài cả ngày, vì thế Grant nhanh chóng tìm kiếm một chỗ trú dưới hang đá. Lối vào hang bị chặn bởi mấy bụi rậm, khiến nó trở thành nơi trú ẩn nhỏ bé kín kẽ.

Họ ngồi nhìn cơn mưa rào trong vài phút; rồi Grant duỗi dài chân, ngả lưng chống người trên khuỷu tay. “Giải thích thử sao bố cô tước quyền thừa kế của cô như một hình thức bảo vệ.”

Jane nhìn con nhện nhỏ vàng bò lung tung tìm đường đi trên đất. “Đơn giản thôi,” cô nói lặng lẽ. “Tôi sẽ phải sống với sự bảo vệ 24/24 theo cách ông muốn, thế nên điều tốt thứ nhì là cho bọn bắt cóc một mục tiêu khác.”

“Cái đó nghe có vẻ hoang tưởng nhỉ, nhìn thấy bọn bắt cóc ở sau mỗi cái cây.”

“Có lẽ thế,” cô đồng tình, vẫn đang xem con nhện. Nó cuối cùng cũng chui vào một vết nứt trên đá, thoát khỏi tầm nhìn, và cô thở dài. “Ông khá là hoang tưởng về điều đó, bởi vì ông sợ lần tới ông sẽ không mang tôi trở về còn sống lần nữa.”

“Lần nữa?” Grant hỏi thô ráp, ghim vào ngụ ý trong những từ ngữ của cô. “Cô đã từng bị bắt cóc trước đây?”

Cô gật đầu. “Khi tôi chín tuổi.”

Cô không bình luận gì và anh hiểu rằng cô sẽ không đi vào chi tiết, nếu được lựa chọn. Anh sẽ không cho phép cô có lựa chọn đó. Anh muốn biết nhiều hơn về cô, học cách đi sâu vào bộ não khác thường đó. Điều này mới mẻ với anh, sự hiếu kì quá lớn về một người phụ nữ; dường như là một sự thôi thúc. Dù tư thế thư giãn, sự căng thẳng siết chặt lấy mọi thớ cơ của anh. Cô đang ra điều hiển-nhiên-không-thành-vấn-đề, nhưng linh tính mách bảo anh rằng vụ bắt cóc đóng vai trò lớn trong sự hình thành nên người phụ nữ là cô bây giờ. Anh đang ngấp nghé bờ vực phát hiện ra những tầng sâu kín trong tâm hồn cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh thăm dò, cố giữ giọng bàng quan.

“Hai người đàn ông bắt cóc tôi sau khi tan trường, dẫn tôi đến một ngôi nhà bỏ hoang và nhốt tôi trong nhà vệ sinh đến khi bố trả tiền chuộc.”

Sự giải thích quá súc tích đến mức lố bịch; làm sao điều gì đó như trải nghiệm kinh khủng như việc bị bắt cóc có thể cô đọng trong một câu nói? Cô nhìn chằm chằm vào màn mưa, biểu cảm trầm ngâm và khép kín.

Grant biết rõ về những thỏa thuận ngầm của bọn bắt cóc, những phương án chúng buộc người thân đang nóng lòng của nạn nhân trả tiền chuộc chúng đòi hỏi. Nhìn dáng vẻ mỏng manh của cô, với bờ miệng dày khiêu gợi, anh thấy một luồng xúc cảm hoang dại dậy lên trong mình với ý nghĩ rằng cô có lẽ đã bị ngược đãi.

“Bọn chúng có trói cô không?” Anh không còn quan tâm giữ tư thế bàng quan nữa. Chất giọng thô ráp khiến cô phải liếc nhìn anh, ánh ngạc nhiên mơ hồ lóe lên trong đôi mắt nhú lại lạ kỳ.

“Không, bọn chúng không làm điều gì như thế,” cô đảm bảo với anh. “Chúng chỉ bỏ tôi lại trong cái toa lét đó...một mình. Bên trong rất tối.”

Và cho đến hôm nay cô luôn sợ hãi bóng tối, sợ ở một mình. Thế ra đó là căn nguyên nỗi sợ hãi của cô. “Kể tôi nghe.” anh giục nhẹ nhàng.

Cô nhún vai. “Chẳng có gì nhiều để kể. Tôi không biết tôi ở trong đó bao lâu. Không có ngôi nhà nào gần đó, và không ai nghe thấy tôi kêu cứu. Hai người đàn ông đó chỉ bỏ tôi ở lại đó và đi đến một địa điểm khác để thương lượng với bố mẹ tôi. Sau một lúc tôi nhận ra rằng họ sẽ không bao giờ trở lại, rằng tôi sẽ chết ở đó trong cái toa lét tối tăm, và rằng không một ai có thể biết được chuyện gì đã xảy ra với tôi.”

“Bố cô trả tiền chuộc chứ?”

“Có. Dù thế, bố không ngốc. Ông biết rằng ông sẽ hầu như không thể mang tôi về lành lặn nếu ông chỉ tin tưởng bọn bắt cóc, vì thế ông để cảnh sát tham gia vào. Thật may là ông đã làm thế. Khi bọn bắt cóc trở lại, tôi đã nghe lỏm chúng lên kế hoạch. Chúng sẽ giết tôi và quăng xác đâu đó, bởi vì tôi đã thấy chúng và có thể nhận ra chúng.” Cô cúi đầu, nghiền cứa mặt đất với sự tập trung cao độ, như thể làm sao đó tách rời bản thân khỏi những gì cô đang kể với anh. “Nhưng luôn có những tay súng tinh nhuệ bên cảnh sát bao vây ngôi nhà. Khi hai người bọn chúng nhận ra mình đã bị bao vây, chúng quyết định dùng tôi như một con tin. Một người trong bọn chúng túm lấy tay tôi và giữ khẩu súng lục ngay đầu tôi, buộc tôi đi trước chúng khi chúng rời ngôi nhà. Chúng sẽ mang tôi theo, cho tới khi đủ an toàn để giết tôi.”

Jane nhún vai, rồi hít một hơi sâu. “Tôi không lên kế hoạch cho điều này, tôi thề. Tôi không nhớ rằng mình bị vấp chân hay chỉ là ngất xỉu trong một giây. Dù sao, tôi ngã, và gã đó phải buông tôi ra hoặc là bị mất thăng bằng. Trong một giây khẩu súng lục không nhắm vào tôi, và cảnh sát chớp lấy. Họ giết cả hai người bọn chúng. Người...người đàn ông giữ tôi bị bắn vào ngực và đầu, và hắn ta ngã đè lên tôi. Máu của hắn rơi vãi khắp người tôi, trên mặt, trên tóc tôi...” Giọng cô vọng lại từ nơi nào đó xa xăm.

Trong một phút có gì đó bị bóc trần trên gương mặt cô, nỗi sợ hãi rõ nét về sự cố mà cô trải qua khi còn bé; rồi anh lại thấy cô với cùng nỗi sợ đó khi anh cứu cô khỏi con trăn, cùng là một người. Anh nhìn khi cô chiến đấu với nỗi khinh hãi, đẩy bóng tối ra xa. Cô xóa sạch cảm xúc và thậm chí cố

thêm vài tia hài hước vào đôi mắt khi cô quay sang nhìn anh. “Được rồi, giờ đến lượt anh. Kể tôi nghe điều gì đó về anh đi.”

Từ khi anh thấy vô cảm trước mọi thứ; anh đã chấp nhận những cơn giật mình, che phủ sự tàn bạo của cuộc đời anh trong vô thức. Anh vẫn không nao núng trước những mảnh vỡ hồi ức. Chúng là một phần của anh, ăn sâu vào da thịt và dòng máu, hiển nhiên như sự tồn tại của anh, như màu mắt và hình dáng cơ thể anh. Nhưng khi nhìn vào sự ngây thơ trong đôi mắt Jane, anh biết rằng anh không thể đầu độc tâm trí cô thậm chí với câu chuyện phiếm bình thường nhất trong cuộc đời mà anh biết. Bằng cách nào đó cô giữ một phần mình trong suốt như pha lê, tinh khiết như dòng suối nguồn, một phần của thời ấu thơ không chút gợn bần. Không có gì xảy ra có thể chạm vào người phụ nữ bên trong cô, trừ việc làm tăng thêm sự dũng cảm, can đảm anh đã thấy hai lần trong những nỗ lực quả quyết của cô giữ mình đứng vững và đối mặt với quá khứ lần nữa.

“Tôi không có gì để kể.” anh nhẹ nhàng nói.

“Ồ, chắc rồi!” cô cười mỉa, xoay người trên mặt đất đến khi cô ngồi đối diện anh, chân xếp bằng khiến anh trở mắt. Đặt cằm trên lòng bàn tay, cô quan sát anh, quá to lớn, khó kiểm soát và đầy tiềm năng. Nếu người đàn ông này có một cuộc đời bình thường, cô sẽ nuốt giày mình, cô tự nhủ, rồi nhanh chóng liếc xuống đôi giày ông. Giờ trên chúng có gì đó rong rêu và chảy nước. Ghê quá. Chúng sẽ phải được lau chùi trước khi một con dê có thể ăn. Cô đảo ánh nhìn tầm tới về phía Grant và nghiên cứu anh với sự nghiêm trọng của một khoa học gia đang sẫm soi kính hiển vi). Gương mặt lờm chờm râu thô cứng, nghiên cứu ở một góc độ nào đó thì, làn da màu đồng căng tràn bao quanh từng đốt xương với nét điêu khắc tinh xảo. Đôi mắt là của một con đại bàng, hoặc sư tử; cô khá là băn khoăn khi quyết định cái nào đúng hơn. Màu hổ phách sáng hơn, nhạt hơn màu hoàng ngọc, gần giống một viên kim cương sắc vàng; và tinh anh như đôi mắt đại bàng, thấu suốt mọi thứ. Chúng đầy cảnh giác, vô cảm; ẩn giấu một gánh nặng hầu như không chịu đựng nổi của trải nghiệm và hoài nghi xa xăm.

“Anh có phải là gián điệp không?” cô hỏi, tò mò thăm dò. Dù sao, trong mấy phút đó, cô đã gạt bỏ ý tưởng anh là điệp viên. Cùng là cách nghĩ, nhưng phân chia khác nhau.

Miệng anh cọt nhả. “Không.”

“Rồi, thử lại góc độ khác xem. Anh có phải *đã* là gián điệp không?”

“Loại gián điệp nào?”

“Ngừng lẩn tránh câu hỏi của tôi đi! Loại gián điệp trinh thám ấy. Anh biết đấy, cái người trong bộ áo choàng và có bốn mươi cái chứng minh nhân dân.”

“Không. Trí tưởng tượng của cô phong phú quá rồi. Tôi quá dễ nhận biết nên không thể giả lý lịch đâu.”

Đúng thật. Anh đứng đó như một chiến binh trong buổi tiệc trà. Có gì đó lặng lẽ lướt qua cô, và cô biết. “Anh thôi việc?”

Anh yên lặng trong một lúc quá lâu đến nỗi cô nghĩ anh không định trả lời cô. anh dường như đang tập trung suy nghĩ. Rồi anh nói bình thản. “Ừ, tôi thôi việc. Đến giờ là một năm rồi.”

Gương mặt sắt lại, trông rỗng của anh khiến cô đau đớn, trong lòng. “Anh đã ... được vũ trang, đúng không?”

Có một tia sáng kinh khủng trong mắt anh khi anh chậm chậm chuyển ánh nhìn sang cô. “Ừ,” anh nói thô ráp. “Tôi là một tay vũ trang.”

Họ đã nhắm vào anh, chớp lấy anh, và nhìn anh với con mắt như một kẻ phá hủy. Anh có lẽ bất khả chiến bại, cô nhận ra. Thậm chí trước cả khi cô biết anh, khi cô thấy anh lướt vào căn phòng tối của cô như một bóng đêm, cô nhận ra sức mạnh chết người trong anh. Và có một cái gì nữa, cái gì đó mà cô giờ có thể thấy. Anh tự thôi việc, quay lưng lại và dời xa cuộc đời bóng đêm đầy khắc nghiệt. Hiển nhiên, lực lượng siêu phàm ấy sẽ không muốn mất đi một tài năng như anh.

Cô chạm tay mình vào tay anh và giữ ở đó, ngón tay cô thanh mảnh và mềm mại, bao quanh ngón tay đầy sức mạnh của anh. Bàn tay cô nhỏ nhắn với sự thanh tú đến mức anh có thể bóp nát bằng những chuyển động bất cẩn của ngón tay mình, nhưng trong cái chạm của cô là sự tin tưởng tuyệt đối rằng anh sẽ không dùng sức mạnh ấy với cô. Một hơi thở sâu tràn ngập từng thớ cơ nơi ngực anh. Anh muốn đặt cô ngay đó, trên mặt đất. Anh muốn trải dài cô, lột trần cô ra, đắm chìm mình trong cô. Anh muốn nhiều hơn những cái chạm của cô, tất cả chúng, trong và ngoài. Nhưng nhu cầu da thịt đàn bà mềm như sa tanh của cô là một khao khát mãnh liệt đến nỗi anh không thể thỏa mãn với sự sở hữu chóng vánh, và giờ không có nhiều thời gian. Con mưa đang thừa dãn và sẽ ngừng hoàn toàn bất cứ lúc nào. Có một cảm giác mơ hồ chạy dọc lên xuống tủy sống của anh mách bảo anh rằng họ sẽ không thể chịu đựng sự trì hoãn lâu hơn.

Nhưng cô phải biết là đến lúc. Anh rút tay mình ra khỏi tay cô, nâng lên khum lấy cầm cô. Ngón cái anh vờ nhẹ trên môi cô. “Sớm thôi,” anh nói, giọng anh khàn khàn với ham muốn, “em sẽ nằm xuống bên dưới tôi. Trước khi tôi mang em về với bố em, tôi sẽ có em, và theo cách tôi cảm thấy bây giờ, tôi cho rằng sẽ mất một thời gian dài trước khi tôi xong việc với em đây.”

Cô ngồi đông cứng, đôi mắt như của loài thú hoang mang trong rừng rậm. Cô thậm chí không thể phản đối, bởi vì khao khát thô ráp trong giọng anh cuốn lấy tâm trí và làn da cô về với kí ức. Hôm trước, đứng trong dòng suối, anh đã hôn và chạm vào cô với cùng khao khát nhục dục thô sơ như thế, và lần đầu tiên trong cuộc đời, cô cảm thấy sự căng tràn cuộn xoắn, quặn lên của khát khao trong cô. Lần đầu tiên cô muốn một người đàn ông, và cô bị sốc bởi khao khát xa lạ của chính cơ thể mình. Giờ anh lại làm điều đó với cô lần nữa, nhưng lần này anh sử dụng từ ngữ. Anh thể hiện ý định của mình thẳng thừng, và những hình ảnh bắt đầu chạy dọc tâm trí cô về cảnh hai người họ nằm quấn chặt nhau, về cơ thể trần truồng, đẹp đẽ của anh, tạo trong cô những cơn sóng cồn cào.

Anh nhìn biểu cảm biến đổi lướt qua gương mặt cô. Cô trông ngạc nhiên, thậm chí hơi sốc, nhưng không giận dữ. Anh có thể hiểu cơn giận dữ, hay thậm chí sự giễu cợt; nhưng sự ngạc nhiên trống rỗng trong cô khiến anh bối rối. Đường như không một người đàn ông nào từng nói với cô rằng anh ta muốn cô. Chà, cô phải quen với ý nghĩ đó thôi.

Mưa đã tạnh, và anh vác mấy cái túi cùng với khẩu súng trường lên, cố định trên vai. Jane theo anh mà không nói một lời khi anh ra khỏi hang đá, bước vào sức nóng hầm hập đang gia tăng. Hơi nước bốc lên tạo thành mấy cụm mây bay là là trong cánh rừng, lập tức bao bọc họ trong một màn hơi ngọt ngào, ẩm ướt.

Cô im lặng trong suốt phần còn lại của buổi chiều, lạc mất suy nghĩ của mình. Anh dừng lại tại một con suối, nhỏ hơn con suối hôm qua họ đã thấy, và liếc nhìn cô. “Muốn tắm không? Em không thể ngâm mình trong đó.”

Mắt cô sáng lên, và lần đầu tiên của buổi chiều hôm đó một nụ cười nhảy múa trên bờ môi đầy đặn của cô. Anh không cần một câu trả lời mới biết cô cảm thấy sao về ý tưởng đó. Nhấn nhở, anh tìm kiếm một thời xa phòng nhỏ trong túi mình và đưa nó cho cô. “Tôi sẽ trông chừng, rồi em có thể làm điều tương tự cho tôi. Tôi ở ngay trên đó.” Jane nhìn lên bờ suối anh nói. Đó là một nơi quan sát xung quanh thuận lợi nhất; anh sẽ có một tầm nhìn rõ ràng về phía dòng suối và khu vực lân cận. Cô bắt đầu tự hỏi anh có nhìn cô luôn không, nhưng thu lại câu hỏi ngay. Như anh đã chỉ ra, quá trễ để mà e thẹn rồi. Bên cạnh đó, cô cảm thấy anh an toàn hơn nhiều khi biết rằng anh đang ở gần.

Anh đi lên bờ với những bước đi uyển chuyển như mèo. Jane quay mặt lại phía dòng suối. Nó chỉ rộng bằng bảy sải chân, và không sâu quá mắt cá. Chà, nó giống như thiên đường ấy. Cô cúi xuống lấy quần lót từ trong túi ra, rồi ngồi xuống cởi đôi giày ông. Bồn chồn liếc nhìn qua vai nơi anh ngồi, cô thấy anh nhìn nghiêng, nhưng cô biết anh sẽ giữ cô trong tầm mắt. Cô quyết tâm cởi nốt chiếc quần và bước ra khỏi chúng. Không gì có thể ngăn cô tắm táp một chút...có lẽ trừ một con trăn khác, hoặc một con báo đốm, cô bổ sung.

Khỏa thân, cô dỏ bừa lướt qua mấy viên đá cuội đến một tảng đá phẳng, lớn và ngồi xuống dòng nước. Một cảm giác mát lạnh tuyệt diệu, lan xuống dần, nhưng thậm chí nước ấm cũng sẽ rất tuyệt trên làn da nóng-hôi của cô. Cô vỗ nước lên mặt và đầu cho đến khi tóc ướt đầm. Dần dần, cô thấy sự nhóp nhách đầy mồ hôi rời khỏi tóc mình, đến khi cảm nhận suối tóc mềm mượt dưới tay cô. Rồi cô lấy bánh xà phòng nhỏ ra khỏi chân, nơi cô đã đặt nó để giữ an toàn, và xoa khắp người. Sự xa xỉ nhỏ nhoi này khiến cô thấy mình như một người phụ nữ mới, và một cảm giác thanh bình tràn ngập trong cô. Chỉ là một sự thoải mái đơn giản, được tắm trong dòng suối mát lạnh, sạch trong, nhưng thêm vào đó cô cảm giác được sự trần trụi của mình, cảm giác hoàn toàn không bị gò bó. Cô biết rằng anh ở đó, biết rằng anh đang nhìn cô, và cảm thấy ngực mình săn lại.

Sẽ thế nào nếu anh bước xuống khỏi bờ dốc đó và té nước với cô nhỉ? Nếu anh mang theo một cái chăn và đặt cô nằm lên đó thì sao? Cô nhắm mắt, run rẩy phản ứng, nghĩ về cơ thể cứng cáp của

anh đè lên cô, thúc vào trong cô. Đã quá nhiều năm rồi, và chút trải nghiệm ít ỏi cô có với Chris dạy cô rằng cô không phải là một tạo vật đầy thèm muốn, nhưng với Grant cô không phải là cùng một người đàn bà đó.

Tim cô đập nhanh trong ngực khi cô hứng nước trong lòng bàn tay và đổ tràn khắp người. Đứng dậy, cô vắt khô tóc, rồi lội lên. Cô run rẩy khi mặc vào quần lót sạch, rồi xỏ quần và áo đầy vết bẩn vào người. “Tôi xong rồi.” cô gọi, đi giày vào.

Anh xuất hiện nhẹ bẫng bên cạnh cô. “Ngồi đúng chỗ tôi vừa ngồi ấy,” anh hướng dẫn, đặt khẩu súng trường vào tay cô. “Em biết cách dùng nó không?”

Vũ khí nặng, nhưng bàn tay mảnh mai của cô trông hoàn toàn có thể giữ nó. “Biết, tôi là một tay súng khá thiện xạ đấy.” Một nụ cười gượng nở trên môi cô. “Tất nhiên là với tấm bia giấy và con chim bồ câu bằng đất sét.”

“Tốt rồi.” Anh bắt đầu cởi nút áo, và cô đứng đó sững sốt, đôi mắt dán chặt vào bàn tay anh. Anh dừng lại, “Em muốn canh gác cho tôi từ dưới này à?”

Cô bối rối. “Không. Xin lỗi.” Vội vàng cô quay đi và trèo lên bờ dốc, rồi chọn chỗ ngồi chính xác vị trí anh đã ngồi. Cô có thể thấy hai bên bờ suối, nhưng giờ cô có thể ẩn nấp mà chống đỡ nếu có chuyện gì phát sinh. Anh có lẽ chấm đây là một vị trí thuận lợi nhất mà chẳng cần nghĩ ngợi, chỉ đơn giản là xem xét xung quanh để có chọn lựa tối ưu và đến chính xác vị trí tốt nhất. Anh có thể đã thôi việc, nhưng những gì anh được đào tạo đã ăn sâu vào anh.

Một chuyển động, một ánh chớp màu đồng, quét qua góc mắt cô, nói cô biết rằng anh đang lội xuống dòng suối. Cô chuyển cái nhìn của mình vào những chi tiết vụn vặt để cô không thể thấy anh hoàn toàn, nhưng ý thức rằng anh khỏa thân hầu như khiến tim cô rung lên những nhịp đập bất thường. Cô nuốt nghẹn, rồi liếm môi, buộc bản thân tập trung vào khu vực rừng già xung quanh, nhưng sự thôi thúc nhìn anh mãi không dứt.

Cô nghe tiếng tạt nước và nhìn anh đang đứng đó quá tự nhiên, quá hoang dại và thô ráp.

Cô nhắm mắt, nhưng hình ảnh vẫn đọng lại trong cô. Chậm chạp, hầu như không thể kiểm soát mình, cô mở mắt và quay đầu nhìn anh. Chỉ là một chuyển động nhỏ, một cái quay đầu vài centimet, cho đến khi cô có thể thấy anh, nhưng không đủ. Những tia nhìn trộm là không đủ. Cô muốn nghiên cứu từng phân cơ thể anh, uống vào từng tia nhìn suốt dọc cơ thể mạnh mẽ ấy. Quay quanh, cô nhìn chú mục vào anh, và đông cứng. Anh đẹp tuyệt, quá đẹp đến nỗi cô quên cả thở. Không đẹp theo kiểu thư sinh, anh sở hữu một nguồn lực thô ráp và vẻ duyên dáng của loài thú săn mồi, tất cả nét đẹp bạo tàn của một tay thợ săn. Cả người anh ánh lên màu đồng thiếc, rám nắng, thậm chí gần giống màu nâu. Không như cô, anh không quay lưng lại phòng trường hợp cô nhìn, anh hoàn toàn phớt tình ăng lê. Anh đang tắm; cô có thể nhìn hoặc không, như cô muốn.

Làn da anh sáng bóng dưới nước, và mấy giọt nhỏ đọng lại trên lông ngực anh lấp lánh rục rờ như kim cương tinh xảo. Lông trên người anh tối màu hơn, dù tóc anh có màu vàng cháy-nắng. Nó đổ tràn trên ngực anh, chạy thành một đường hẹp xuống vùng bụng phẳng, lộ rõ những múi cơ săn chắc, rồi lại trở ra thêm nữa ở vùng nối hai chân anh. Chân anh rắn chắc như thân cây, dài và cuộn lên với những thớ cơ; mỗi chuyển động của anh tạo ra những gợn sóng lăn tăn cạnh làn da. Trông như cô đang xem một bức họa được vẽ bởi những bậc thầy lão bối vừa giáng trần.

Anh xoa xà phòng khắp người, rồi ngồi trong dòng nước để cọ rửa theo cùng cái cách cô đã làm, khum hai lòng bàn tay để đắp nước. Sau khi đã sạch sẽ, anh đứng dậy và nhìn lên cô, có lẽ kiểm tra cô, và bắt gặp ánh nhìn chăm chú của cô. Jane không thể nhìn đi, không thể giả vờ như cô đã không nhìn anh chằm chằm với sự đánh giá gần như đau đớn. Anh vẫn đứng yên trong dòng suối, nhìn cô khi cô nhìn anh, để cô bắt lấy từng chi tiết của cơ thể anh. Từ phía dưới anh nhìn lên chăm chú của cô, anh bắt đầu cương cứng, bị khuấy động nặng nề, tràn đầy.

“Jane,” anh kêu nhỏ, nhưng cô vẫn nghe thấy anh. Cô quá khao khát hòa hợp với anh, quá nhạy cảm đến đau đớn với mỗi chuyển động và âm thanh anh tạo ra, đến nỗi cô cũng có thể nghe thấy cả khi anh thì thầm. “Em muốn xuống đây không?”

Muốn. Ôi, Chúa ơi, muốn, nhiều hơn bất thứ gì cô từng muốn. Nhưng cô vẫn còn sợ cảm giác của chính mình, vì thế cô tự ngăn mình lại. Đây là một phần mà đến chính bản thân mình cô cũng không biết, không chắc mình có thể kiểm soát được.

“Em không thể.” cô đáp, yếu ớt. “Vẫn chưa thể.”

“Vậy quay đi đi, bé yêu, trong khi em vẫn còn cơ hội.”

Cô run rẩy, gần như không thể quay đi, nhưng cuối cùng cô cũng quay khỏi anh được, khi nghe anh lội lên bờ. Trong khoảng ít hơn một phút anh xuất hiện bên cạnh cô không một tiếng động và lấy khẩu súng trường từ tay cô. Anh vác cả hai túi lên vai. Như mọi khi, anh không nhận xét gì xa hơn về chuyện vừa xảy ra. “Chúng ta sẽ tránh xa vùng nước này và dựng trại. Trời sẽ tối nhanh thôi.”

Đêm tối. Những giờ đồng hồ dài vô tận trong căn lều tối đen, nằm cạnh anh. Jane theo sau anh, và khi anh dừng lại cô giúp anh làm những việc hôm qua họ đã làm, dựng lều và che giấu nó. Cô không phản đối gì mấy khẩu phần ăn lạnh ngắt, cô ăn mà không cảm nhận được sự thưởng thức trong đó. Ngay sau đó, cô bò vào lều và cởi giày, chờ anh.

Khi anh đã vào trong, họ nằm yên lặng bên nhau, nhìn ánh sáng kéo thành vệt mảnh, rồi biến mất.

Sự căng thẳng đặc sệt vây quanh cô, khiến những thớ cơ của cô siết chặt. Đêm tối nuốt chửng cô như một con quái vật vô hình cướp mất hơi thở của cô. Không có danh sách câu hỏi nào hấp dẫn buông ra khỏi môi cô hôm nay, cô cảm thấy hoảng sợ, và cũng đã nhiều năm rồi cô cho phép bản thân sợ một điều gì đó. Cô không nhận ra chính mình nữa.

“Em sợ tôi sao?” anh hỏi, giọng đầy dịu dàng.

Chỉ giọng nói của anh thôi cũng có thể làm cô thư giãn một ít. “Không,” cô thì thầm.

“Vậy hãy đến đây và để tôi giữ bóng tối tránh xa em.”

Cô cảm thấy bàn tay anh trên cánh tay mình, giục cô đến gần, rồi cô được ôm siết trong vòng tay quá mạnh mẽ ấy đến nỗi không có gì có thể khiến cô sợ hãi khi chúng còn đang bao quanh cô. Anh nâng cô trên mình, cúi đầu cô vào hõm vai anh. Với một cái chạm nhẹ như cánh bướm, anh hôn vào đỉnh đầu cô. “Ngủ ngon, bé yêu.” anh thì thầm.

“Ngủ ngon,” cô đáp.

Đã lâu sau khi anh ngủ say, Jane vẫn nằm trong vòng tay anh với đôi mắt mở to, dù cô không thể thấy gì. Tim cô nhảy nhót trong lồng ngực với nhịp đập chậm chạp, nặng nề, và bên trong cô cảm thấy bồn chồn. Không phải là nỗi sợ giữ cô thức, mà là một cảm xúc khuấy đảo thay đổi mọi thứ bên trong cô. Cô biết chính xác có chuyện gì xảy ra với mình. Lần đầu tiên trong vòng nhiều năm qua, cô thấy mọi thứ thật đúng đắn.

Cô đã học cách sống cuộc đời mình với sự tin tưởng trong giới hạn. Dù cô đã học cách vui thú với chính mình và sự tự do của mình; luôn có một chuẩn mực giới hạn giữ cô không để đàn ông lại quá gần mình. Cho đến lúc này cô chưa bao giờ bị hấp dẫn quá mạnh mẽ bởi một người đàn ông nào vượt quá chuẩn mực đó – Cho đến lúc này. Cho đến khi gặp Grant. Và giờ sự hấp dẫn đã trở thành điều gì đó mãnh liệt hơn. Sự thật ấy làm cô choáng váng, cô chưa thể chấp nhận rằng: cô yêu anh. Cô đã không mong chờ điều này, dù hai ngày nay cô đã bị lôi cuốn theo những xúc cảm ấy. Anh thô ráp và tự chủ, tính-khí-tôi-tệ, và óc hài hước hiếm khi bộc lộ, nhưng anh đã dịu dàng tẩy sạch máu trăn khỏi người cô, nắm tay cô cả đêm, và đi đường vòng để khiến hành trình vất vả này dễ dàng hơn cho cô. Anh muốn cô, nhưng anh không ép buộc cô vì cô chưa sẵn sàng. Cô sợ hãi bóng tối, vì thế anh ôm cô trong vòng tay mình. Yêu anh vừa là điều dễ dàng nhất vừa là điều khó khăn nhất mà cô từng trải qua.

Chương 7

Một lần nữa anh tỉnh giấc và nhận thấy cô cuộn mình trên người anh, nhưng điều này không làm anh phiền lòng vì anh đã ngủ một cách yên bình suốt đêm. Bàn tay anh lướt nhẹ trên lưng cô, anh thừa nhận rằng bản năng sắc bén thường trực của anh đã không cảnh báo về cô bởi vì thật hiển nhiên sự

chống đối của cô không là mối đe dọa mà có lẽ chính cô đang làm anh phát điên. Cô biết cách làm những việc đó với mỗi cử động nhẹ của cặp mông. Sự ham mê muốn vượt ve cô chạy dọc khắp người anh, anh di chuyển bàn tay xuống, cảm nhận thân hình mảnh dẻ của cô, những cái xương sườn nhỏ, cái cột sống thanh mảnh, chỗ trũng nhỏ hấp dẫn ở tấm lưng nhỏ nhắn của cô, thêm vào đó là đôi gò mông mềm mại và đầy đặn. Anh úp lòng bàn tay lên trên, xoa nắn chúng bằng những ngón tay. Cô càu nhàu và xoay người, mái tóc quệt qua vưon trên mặt cô. Đôi mi của cô khẽ rung, sau đó hoàn toàn khép chặt một lần nữa.

Anh mỉm cười, thưởng thức cái cách cô tỉnh giấc. Cô thức dậy chậm chạp, rên rỉ và càu nhàu trong khi vẫn còn ngái ngủ, cau mày, bĩu môi, và dịch chuyển áp sát vào anh như thể nếu cố gắng nép sát người vào anh hơn thì cô sẽ không phải tỉnh dậy. Rồi cô mở mắt, chớp chớp vài lần, và cái bĩu môi nhặt dần một cách nhanh chóng, thay vào đó cô trao cho anh nụ cười có thể làm tan chảy cả đá.

"Chào buổi sáng" cô vừa nói vừa ngáp. Cô duỗi người, rồi đột ngột khựng lại. Cô ngẩng đầu lên, và chăm chăm nhìn anh kinh ngạc. "Tôi nằm trên người anh à," cô hỏi một cách thẳng thắn.

"Lần nữa," anh xác nhận.

"Lần nữa?"

"Đêm qua em cũng đã nằm trên người tôi rồi. Rõ ràng là tôi ôm em ngủ vẫn chưa đủ, mà em nghĩ là em phải ghì chặt tôi xuống."

"Cô trượt khỏi người anh, ngồi dậy trong lều và vượt thẳng bộ đồ nhăn nhúm, nhàu nhĩ của cô. Mặt cô đỏ bừng. "Tôi xin lỗi. Tôi biết là nó chẳng dễ chịu gì với anh."

"Không cần phải xin lỗi. Tôi thấy nó thú vị," anh lè nhè. "Nếu em thật sự muốn đền bù cho tôi, tôi nghĩ là, chúng ta sẽ đảo ngược vị trí cho nhau tối nay nhé."

Cô nín thở và chăm chăm nhìn anh trong ánh sáng lờ mờ, ánh mắt dịu dàng và ma mị. Vâng. Cô đồng ý. Cô muốn thuộc về anh; muốn biết tất cả mọi thứ về cơ thể anh và ngược lại. Cô muốn nói với anh, nhưng cô không biết phải diễn đạt như thế nào. Một nụ cười xảo quyết thoáng qua mặt; rồi sau đó anh ngồi dậy, với lấy đôi ủng, thọc chân vào và buộc dây lại. Một cách rõ ràng là anh coi sự im lặng của cô là lời từ chối, bởi vì anh chấm dứt chủ đề đó và bắt đầu công việc nhỏ trại.

"Chúng ta chỉ có đủ thức ăn cho một bữa nữa thôi," anh nói khi họ ăn xong. "Vì vậy tôi sẽ phải bắt đầu việc săn bắn."

Cô không thích ý tưởng đó chút nào. Điều đó có nghĩa là anh sẽ phải để cô lại một mình trong một khoảng thời gian dài. "Tôi không thấy phiền với một chế độ ăn toàn rau," cô nói một cách phớt lờ.

"Có lẽ sẽ không đến nỗi đó. Chúng ta đang từng bước thoát ra khỏi những ngọn núi, và nếu tôi đoán không lầm thì chúng ta gần tới bìa rừng. Có lẽ là hôm nay, chúng ta sẽ nhìn thấy những cánh đồng và con đường. Nhưng chúng ta nên tránh mọi người cho đến khi tôi chắc chắn là an toàn, được không?"

Cô gật đầu đồng ý.

Đúng như anh dự đoán, vào giữa buổi sáng họ đi đến cuối cánh rừng một cách bất ngờ. Họ đứng trên một vách đá dốc, và nằm trải dài bên dưới họ là một thung lũng với những cánh đồng màu mỡ, những con đường ngoằn ngoèo, và một ngôi làng ấm cúng ở cuối phía Nam. Đột ngột Jane bị chói mắt bởi những ánh nắng chói lòa. Nó giống như ta bước từ một thế kỷ này sang một thế kỷ khác. Thung lũng trông rành mạch và trù phú, nhắc cô rằng Cosra Rita là một đất nước phát triển cao nhất ở Trung Mỹ, bất chấp cả mảng dày đặc rừng nguyên sinh sau lưng cô.

"Ồ," cô thốt lên. "Chẳng phải là rất tốt để lại được ngủ ở trên một chiếc giường sao?"

Anh lăm băm không trả lời, ánh mắt dò xét lướt khắp thung lũng tìm kiếm bất cứ dấu hiệu bất thường nào. Jane đứng bên cạnh, chờ quyết định của anh.

Nó được sắp xếp dành cho họ. Bất ngờ anh túm lấy tay cô và kéo giật cô lại vào trong tán lá cây ẩn nấp, áp sát người cô xuống đất đằng sau một bụi cây lớn đúng vào lúc đột nhiên một chiếc trực thăng gầm rống trên đầu họ. Nó bay gần mặt đất, theo hàng cây; cô chỉ kịp nhìn thoáng qua trước khi nó biến mất, được che giấu bởi những cái cây. Nó là một chiếc máy bay chiến đấu, và được sơn ngụy trang.

"Anh có thấy dấu hiệu nào không?" cô đột ngột hỏi, móng tay cô bấu chặt vào da anh.

"Không. Không có gì." Anh xoa xoa cái quai hàm lởm chởm râu. "Chẳng có cách nào nói chuyện được với người trong làng, nhưng chúng ta không thể thử bất cứ cơ hội nào. Giờ thì chúng ta biết rằng mình không thể cứ việc đi băng ngang qua thung lũng được. Chúng ta sẽ đi xuống theo cách của mình, và cố gắng tìm nhiều chỗ nấp hơn."

Dù là chuyện gì đi nữa, thì giờ địa hình thậm chí còn khó đi hơn. Họ ở rìa dãy núi lửa, và mặt đất bị cắt bởi một lực dữ dội. Dường như là đi thẳng lên hoặc thẳng xuống. Bước đi chậm chạp một cách khó nhọc khi họ đi xuống những dốc đứng lởm chởm đá và trên những cái khe dốc. Khi họ dừng lại để ăn, họ đã đi được chưa đến một phần tư chiều dài thung lũng, và chân của Jane chưa từng đau nhức đến vậy kể từ khi chạy như điên băng qua khu rừng ngày đầu tiên.

Đúng theo kế hoạch, chỉ khi vừa ăn xong, họ nghe thấy tiếng sấm ầm ầm. Grant nhìn xung quanh tìm chỗ nấp, xem xét từng mặt đá. Rồi anh bảo. "Tôi nghĩ rằng phía trên đây là một cái hang. Nếu đúng

nó thì chúng ta sẽ được chần êm nệm ấm.”

“Gi?” Jane hỏi, cau mày.

“Chỗ ngồi dễ chịu,” anh giải thích. “Một chỗ nghỉ sang trọng, so với những gì chúng ta có.”

“Trừ phi nó đã bị chiếm giữ.”

“Đó là lý do tại sao cô sẽ chờ ở dưới này trong khi tôi kiểm tra nó.” Anh trèo lên cây dương xỉ nằm phủ lên khe tường, sử dụng những bụi cây, những dây leo và bất cứ ngón chân nào mà anh có thể tóm được để giữ vững. Bản thân cái khe thì hẹp và dốc, vây quanh cả bốn phía. Hình dạng của nó cho ta một sự rõ ràng đến kỳ lạ về tiếng kêu của vô số chim chóc bay lượn giữa những cái cây giống như những đồ trang trí Nô-en sống động, tất cả được tô điểm trên bộ lông sặc sỡ của chúng. Ngay trên đầu là một vệt trời, nhưng chỉ có những đám mây đen đang trôi thay vì màu xanh trong sáng mà cô đã được thấy chỉ một lúc trước đó.

Grant đã tới cái hang, rồi ngay lập tức quay lại và vẫy cô. “Lên đây; không có ai cả! Cô có thể trèo lên không?”

“Em đã từng trượt chưa?” cô chầm biếm, và bắt đầu leo lên, nhưng cô đã buộc phải hài hước. Nỗi buồn phiền đang lớn dần trong cô kể từ khi họ nhìn thấy thung lũng. Sự nhận biết được rằng họ ở rất gần với nền văn minh làm cô nhận ra thời gian bên nhau bị giới hạn. Khi họ ở trong rừng, chỉ có hai người bị kẹt trong thời nguyên thủy, cô đã không cảm thấy thời gian trôi qua. Bây giờ cô không thể trốn tránh sự thật rằng chẳng bao lâu nữa, trong vài ngày hoặc ít hơn, thời gian bên nhau của họ sẽ kết thúc. Cô thấy như thể mình đã lãng phí quá nhiều thời gian, như thể cát vàng đang chảy qua những kẽ tay và cô chỉ mới nhận ra mình đã nắm giữ cái gì. Cô cảm thấy hoảng sợ với suy nghĩ về việc khám phá ra tình yêu chỉ khi mất nó, bởi vì không có đủ thời gian để nuôi lớn nó.

Anh chìa tay xuống, giữ lấy tay cô, và dễ dàng nhắc cô lên vài bước cuối. “Hãy thoải mái đi nào; chúng ta có thể ở lại đây một lát. Trông có vẻ như sắp có cơn bão lớn chưa từng có.”

Jane quan sát chỗ trú của họ. Không thật sự là một cái hang; nó nhỏ hơn một chút so với một cái hốc lõm vào trong bề mặt đá, sâu khoảng 2,5 mét. Nó có cái trần nghiêng dốc và ở cửa hang vút cao lên 3m hoặc 3,3 mét, nhưng phía sau chỉ cao khoảng 1,5 mét. Nền thì đầy đá, và một tảng đá to, lớn bằng cái ghế sofa và hình dạng giống như hạt đậu, nằm gần miệng hang. Nhưng cái hang khô ráo, và bởi vì độ nông nên nó không tối, vì vậy Jane không cố tìm khiếm khuyết của nó.

Grant được trao cho dự cảm thời gian kỳ lạ, nên cô không ngạc nhiên khi nghe thấy những giọt mưa lớn đầu tiên bắt đầu rơi qua những cái cây chỉ ngay khi anh trải tấm bạt ra ở phía trong cùng cái hang. Anh đặt nó phía sau tảng đá lớn, dùng số lượng lớn đá để che chắn cho họ. Cô ngồi xuống tấm bạt và co chân lên, vòng tay ôm chân và tựa cằm trên đầu gối, lắng nghe tiếng mưa ngày càng lớn.

Chẳng mấy chốc tiếng mưa như trút và màn mưa dày đã che khuất tầm nhìn của họ, làm tăng thêm cảm giác như họ đang ở dưới một cái thác nước. Cô có thể nghe thấy tiếng sấm nổ, cảm thấy mặt đất bên dưới rung theo tiếng sấm nổ dữ dội. Cô có thể công khai nhìn Grant, đang đứng chống lưng vào tường ngay bên trong miệng hang, thỉnh thoảng nhả ra một làn khói thuốc.

Cơn ớn lạnh chạy khắp cơ thể cô khi cơn mưa làm không khí lạnh đi. Ôm thật chặt đôi chân cho ấm, Jane nhìn chằm chằm vào đường nét mập mờ của bờ vai mạnh mẽ và to lớn của anh tương phản với màn mưa xám xịt. Anh là một người đàn ông khó hiểu. Tính cách anh mờ ảo như cánh rừng vậy, tuy vậy chỉ cần thấy tấm lưng rắn chắc của anh đã làm cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ. Cô biết rằng anh đứng chắn giữa cô và bất cứ nguy hiểm nào. Anh đã từng gặp nguy hiểm đến tính mạng vì cô hơn một lần, và thực tế là nếu bị bắn thì đó là chuyện xảy ra hàng ngày. Có lẽ đó là con người anh, nhưng Jane không chấp nhận điều đó quá nhẹ nhàng.

Anh hút xong và vút điếu thuốc xuống đất. Jane ngờ rằng ai đó sẽ theo vết họ ở đây qua cơn mưa, nhưng sự thận trọng là bản tính tự nhiên thứ hai của anh. Anh trở lại bản tính điềm tĩnh để xem xét cơn bão, đứng gác trong khi cô ngủ.

Trong cô điều gì đó đã thay đổi và làm lồng ngực quặn đau. Anh thật cô độc. Anh là một người đàn ông đơn độc và cứng cỏi, nhưng mọi thứ về anh lại hút cô như một cực nam châm, lôi kéo cả trái tim lẫn cơ thể cô.

Cô nhìn anh với ánh mắt phiền muộn. Khi chuyện này qua đi, anh sẽ rời xa cô như thể những ngày ở trong rừng chưa từng tồn tại. Đó là tất cả việc thường ngày của anh. Những gì cô có thể có với anh, tất cả điều cô có thể đã từng có với anh, là hiện tại, vài ngày trước khi chuyện này kết thúc. Và điều đó thật không đủ.

Giờ cô thấy lạnh, buốt tới tận xương. Màn mưa dày đặc, không ngớt mang theo sự lạnh lẽo âm thấp, và tâm hồn của cô cũng giá lạnh từ bên trong. Theo bản năng, giống như một con mèo lượn lờ tìm hơi ấm, cô rời khỏi tấm bạt và đi đến chỗ anh, hướng về nguồn an ủi và sự ấm áp của anh. Một cách yên lặng cô trượt tay vòng ôm eo anh và nép mặt vào trong lồng ngực ấm áp kỳ lạ của anh. Liếc xuống nhìn cô, anh khẽ nhướn mày thắc mắc. "Em lạnh," cô thì thầm, dựa đầu vào anh và chằm chằm nhìn mưa một cách trầm ngâm.

Anh vòng tay ôm vai cô, giữ cô vào gần sát anh hơn và chia sẻ hơi ấm cho cô. Một cơn rung mình chạy khắp người cô; anh xoa xoa bàn tay còn lại lên cánh tay trần của cô, cảm nhận cái lạnh giá trên da cô. Tay anh tiếp tục hướng lên, vuốt ve cái quai hàm trơn mịn, vén mái tóc rối khỏi gương mặt cô. Cô đang ở trong một tâm trạng phiền muộn, chú mèo nhỏ ngộ nghĩnh này, cứ nhìn chằm chằm vào mưa như thể nó sẽ không bao giờ dứt vậy, ánh mắt mờ đục và cái miệng đầy nồng nhiệt lại buồn bã.

Khum tay giữ cằm cô, anh nâng mặt cô lên để anh có thể đọc được biểu cảm trầm ngâm của cô. Một nụ cười mỉm làm góc miệng của anh cong lên. "Chuyện gì thế, em yêu? Mưa làm em thấy buồn chán sao?" Trước khi cô có thể trả lời, anh đã cúi đầu xuống và hôn cô, dùng cách điều trị của chính

mình.

Tay Jane lần tới vai anh, nín lấy anh thay cho sự tán đồng. Miệng anh cứng cỏi và đòi hỏi, và ôi thật ngọt ngào. Mùi vị của anh, cảm giác của anh, chính là những gì cô muốn. Hàm răng cô hé ra, cho phép lưỡi anh chậm chậm thăm dò. Sâu bên trong cô, ngọn lửa đã bắt đầu cuộn lên, và cô cũng vậy, xoắn vào với anh trong một chuyển động vô thức mà anh nhận biết được ngay tức thì.

Nhấc khỏi miệng cô chỉ một chút, anh thăm thì, "Em yêu, cảm xúc này giống như một ân huệ giành cho anh vậy."

Đôi mắt đen của cô thoáng ngạc nhiên khi cô nhìn lên anh. "Em nghĩ là vậy," cô thì thầm.

Anh đặt tay lên eo cô rồi vòng tay, nâng cô lên, làm cho cô ngang tầm với anh. Tay cô choàng qua cổ và hôn anh một cách nồng nhiệt, chìm đắm trong mùi vị và cảm xúc của miệng anh, thậm chí không nhận thức được chuyển động của anh cho đến khi anh đặt cô xuống tấm bạt. Ánh sáng mập mờ đằng sau cái hang đã che khuất bất kỳ biểu cảm nào trong mắt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chú màu hổ phách của anh trên người cô khi anh bắt đầu mở khuy áo sơ-mi của cô một cách điềm tĩnh. Miệng Jane khô khốc, nhưng những ngón tay run rẩy của cô di chuyển đến ngực anh và cũng bắt đầu lần lượt mở khuy áo của anh.

Khi áo của cả hai đang mặc được mở ra, anh nhún vai cởi áo ra và vút lên trên tấm bạt, không khi nào rời mắt khỏi cô. Giật mạnh áo lót ra khỏi quần, anh nắm lấy vạt áo và lột nó qua khỏi đầu. Anh cũng quăng nó sang một bên, khuôn ngực rộng và rậm lông của anh hoàn toàn để trần. Như nó đã từng xảy ra trước đây, cảnh tượng nửa người trên để trần của anh đã làm cô bị mê hoặc. Ngực cô nhói đau, hơi thở khó nhọc đáng kinh ngạc. Rồi những ngón tay nóng bỏng, thô ráp của anh ở trong áo cô, trên ngực cô, sờ nắn chúng cho khớp với lòng bàn tay của anh. Sự tương phản giữa bàn tay ấm nóng của anh với làn da lạnh giá của cô làm cô thở hổn hển trong sự thú vị sừng sốt. Nhắm mắt lại, cô tựa vào trong tay anh, lòng bàn tay chai sần của anh áp vào xoa xoa hai đầu vú cô. Ngực anh nâng lên hít một hơi thở sâu và rùng mình.

Cô có thể cảm nhận được làn sóng dục vọng phát ra từ anh. Không giống những người đàn ông khác cô biết, anh làm cô nhận thức sâu sắc về giới tính của anh, và cũng nhận thức như vậy về chính cơ thể của mình và cách sử dụng nó. Giữa hai chân, một sự rộn ràng trống rỗng bắt đầu giày vò cô, và theo bản năng cô cố ép chặt bắp đùi vào nhau để làm giảm cơn nhức nhối.

Nhẹ nhàng, anh cảm nhận được chuyển động của cô. Một tay anh rời khỏi ngực cô và hướng xuống dưới, qua bụng và hông rồi siết chặt bắp đùi cô. "Điều đó không giúp được gì đâu," anh nói thầm. "Em phải mở rộng chân, không phải khép lại." Ngón tay anh cứ cọ xát người cô và niềm hoan lạc bùng nổ chạy dọc các dây thần kinh. Một tiếng rên khê phát ra từ môi cô; rồi cô lắc lư người hướng về phía anh. Cô nhận thấy chân mình mở ra, cho phép anh tiến vào cơ thể nhạy cảm của cô. Anh khám phá khắp chiếc quần của cô tạo nên những đợt sóng nhục dục choáng váng đến nỗi đầu gối cô cuối cùng oằn lại, và cô rướn mình áp bầu ngực trần vào bộ ngực thô ráp phủ lông vạm vỡ của anh.

Anh nhanh chóng đặt cô nằm xuống trên tấm bạt và quỳ xuống phía trên cô, mở khóa kéo quần cô xuống chân, tay anh thô ráp và nhanh nhẹn. Anh phải dừng lại tháo đôi ủng của cô, nhưng chỉ trong một chốc cô đã trần truồng ngoại trừ cái áo sơ-mi vẫn còn quàng quanh vai cô. Không khí ẩm thấp làm cô run mình, và cô lần tìm đến anh. "Em lạnh," cô phàn nàn một cách dịu dàng. "Hãy sưởi ấm cho em."

Cô trao thân mình cho anh một cách thẳng thắn và chân thật đến nỗi anh muốn đi vào trong cô ngay lập tức, nhưng anh cũng muốn nhiều hơn nữa. Trước đây anh đã từng có cô gần như lửa lò trong tay mình. Trong dòng suối, làn da mượt như lụa đã được phô ra mà không có sự che chắn nào, nhưng anh đã không có thời gian để khám phá cô như anh muốn. Cơ thể của cô vẫn là điều huyền bí đối với anh; anh muốn chạm vào người cô từng chút một, thưởng thức cô và tận hưởng bề mặt đa dạng của làn da cô.

Đôi mắt Jane mở to và mờ đi khi anh quỳ xuống trên cô, giữ anh cách xa cô cả sải tay. "Chưa được, em yêu," anh nói bằng giọng thấp, bồi hồi. "Hãy để anh ngắm nhìn em trước đã." Một cách nhẹ nhàng anh nắm lấy cổ tay cô và ấn xuống tấm bạt ở trên đầu cô, làm cho bộ ngực tròn, xinh xắn của cô vòm lên như thể chúng khấn cầu miệng anh. Giữ chặt hai cổ tay cô bằng một tay, anh trượt bàn tay rồi rãi còn lại lên đôi gò đang hơi run rẩy và đầy cảm dỗ kia.

Một âm thanh hỗn hển, nho nhỏ thoát ra khỏi cổ họng Jane. Tại sao anh lại giữ tay cô như thế? Nó làm cho cô thấy thật bất lực và bị vạch trần, phơi bày ra cho sự thích thú của anh, tuy vậy cô cũng cảm thấy sự tin cậy không thể diễn tả được. Cô có thể thấy được anh đang thưởng thức cô bằng mắt, ngắm nhìn một cách chăm chú khi đầu vú của cô bị nhấn nhúm phản ứng lại với sự cọ xát của các đầu ngón tay anh. Anh gần cô đến mức cô có thể cảm nhận được hơi nóng cơ thể anh, ngửi thấy mùi xạ hương nam tính, nóng bỏng của da anh. Cô cong người, cố gắng quay người hướng vào sự ấm áp và mùi thơm đó, nhưng anh đã buộc cô nằm thẳng trở lại.

Rồi miệng anh đặt trên người cô, lướt lên chỗ dốc của gò ngực và khép kín một cách nóng bỏng trên đầu vú cô. Anh mút mạnh, tạo nên những làn sóng thích thú bùng cháy quét từ ngực cho đến chỗ thắt lưng cô. Jane rên rỉ, rồi một lát sau môi cô mím chặt. Cô đã không biết, chưa bao giờ nhận thức rõ, miệng của một người đàn ông có thể làm được gì trên ngực cô. Cô đang bốc cháy, da cô dường như được nung nóng với một độ nhạy cảm sắc bén trong sự ngây ngất không thể chịu nổi. Cô oằn người, siết chặt hai chân lại với nhau, cố gắng kiểm soát cơn nhưc nhối đe dọa trấn áp cô.

Miệng anh di chuyển sang ngực bên kia, lưỡi anh cọ trên đầu vú cô tăng cảm giác không thể chịu nổi. Anh lướt tay xuống bắp đùi cô, cái chạm của anh đang gọi mời cô mở rộng với anh. Cơ bắp cô từ từ nổi lên vì anh, và anh giang hai chân cô ra thật nhẹ nhàng. Các ngón tay anh đan qua những sợi xoắn đen mà trước đây đã rất thu hút anh, và làm cho cơ thể cô nảy lên hy vọng; rồi lòng bàn tay anh bọc lấy cô và hoàn toàn thám hiểm vùng ẩm ướt, dễ tổn thương giữa hai chân cô. Bên dưới cái chạm của anh, Jane bắt đầu run lên một cách cuồng nhiệt. "Grant," cô rên rỉ, giọng van xin sùng sốt và bất lực.

"Từ từ nào," anh xoa dịu, phả hơi thở ấm qua vùng nhạy cảm của cô. Anh cần cô đến nỗi anh nhận ra rằng anh sẽ nổ tung mất, nhưng đồng thời anh không thể thấy việc chạm vào cô là đủ, cả việc ngắm nhìn cô cong người càng lúc càng cao khi anh khuấy động cô. Anh say sưa trên vùng nhạy cảm ấy, và vẫn cố gắng thỏa mãn mình hơn nữa. Anh ngậm đầu vú cô và lại bắt đầu mút, làm cho cô phải kêu lên nữa.

Giữa hai chân cô một ngón tay bất ngờ thâm nhập vào, thăm dò chỗ sâu thâm kín của cô, và làn sóng kích động đập liên hồi vào cơ thể cô. Điều gì đó trở nên cuồng nhiệt trong cô, và cô không thể giữ mình lâu hơn nữa. Cô quằn quại và phản kích tỳ vào tay anh, và miệng anh trở thành ngọn lửa thuần khiết trên ngực cô. Rồi ngón tay cái của anh khẳng khẳng lướt trên vùng đang đau nhức và căng tức, và cô bùng nổ trong tay anh, che mờ cảm xúc đang dấy lên to lớn trong lòng cô, kêu lên một cách vô thức. Trước giờ cô chưa được chuẩn bị gì cho việc này, cho toàn bộ chuyện này, niềm vui thú choáng váng tâm trí của chính cơ thể cô.

Khi nó qua đi, cô nằm dài một cách yếu ớt trên tấm bạt. Anh cởi quần dài và đẩy chúng ra, mắt anh lấp lánh và nồng nhiệt. Jane từ từ mở mắt ra và nhìn chăm chăm lên anh một cách sững sốt. Ghi chặt lấy chân cô, anh nâng chúng lên cao và dặng chúng ra; sau đó chống người ở trên mình cô và chậm chậm đi vào trong cô.

Tay Jane nắm chặt tấm bạt, và cô cắn chặt môi để khỏi phải la lên khi cơ thể cô căng ra bất động và được lấp đầy. Anh dừng lại, tấm thân to lớn của anh đang run lên, cho phép cô có thời gian chấp nhận anh. Rồi thật đột ngột cô không thể chịu được bất kỳ khoảng cách nào giữa họ, và cô rướn người lên, giữ lấy anh, đưa tay lên kéo anh sát lại gần.

Cô không nhận thấy được những giọt nước mắt chảy thành vệt óng ánh như bạc xuống hai bên thái dương, nhưng Grant dịu dàng lau chúng đi bằng ngón tay cái thô ráp của mình. Chống đỡ trọng lượng của mình trên hai tay, trượt toàn bộ cơ thể trên người cô trong sự mơn trớn tinh tế, anh bắt đầu di chuyển với sự cố gắng nhịp nhàng và chậm. Anh gần lên đỉnh đến nỗi anh có thể cảm thấy cảm giác nhẹ tựa lông chạy dọc xương sống, nhưng anh muốn kéo dài cuộc yêu đương. Anh muốn lôi kéo cô lần nữa để thỏa mãn sự bùng nổ, quan sát cô trở nên cuồng dại trong tay anh.

"Em ổn chứ?" anh hỏi bằng một giọng khàn khàn, sống sượng, và bắt lấy giọt nước mắt khác bằng lưỡi khi nó rơi ra khỏi khóe mắt cô. Nếu anh đang làm đau cô, anh sẽ không thể kéo dài cuộc yêu đương, mặc dù anh cảm thấy điều đó sẽ tách anh ra và dừng anh lại.

"Vâng, em ổn," cô thở ra, tay cô vuốt ve lên các cơ bắp đang cuộn lên và đang chuyển động của lưng anh. Ổn... Thật là một từ nguy nga hoang sơ thuộc về anh. Cô chưa bao giờ nằm mơ thấy nó có thể cảm nhận được như thế. Như thể cô đã tìm được một nửa của mình điều mà cô chưa từng nhận ra rằng mình đang bỏ lỡ. Cô chưa từng mơ rằng *cô* có thể cảm nhận giống như thế. Ngón tay cô bấu chặt vào lưng anh một cách vô thức khi những chuyển động chậm và dài của anh bắt đầu thiêu cháy cơ thể cô.

Anh cảm nhận được sự hưởng ứng của cô và miệng anh chôn vùi mãnh liệt vào chỗ hõm nhỏ

nhảy cảm ở giữa cổ họng và xương cổ, và cần nhẹ chỉ vừa đủ để cô cảm nhận sự cọ xát của răng anh, rồi liếm chỗ anh đã cắn. Cô rên rỉ, âm thanh nhỏ và yếu ớt không kiểm soát được khiến anh phát điên, và anh mất kiểm soát. Anh bắt đầu di chuyển vào trong cô với lực tăng dần, và kéo chân cô lên cao hơn vòng quanh người anh như thể anh sẽ có cô nhiều hơn, trọn vẹn hơn, sâu hơn và mạnh hơn, vừa nghe thấy tiếng kêu nhỏ của cô vừa dịch chuyển cuồng nhiệt hơn nữa. Chẳng còn bất cứ cảm nhận về thời gian, hoặc mối nguy hiểm, chỉ còn cảm giác của một người đàn bà nằm bên dưới và vòng quanh người đàn ông. Lúc ở trong vòng tay cô, anh không còn cảm thấy bóng tối, hay hình bóng đỉnh núi băng giá trong tâm hồn và thần trí của anh.

Kết quả giống như sau một cơn bão dữ dội không thể tin nổi, họ kiệt sức nằm trong im lặng, không nói chuyện vì sợ sẽ phá vỡ sự yên tĩnh mỏng manh. Đôi vai to lớn của anh đè lên cô, làm cô khó thở, nhưng cô sẽ vui vẻ dùng cuộc đời còn lại của cô để nằm đây. Những ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc vàng sẫm ẩm mồ hôi của anh, qua những sợi tóc mượt và dày. Cơ thể họ cũng miễn cưỡng tách rời khỏi nhau. Anh đã không rút ra khỏi người cô; thay vào đó, sau khi làm giảm trọng lượng đè trên người cô, anh nép mình vào gần hơn và giờ thì dường như chợp mắt một cách êm ái.

Có lẽ nó xảy ra quá nhanh giữa họ, nhưng cô không hối tiếc. Cô cảm nhận được niềm hạnh phúc mãnh liệt và cô đã trao mình cho anh. Trước đây cô chưa bao giờ yêu, chưa bao giờ muốn khám phá những điều bí ẩn thuộc tự nhiên của một người đàn ông và một người đàn bà. Thậm chí cô còn thuyết phục bản thân rằng mình chỉ là một con người bằng xương bằng thịt, và đã quyết định tận hưởng cuộc sống độc thân. Giờ thì quan điểm của cô hoàn toàn thay đổi, và nó như thể cô đã khám phá được một kho báu bên trong mình. Sau vụ bắt cóc tổng tiền, cô đã sống khép kín, ngoại trừ sự thật quý giá là một vài người đã yêu cô trước đây: cha mẹ cô, Chris, một vài người bạn khác. Và thậm chí mặc dù cô đã cưới Chris, về cơ bản cô vẫn cô đơn, vô cảm. Có lẽ đó là lý do tại sao cuộc hôn nhân của họ đổ vỡ, bởi vì cô đã không sẵn lòng để cho anh tiến đến đủ gần để thật sự là một người chồng. Ồ, họ đã từng có sự thân mật, nhưng cô đã lãnh đạm, và cuối cùng anh ta thôi không làm phiền cô nữa. Đó chính xác là điều đã diễn ra đối với cô: một sự phiền phức. Chris xứng đáng được hơn thế. Anh là người bạn thân của cô, nhưng chỉ là bạn, không phải người yêu. Anh ta khám phá hơn nhiều với người phụ nữ nồng hậu, tuân phục và tôn sùng anh, người mà anh đã kết hôn sau cuộc ly dị của họ.

Cô quá thành thật với bản thân đến nỗi thậm chí làm ra vẻ bất kỳ lỗi lầm nào làm tan vỡ cuộc hôn nhân của họ đều thuộc về Chris. Đó hoàn toàn là sai lầm của cô, và cô biết điều đó. Cô đã nghĩ rằng nó là thiếu sót của cô. Bây giờ cô nhận ra rằng cô có cái bản năng say đắm và nồng nhiệt của một người đàn bà đang yêu – bởi vì cô đã yêu ngay lần đầu tiên. Cô đã không thể đáp lại Chris, đơn giản là bởi vì cô không yêu anh như một người đàn bà nên yêu người đàn ông mà cô ta lấy làm chồng.

Cô hai mươi chín tuổi. Cô không định giả vờ e thẹn, điều mà cô không nhận thấy vì mục đích thể diện. Cô yêu người đàn ông đang nằm trong tay cô, và cô sẽ tận hưởng tràn đầy nhất bất cứ thời gian nào cô có với anh. Cô hy vọng là cả đời; nhưng nếu số phận không phải là điều gần giống như thế, cô sẽ không để tính rụt rè tiêu phí hết của cô một phút thời gian họ có. Cuộc đời cô hầu như đã bị làm tiêu tan hai mươi năm về trước, trước khi nó thật sự được bắt đầu. Cô biết rằng cuộc sống và thời gian quá quý giá để mà lãng phí.

Có thể điều đó không có nghĩa là Grant đã làm gì cho cô, để có thể nắm giữ và yêu như thế. Bằng trực giác cô nhận biết rằng cuộc sống của anh khắc nghiệt hơn nhiều so với cô, rằng anh nhận rõ những thứ đã làm thay đổi anh, bị đánh cắp nét cười khỏi đôi mắt. Những kinh nghiệm làm anh trở nên nhẫn tâm, đã để lại cho anh sự thận trọng quá mức. Nhưng thậm chí nếu anh chỉ cần vài lời an ủi hơi hột từ cô, giải thoát khỏi vấn đề sinh dục, thì cô yêu anh đủ để cho anh bất cứ cái gì anh cần, không nghi ngờ. Jane yêu như cô làm mọi thứ khác, trọn vẹn và dũng cảm.

Anh cựa quậy, nhắc thể trọng ở trên cẳng tay và nhìn chằm chằm xuống cô. Đôi mắt vàng của anh mờ đục, nhưng có điều gì đó xảy ra trong họ làm cho tim cô đập nhanh hơn, vì anh đang nhìn cô theo cách một người đàn ông nhìn người đàn bà thuộc về mình. "Anh quá nặng đối với em."

"Vâng, nhưng em không quan tâm." Tay Jane giữ chặt cổ anh và cố gắng kéo anh xuống trở lại, nhưng sức của anh mạnh hơn cô nhiều hơn đến nỗi cô không thể làm anh nhúc nhích.

Anh trao cô nụ hôn nhanh và sâu. "Trời đã tạnh mưa. Chúng ta phải lên đường thôi."

"Tại sao chúng ta không thể ở lại đây đêm nay? Không an toàn sao?"

Anh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng tách rời cơ thể họ và ngồi dậy, với lấy quần áo, và đó là câu trả lời. Cô thở dài, nhưng cũng ngồi dậy và tìm quần áo của mình. Tiếng thở dài rút lại khi cô bắt đầu nhận thấy những sự đau nhức khác mà cô có được bởi cuộc yêu đương trên nền đất.

Cô có thể thề rằng anh không nhìn cô, nhưng việc nhận biết môi trường xung quanh của anh thì thật đáng kinh sợ. Đầu anh đột ngột quay sang, và cái nhíu mày kéo đôi lông mày sậm lại với nhau. "Anh đã làm đau em?" Anh hỏi một cách bất ngờ.

"Không, em không sao." Anh trông không bị thuyết phục bởi sự đoán chắc lần nữa của cô. Khi họ tụt từ đường dốc xuống nền đất hẻm núi, anh giữ mình ở đúng vị trí ngay trước cô. Hai mươi bước cuối anh đỡ cô xuống, nhắc bổng cô trên vai bất chấp sự giật mình của cô, rồi sau đó là phần nộ và phản kháng.

Thật là lãng phí thời gian để tranh cãi lại cô, anh nghĩ; đơn giản là phớt lờ cô đi. Khi anh đặt cô xuống một cách yên lặng và bắt đầu bước đi, cô không có lựa chọn nào ngoài việc theo anh.

Lần thứ hai vào buổi chiều họ nghe thấy tiếng trực thăng, và cả hai lần anh kéo cô vào trong chỗ núp dày đặc nhất, và chờ cho đến khi tiếng động hoàn toàn tắt hẳn trước khi ló ra. Nét dữ tợn nơi miệng anh đã nói cho cô biết anh không xem nó chỉ là một sự trùng khớp ngẫu nhiên. Họ đang bị săn tìm, và chỉ có chỗ núp rậm rạp của cánh rừng mới giữ họ khỏi bị bắt. Jane vắt óc suy nghĩ về việc rời khỏi chỗ nấp; Bây giờ cô không chỉ lo sợ cho mình, mà còn cho Grant. Anh đã đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm chỉ bởi ở với cô. Turego muốn cô còn sống, nhưng Grant thì không có giá trị sử dụng gì.

Nếu phải lựa chọn giữa sự sống của Grant và đưa cho Turego thứ mà hắn muốn, Jane biết cô sẽ nhượng bộ. Cô phải nắm lấy cơ hội với Turego, mặc dù bây giờ sẽ không dễ dàng giữ hắn khỏi đề phòng theo cách mà cô đã làm đầu tiên. Giờ thì hắn biết cô không phải là món đồ chơi hấp dẫn, thích tán tỉnh của một quý ông giàu có. Cô đã đánh lừa hắn, và hắn sẽ không quên được.

Grant bước trên một cái cây lớn đã ngã đổ và quay lại nắm lấy thắt lưng và nhắc cô qua khỏi nó với sức lực không đòi hỏi phải cố gắng. Dừng lại, anh gạt sợi tóc lòa xòa khỏi mặt cô, cái chạm của anh thật nhẹ nhàng đến kinh ngạc. Cô biết bàn tay đó có thể làm chết người như thế nào. "Em im lặng quá," anh thì thầm. "Nó làm anh nghĩ rằng em đang tính toán điều gì đó, và điều đó làm anh căng thẳng."

"Em chỉ đang suy nghĩ," cô biện hộ cho mình.

"Đó là việc anh e ngại."

"Nếu Turego bắt được chúng ta..."

"Hắn sẽ không thể," Grant nói một cách dứt khoát. Nhìn chằm chằm xuống cô, anh thấy nhiều hơn một người đàn bà ánh mắt hình quả mận gai đang khản cầu. Giờ thì anh hiểu cô, hiểu sự can đảm và sức mạnh của cô, những nỗi sợ thầm kín và bản chất tươi sáng của cô. Anh cũng hiểu tính khí của cô, có thể cháy bùng lên hoặc tàn đi trong một lúc. Lời khuyên của Sabin đã giết cô nhanh hơn cả khi để Turego đụng tay lên người cô; Grant đã nhìn thấy cái chết đủ để chấp nhận rằng hãy lựa chọn thực tế vào đúng lúc. Nhưng đó là trước khi anh được biết cô, thương thức cô và cảm nhận làn da mịn màng của cô, quan sát cô trở nên cuồng nhiệt bên dưới anh. Bây giờ có những thứ đã thay đổi. Anh đã thay đổi – bằng cách anh không được chào đón hay được tin tưởng, nhưng phải được thừa nhận. Jane trở nên quan trọng đối với anh. Anh không thể cho phép điều đó xảy ra, nhưng theo thời gian anh phải chấp nhận nó. Cho tới khi cô an toàn, cô có thể là của anh, nhưng không còn lâu nữa. Trong cuộc đời anh không có chỗ nào là cố định, để bám trụ lại, bởi vì anh vẫn không chắc rằng mình sẽ sống dưới ánh nắng mặt trời lần nữa. Giống như Sabin, anh đã ở trong bóng tối quá lâu. Vẫn còn những điểm tối tăm trong tâm hồn anh, điều đó được biểu lộ qua việc thiếu cảm xúc trong đôi mắt. Vẫn có sự thừa nhận tiềm ẩn, đáng sợ những thứ quá khủng khiếp để được chấp nhận.

Nếu mọi việc theo như kế hoạch ban đầu, họ đã ở trên trục thẳng và cô sẽ được về nhà an toàn từ bây giờ. Anh sẽ không bao giờ thật sự hiểu cô; anh sẽ phải giao trả cô cho cha của cô và ra đi. Nhưng thay vào đó, họ bị buộc phải trải qua nhiều ngày chỉ với nhau cho có bạn. Họ đã ngủ bên cạnh nhau, ăn cùng nhau, chia sẻ những giây phút nguy hiểm và hài hước. Đối với anh có lẽ tiếng cười quen thuộc hơn; anh nhận biết được mỗi nguy hiểm nhiều lần với nhiều người, nhưng sự hài hước là điều hiếm có trong cuộc đời anh. Cô đã làm anh cười, và vì vậy đã chiếm giữ một phần con người anh.

Quý tha ma bắt vì cô là một người phụ nữ, vì cô là một người sôi nổi, tốt bụng và đáng khát khao, trong khi anh lại mong chờ một cô ả hư hỏng và hay sung sĩa. Thật chết tiệt vì làm cho một người đàn ông muốn cô, làm cho *hắn* muốn cô. Lần đầu tiên trong đời anh đã để lòng ghen tỵ dung tục

nảy nở trong tim mình. Anh biết rằng anh sẽ phải xa rời cô, nhưng cho đến lúc đó anh muốn cô là của anh và chỉ mình anh. Nhớ lại cảm giác cơ thể cô nằm bên dưới mình, anh hiểu rằng anh sẽ lại phải có cô. Đôi mắt vàng của anh nheo lại vì cảm giác chiếm hữu mãnh liệt đã kiềm chặt anh. Biểu lộ về sự kiểm soát mạnh mẽ lướt qua mặt anh, một biểu cảm mà những ai quen anh biết rằng phải tránh khiêu khích anh. Grant Sullivan đủ nham hiểm theo cách theo thông thường; khi nóng giận, anh đầy chết chóc. Giờ cô là của anh, và mạng sống của cô đang bị đe dọa. Anh đã từng bị mất mát quá nhiều; tuổi trẻ, tiếng cười, niềm tin vào những điều khác, thậm chí cả một phần nhân tính. Anh không thể để mất thêm điều gì nữa. Anh là một người liều lĩnh đang cố gắng giành lại linh hồn mình. Anh cần phải tìm lại thậm chí một phần nhỏ của cậu nhóc đến từ Georgia đã đi chân không trong những cánh đồng bản thiù, ẩm áp đã cày xong, người đã học cách sống sót trong đầm lầy đầy những bí ẩn sâu kín. Khi chiến tranh Việt Nam bắt đầu, những năm làm việc tình báo và những cuộc hành quân hầu như đã bổ sung, và gần như hủy hoại anh như là một con người.

Jane và lòng dũng cảm lập dị của cô là nguồn ẩm áp duy nhất mà anh đã mất trong nhiều năm.

Anh vớ tay và nắm lấy gáy cô, những ngón tay khỏe mạnh của anh làm cô lưỡng lự. Thật ngạc nhiên, cô quay lại liếc nhìn anh dò xét, và nụ cười mỉm bắt đầu nở trên môi cô làm phai mờ nét biểu cảm dữ tợn mà anh không thể che giấu.

"Grant? Có chuyện gì không ổn à?"

Không suy nghĩ, anh nắm chặt cổ cô và kéo cô lại mình, và hôn cô say đắm, cho tới khi cảm giác nảy nở từ cuộc yêu đương mà họ đã chia sẻ trong hang yếu dần đi. Anh giành thời gian của mình cho nó, hôn cô với những chuyển động sâu và chậm của cái lưỡi. Với một âm thanh thích thú nho nhỏ, cô vòng tay quanh cổ anh và nhắc mình lên trên những ngón chân để ghì anh chặt hơn nữa. Anh để cho đôi môi cô và , cơ thể anh choáng váng với khát khao cô tự thỏa mãn mình vì sự cương cứng của anh.

Cô là của anh, và cô sẽ không bao giờ thuộc về bất cứ người nào khác.

Sự an toàn của cô nhanh chóng trở thành điểm mấu chốt anh có thể đưa cô ra khỏi đất nước này, vì anh đoán Turego đang ở gần họ. Tên đó sẽ không bao giờ từ bỏ, không bao giờ trong khi mảnh vi phim vẫn mất tích. Không đời nào, Grant thề, anh để cho Turego đụng đến Jane lần nữa. Nhắc môi khỏi cô, anh thăm thì bằng một giọng khàn khàn, "Giờ em là của anh. Anh sẽ chăm sóc cho em."

Jane dựa đầu vào ngực anh. "Em biết," cô thì thầm.

Chương 8

Một đêm ... đã thay đổi mãi mãi cái cách mà Jane nghĩ về bóng tối. Nỗi sợ một mình trong bóng đêm hầu như đã luôn tồn tại trong cô, nhưng khi Grant với lấy cô, điều đó ngăn chặn và giữ nỗi sợ ấy tránh xa khỏi cô. Thay vào đó nó trở thành một tấm màn an toàn ấm áp bao bọc lấy họ, tách họ ra khỏi thế giới. Cô cảm nhận được bàn tay anh trên người mình và cô quên cả ý nghĩ về bóng đêm.

Anh hôn cô cho tới khi cô ôm sát lấy anh, một cách căm lạng van nài anh giải thoát cô khỏi cái nhu cầu mà anh đã tạo ra cho cô. Rồi anh nhẹ nhàng tách khỏi cô, sau đó quay lưng, nhắc cô cười lên người anh. "Sáng nay anh đã làm đau em," anh nói, giọng thấp và thẳng thừng. "Bây giờ em làm chủ; hãy lấy nhiều nhất những gì mà em thấy thoải mái."

Sự thoải mái không là vấn đề quan trọng; làm tình với anh là một điều kỳ diệu hoang sơ, và cô không thể để cho bất kỳ giới hạn nào lên nó. Cô mất tự chủ, di chuyển một cách hoang dại trên người anh, và niềm khoái cảm tự do của cô đã bẻ gãy sợi dây kiểm soát mỏng manh mà anh đang cố gắng duy trì. Anh phát ra một âm thanh sâu trong cổ họng và ôm chặt cô, lăn lại một lần nữa cho đến khi cô nằm bên dưới anh. Niềm khoái lạc bay bổng một cách hoang dại họ giành cho nhau đã quét sạch mọi thứ khỏi tâm trí cô ngoại trừ anh và tình yêu nở rộ trong lòng cô. Không còn bóng đêm nữa. Với niềm đam mê của anh, với sự dịch chuyển cần thiết của cơ thể anh, anh đưa cô ra khỏi bóng tối. Khi cô nằm ngủ trong vòng tay anh, không một lần nào cô có ý nghĩ về màn đêm dày đặc bao quanh họ."

Sáng hôm sau, như thường lệ, cô thức dậy muộn, cục cựa và lấm bầm, rúc sát vào nơi cực kỳ ấm áp, tấm thân rắn chắc bên dưới cô, thậm chí trong lúc ngủ cô biết rằng đó chính là Grant. Bàn tay anh di chuyển xuống lưng cô, khum tay và xoa bóp mông cô, làm cô hoàn toàn tỉnh giấc. Rồi thật nhẹ nhàng anh di chuyển cô ở trên người anh, giữ chặt cô trong tay và đặt cô nằm xuống. Mắt cô rung rinh hé mở, nhưng trời vẫn còn tối, vì vậy cô lại nhắm mắt và quay người nép sát mặt vào cổ anh.

"Trời gần sáng rồi, cưng à," anh áp sát vào tóc cô nói, nhưng anh không thể buộc mình ngừng việc vuốt ve cô, cũng như ngồi dậy và mặc quần áo vào. Tay anh trượt trên làn da trần mịn màng của cô, một lần nữa khám phá tất cả những chỗ anh đã hôn và chạm vào suốt đêm. Sự hưởng ứng của cô vẫn làm anh choáng ngợp. Cô quá cởi mở và hào phóng, cô muốn có anh và trao mình với một điều đơn giản là làm cho anh kinh ngạc.

Cô rên rỉ, và anh nhẹ nhàng chuyển cô vào trong chỗ ngồi, rồi chìa tay mở khóa kéo cửa lều và một tia sáng le lói yếu ớt lọt vào. "Em thức dậy chưa?"

"Không," cô cầu nhàu, dựa vào anh và ngáp.

"Chúng ta phải lên đường thôi."

"Em biết." Lắm bầm thâm điều gì đó, cô tìm thấy cái mà cô cho là áo của cô và bắt đầu cố gắng gỡ nó ra. Có quá nhiều quần áo, vì vậy cô thất vọng dừng lại, và đưa nó cho anh. "Em nghĩ đây là của anh. Với em nó quá lớn."

Anh cầm lấy áo, và Jane bò quanh cho tới khi cô tìm thấy đồ của mình bên dưới cái chăn họ nằm. "Anh không thể trộm một chiếc xe tải hay thứ gì đó sao?" cô hỏi, thậm chí không muốn nghĩ đến việc một ngày cuộc bộ nữa.

Anh không cười, nhưng cô hầu như có thể cảm thấy cái cách mà khoe môi anh cong lên. "Điều đó là phạm luật, em biết mà."

"Đừng cười nhạo em thế! Anh đã có nhiều buổi huấn luyện chuyên dụng mà, đúng không? Anh không biết cách khởi động bộ phận đánh lửa sao?"

Anh thở dài. "Anh đoán anh có thể khởi động bất cứ thứ gì chúng ta có lẽ sẽ tìm thấy, nhưng đánh cắp một chiếc xe sẽ giống như việc quảng cáo cho Turego vị trí của chúng ta."

"Bao xa nữa thì chúng ta có thể ra khỏi Limon? Chắc chắn chúng ta có thể đến đó trước khi Turego có thể sẽ lùng sục từng ngôi làng giữa ở đây và chỗ đó?"

"Quá nguy hiểm, cưng à. Cuộc đánh cuộc an toàn nhất của chúng ta là đi tắt qua những đầm lầy bờ biển phía đông. Chúng ta không thể bị lần theo vết ở đầm lầy." Anh dừng lại. "Anh sẽ phải đi vào trong làng kiếm thức ăn nhưng em sẽ ở lại ẩn nấp trong những cái cây."

Jane giật lùi. "Chết tiệt."

"Quý tha ma bắt, em không hiểu rằng quá nguy hiểm để em ló mặt ra hay sao?"

"Mặt *của em* thì sao? Ít nhất thì em có tóc và mắt đen giống như mọi người khác. Đừng quên rằng, tụi lính đã nhìn thấy anh, và anh bạn phi công của anh chắc chắn đã nói với chúng tất cả về anh, vì vậy chúng biết chúng ta đi với nhau. Mái tóc bờm dài vàng hoe của anh thì không phải là điều khác lạ hay ho xung quanh đây đây?"

Anh đưa tay vuốt mái tóc bờm xồm của mình, thoáng ngạc nhiên về chiều dài của nó. "Điều này chẳng giúp ích gì đâu."

Cô khoanh tay một cách bướng bỉnh. "Anh sẽ không đi bất cứ đâu mà không có em."

Sự thinh lặng bao trùm giữa họ một lúc. Cô đang bắt đầu nghĩ cô sẽ giành chiến thắng dễ dàng đến kinh ngạc khi anh nói, và thậm chí, hầu như giọng nói êm dịu của anh tạo ra cơn ớn lạnh chạy ngược lên cột sống lưng, bởi vì nó là giọng nói không dễ chịu chút nào mà cô từng được nghe. "Em sẽ làm theo những gì anh nói, hoặc là anh sẽ trói và bịt miệng em lại và bỏ em ở lại trong lều."

Bây giờ đến lượt cô rơi vào sự im lặng. Sự thân mật đã triển nở giữa họ làm cô quên rằng đầu tiên anh là một người lính, và thứ hai là người cô yêu. Bất chấp niềm say mê với việc anh yêu đương với cô, anh cũng vẫn là người đánh gục cô, ném cô trên trên vai và mang cô vào rừng. Cô đã không nuôi hận thù nào chống lại anh vì điều đó, sau sự tiếp nhận cô đã trao anh, nhưng đó là điều khác hoàn toàn. Cô thấy như thể anh đang nhắc nhở cô bằng vũ lực về nền tảng cơ bản mỗi quan hệ của họ, làm cho cô nhận ra rằng sự thân mật thân xác của họ không làm cô bình đẳng trong mắt anh. Cứ như thể anh đã sử dụng cơ thể của cô, vì cô đã quá sẵn lòng dâng tặng nó, nhưng không nhìn thấy lý do nào để cho cô có bất kỳ ảnh hưởng nào lên anh.

Jane quay mặt khỏi anh, lần mò áo cô và cuối cùng làm cho nó thẳng. Cô không thể để anh thấy bất cứ dấu vết tổn thương nào trong mắt cô; cô đã biết rằng tình yêu mà cô cảm nhận được hoàn toàn chỉ là một phía.

Tay anh vọt ra và giật cái áo khỏi cô. Giật mình, cô nhìn anh. "Tôi phải thay đồ. Anh nói chúng ta cần phải--- "

"Anh biết anh nói gì," anh gầm gừ, rồi đè cô nằm xuống trên tấm chăn. Nét quyến rũ của cơ thể mềm mại của cô, sự nhận thức rằng anh đã làm cô đau và cái cố gắng không nản chí đặc trưng của cô giữ anh khỏi việc nhìn nó, tất cả điều đó làm anh không có khả năng nhớ những chuyển động quan trọng. Lỗi tăng băng sâu bên trong ngực anh giữ anh tránh xa những tiếng thì thầm với cô rằng cô có ý nghĩa nhiều thế nào với anh. Sự xa cách nảy sinh bên trong anh bởi những năm sống cận kề cái chết vẫn chưa được khắc phục; có lẽ sẽ chẳng bao giờ được. Nó vẫn là điều sống còn để anh giữ lại phần quan trọng nhỏ bé được giấu kín, tách biệt và lạnh lùng. Tuy vậy, anh không thể để cô xa cách anh với biểu cảm trống rỗng một cách cẩn trọng trên mặt. Cô là của anh, và đó là lúc cô đi đến sự thật.

Anh đặt tay lên bắp đùi cô, kéo chúng ra hai bên và cuời lên người cô. Jane nín thở, tay cô giờ lên túm lấy lưng anh. Anh chậm chậm đẩy vào trong cô, lấp đầy cô bằng chuyển động mạnh mẽ làm cơ thể cô cong lên trên tấm chăn.

Anh tiến vào sâu bên trong, và giữ cô khít chặt với mình. Việc khít chặt bên trong cô làm anh gần như rên lớn tiếng khi cái rừng mình thích thú cuồng nhiệt chạy lên sống lưng anh. Lùa tay vào trong tóc cô, anh xoay đầu cô cho tới khi miệng cô nằm dưới miệng anh, rồi hôn cô mãnh liệt điều đó ám chỉ duy nhất đến địa ngục trong lòng anh. Cô hưởng ứng ngay tức thì. Miệng cô dán chặt lấy anh và cơ thể cô nâng lên tiếp nhận những lần thọc vào và làm tăng dần chuyển động nhấp nhô đầy đam mê. Anh muốn ngâm mình trong cô, đi vào càng lúc càng sâu hơn cho tới khi được liên kết với nhau, hợp cùng một thể với nhau. Anh giữ cô bên dưới mình, cơ thể họ khóa chặt với nhau hoàn toàn mật thiết. Anh ham mê trong những làn sóng khoái lạc đang mãnh liệt làm cho họ giữ chặt lấy nhau, đang ra sức

cùng nhau trong nỗ lực đạt đến đỉnh đam mê. Khi anh ở trong cô, anh chẳng còn cảm thấy cần phải cô lập bản thân. Cô giờ là một phần của anh điều mà anh không có ý định đón nhận, nhưng anh không thể ngăn chặn. Nó như thể anh lao xuống dốc trên một con lăn và không có cách nào dừng lại cho tới khi đến cuối đường. Anh chỉ mới cười ngửa xem hoa, và nghĩa là anh đang nắm chặt từng giây phút thú vị có thể có trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh có cô trọn vẹn cho riêng mình.

Jane bấu chặt lấy vai anh, bị rút hết tri giác bởi chuyển động mạnh của cơ thể anh. Anh dường như mất hết sự kiểm soát; anh cuồng nhiệt, gần như quá khích, xác thịt anh nóng đến nổi da anh làm bỏng rát lòng bàn tay cô. Khi cô bắt kịp được chiều sâu cảm xúc nồng nàn của anh, thì cô quần người áp vào anh và cầu xin nhiều hơn. Rồi đột ngột, niềm khoái lạc của cô lên đỉnh, và anh ghi miệng mình vào chỗ nhạy cảm của cô, làm cô kêu lên một cách vô thức. Ngọn lửa ngây ngất nóng bỏng đã lôi cuốn anh trong cuộc bùng nổ của nó, và anh bắt đầu rung mình khi cuối cùng làn sóng kích động xóc nảy xuyên suốt cơ thể. Giờ thì cô giữ lấy anh, và khi trạng thái đó qua đi anh nằm sấp trên người cô, mắt nhắm nghiền và ngực phập phồng, cơ thể lấp lánh những giọt mồ hôi.

Ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào những sợi tóc màu vàng sậm bờm xờm của anh, vén chúng khỏi vàng trán anh. Cô không biết cái gì đã gây ra hành động đột ngột của anh, sự chiếm hữu mạnh mẽ, nhưng điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là, bất chấp mọi thứ, cái cơ bản là anh cần cô đó là điều anh không hoan nghênh, nhưng không thể phủ nhận. Đó không phải là những gì cô muốn, nhưng nó là khởi đầu. Thật chậm cô kéo lê tay xuống lưng anh, cảm nhận những cơ bắp mạnh mẽ nằm dưới làn da nâu mềm mọng của anh. Các cơ bắp giật giật rồi nổi lõng dưới cái chạm của cô, và anh trở nên nặng hơn vì anh đã thoát khỏi trạng thái căng thẳng.

"Giờ thì chúng ta *thật sự* phải đi rồi," anh thì thầm trên ngực cô.

"Ừm." Cô không muốn nhúc nhích; chân tay nặng nề, hoàn toàn thư giãn. Cô có thể hạnh phúc khi được nằm nghỉ ở đây cho đến hết ngày, ngủ lơ mơ với anh và lại tiếp tục cuộc yêu đương. Cô biết rằng sự yên bình không thể kéo dài mãi; một chốc, anh cục cựa và từ từ tách cơ thể họ ra

Họ mặc đồ trong im lặng, ngoại trừ tiếng sột soạt quần áo, cho đến khi cô bắt đầu mang đôi giày ống. Anh vờ tay và nghiêng cằm cô, ngón tay cái anh cọ xát trên môi dưới cô. "Hãy hứa với anh," anh yêu cầu, buộc cô nhìn thẳng vào anh. "Hãy nói với anh rằng em sẽ làm theo những gì anh nói, không tranh cãi. Đừng buộc anh phải trối em lại."

Anh đang yêu cầu sự tuân phục, hay là niềm tin? Jane ngáp ngừng, rồi hành động theo bản năng của mình. "Được rồi," cô thì thầm. "Em hứa."

Đôi đồng tử của anh giãn ra, và ngón tay cái anh lướt trên khóe môi của cô. "Anh sẽ coi chừng em đấy," anh nói, và nó còn hơn cả một lời hứa.

Họ hạ lều; sau đó Jane lấy đồ ăn đạm bạc còn thừa lại ra. Cô dốc những giọt Perrier cuối cùng

trong bi đông của anh, vứt bỏ chai nước, và bẻ thanh bánh mà cô đã cắt lại làm hai. Thanh bánh và chai nước buổi nhỏ là bữa sáng cũng là phần thức ăn cuối cùng của họ.

Buổi sáng đã trôi qua, hơi nóng và ẩm ướt đã tăng cao đến mức hầu như không chịu nổi, khi Grant dừng lại và quan sát xung quanh. Anh lau trán bằng tay áo. "Chúng ta đang ở gần ngôi làng. Hãy ở đây, anh sẽ quay lại trong một tiếng hoặc hơn nữa"

"‘Hơn nữa’ là bao lâu?" cô hỏi một cách nhã nhặn, nhưng tiếng nghiến răng lại làm anh cười toe toét

"Cho tới khi anh quay lại." Anh lấy cây súng lục ra khỏi bao và đưa nó cho cô. "Anh giữ nó và em cũng biết cách sử dụng nó, đúng không?"

Jane cầm lấy vũ khí từ tay anh, miệng cô biểu lộ nét nham hiểm. "Đúng. Sau khi bị bắt cóc, Cha cứ khẳng khẳng bắt em học cách bảo vệ bản thân. Điều đó cũng bao gồm cả một khóa học liên quan đến súng ống, chẳng khác gì những lớp học tự vệ." Bàn tay mảnh khảnh của cô cầm súng với sự thận trọng, và thành thạo một cách miễn cưỡng. "Em chưa bao giờ thấy khẩu nào giống cái này. Nó là súng gì?"

"Một khẩu Breen 10 milimet," anh lầm bầm.

Lông mày cô nhướn lên. "Không phải nó là thí nghiệm vẫn đang được xem xét sao?"

Anh nhún vai. "Với một số người. Anh đã dùng nó một thời gian; nó là cái anh muốn." Anh quan sát cô một lúc, rồi cái cau mày kéo hai hàng lông mày lại với nhau. "Em có thể sử dụng nó, nếu trong trường hợp em phải dùng không?"

"Em không biết". Cô cười run run. "Hãy hy vọng điều đó sẽ không xảy ra."

Anh vuốt tóc cô, và tha thiết hy vọng rằng cô không bao giờ phải tìm thấy đáp án cho câu hỏi của anh. Anh không muốn bất cứ thứ gì làm lu mờ đi nét vui tươi trong nụ cười của cô. Anh cúi xuống, hôn cô một cách nồng nhiệt, cháy bỏng, rồi không một lời nào anh lẩn vào rừng một cách im lặng và miễn cưỡng. Jane nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay một lúc lâu, rồi dễ dàng leo lên một cái cây đã đổ và xem xét kỹ lưỡng sự sống động vật trước khi ngồi xuống.

Cô không thể bớt căng thẳng. Thần kinh cô cứ nhảy loạn xạ, và mặc dù cô không giật nảy mình vì mỗi tiếng chim kêu khàn khàn hoặc tiếng khi kêu xung quanh, hay thậm chí tiếng sột soạt gây sợ hãi trong các bụi cây thấp, trực giác của cô thì sâu sắc, bối rối vì các tạp âm. Cô đã trở nên quen với việc có Grant gần bên, chỉ cần sự hiện diện của anh đã làm cô cảm thấy được che chở. Không có anh, cô thấy mình dễ bị tổn thương và cô đơn hơn cả cái cảm giác mà cô có trước đây.

Nỗi sợ đã ăn sâu vào cô, nhưng là sự sợ hãi cho Grant, không phải cho cô. Cô đã bước vào với đôi mắt mở to, chấp nhận nguy hiểm như là cái giá phải trả, nhưng Grant bị vướng vào với lý do duy nhất là vì cô. Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh, cô biết cô sẽ không thể chịu đựng nổi, và cô lo sợ. Làm sao có thể mong chờ rằng anh đi vào một ngôi làng nhỏ một cách yên lặng và không bị để ý. Mọi thứ về anh đều lôi kéo sự chú ý, từ dáng người cho đến mái tóc vàng bồng bồng cùng đôi mắt màu hổ phách thu hút của anh. Cô *biết* Turego sẽ điều tra về cô thật chuyên tâm như thế nào, và khi Grant bị bắt gặp chung với cô, mạng sống của anh bây giờ cũng chỉ như trên sợi dây như cô.

Từ bây giờ Turego phải biết rằng cô có mảnh vi phim. Hắn sẽ điên tiết và liều lĩnh; điên tiết lên bởi vì cô đã lừa hắn, và liều lĩnh là vì cô có thể hủy hoại đế chế cai trị của hắn. Jane xoắn các ngón tay lại với nhau, đôi mắt đen đầy cương quyết. Cô đã nghĩ về việc hủy mảnh vi phim, để chắc chắn rằng nó sẽ không bao giờ rơi vào tay của Turego hay bất kỳ nhóm phản nghịch nào hoặc Chính phủ - nhưng cô không biết nó chứa đựng cái gì, chỉ biết rằng nó cực kỳ quan trọng. Cô không muốn phá hủy thông tin mà có thể đất nước của chính cô cần. Không chỉ vậy, mà cô có thể cần nó như một công cụ thương thuyết. George đã dạy cô rất nhiều, ngâm cô trong sự thận trọng của ông, chiến thuật thủy ngân, chiến thuật đã làm ông vô hình đến nỗi ít người nhận biết được sự tồn tại của ông. Nếu cô bị dồn vào bước đường cùng, cô sẽ sử dụng từng lợi thế mà cô có, để làm bất cứ cái gì cô phải làm – nhưng cô hy vọng tình hình sẽ không đến nỗi tuyệt vọng. Kịch bản tốt nhất cô muốn thành hiện thực là Grant sẽ có thể lên đưa cô rời khỏi đất nước. Một khi cô đã an toàn ở Mỹ, cô sẽ liên lạc và trao mảnh vi phim cho những người nên có nó. Sau đó cô sẽ tập trung theo đuổi Grant cho tới khi anh nhận ra rằng anh không thể sống thiếu cô. Kịch bản tệ nhất mà cô có thể tưởng tượng ra là những việc sẽ xảy ra cho Grant. Mọi ý nghĩ trong cô loạn xạ.

Anh đã bị tổn thương quá nhiều. Anh là một người lính dày dạn, thô lỗ nhưng anh đã chịu đựng những nỗi đau, những nỗi đau vô hình bên trong anh cũng như những vết thương trên cơ thể. Anh đã sống ẩn dật, cố gắng nấu mình, nhưng sự khô cằn phản chiếu trong mắt anh đã nói cho cô biết rằng anh vẫn sống một phần với bóng tối, nơi mà ánh sáng và sự ấm áp không thể lọt vào.

Sự che chở mãnh liệt trào dâng trong cô. Cô đã trở lên mạnh mẽ khi vượt qua nỗi sợ thời thơ ấu đã làm tê liệt cảm xúc của cô. Cô không được phép cất cao đôi cánh, được dạy dỗ thay vì vút bay lên cao hơn, say sưa trong tự do. Nhưng cô đã không đủ mạnh để sống sót trong một thế giới mà không có Grant. Cô phải biết anh còn sống và khỏe mạnh, hoặc là cô sẽ chẳng còn ánh sáng nào nữa. Nếu ai đó dám làm tổn hại anh thì...

Mái tóc xoắn đẫm mồ hôi bên thái dương và chảy xuống giữa ngực cô. Cô vừa thở dài, vừa tự hỏi cô phải chờ bao lâu nữa. Cô lau mặt và búi mái tóc lên đỉnh đầu để giải thoát mình khỏi cái nóng bức sau gáy. Thật nóng quá! Không khí ẩm thấp phủ trên da cô như là một tấm chăn ẩm ướt, làm cho da khó thở. Trời phải mưa sớm rồi chứ; nó gần với khoảng thời gian khi cơn bão thường đến.

Cô nhìn đàn kiến một lúc, rồi cố gắng tự tiêu khiển bằng cách đếm các loại chim khác nhau bay nhẹ nhàng và hót líu lo trong những chỗ cao rậm lá phía trên đầu cô. Khu rừng tràn đầy sự sống, và cô đã học được rằng, với sự thận trọng, đi qua khu rừng là việc an toàn – không có Grant thì cô cũng

không muốn thử điều đó. Kiến thức và kinh nghiệm là của anh. Nhưng cô không còn chắc rằng cái chết chờ cô đằng sau mỗi bụi cây. Đời sống động vật phần thịnh ở sâu trong rừng xanh thường nhút nhát, và khi có người đến gần thì bay đi. Sự thật rằng động vật nguy hiểm nhất trong rừng lại chính là con người.

Hơn một tiếng đã trôi qua, và cảm giác bất mãn đang châm chích cột sống cô. Cô ngồi thình lặng, bộ đồ màu xanh đen của cô lẫn vào với tán lá xung quanh, các giác quan của cô linh hoạt.

Cô không thấy gì, không nghe gì khác lạ, nhưng cảm giác kiến bò chạy dọc sống lưng tăng dần. Jane ngồi nín lặng một lúc lâu hơn, rồi chịu thua tiếng kêu của bản năng. Nguy hiểm ở gần, rất gần. Cô di chuyển thật chậm, cẩn thận không phát ra tiếng sột soạt thậm chí là một chiếc lá, và bò trườn phía sau những gốc cây đổ ản núp. Chúng được che phủ bởi những dây leo và bụi cây đầy sức sống, đang rút hết sức sống của những cây lớn. Sức nặng của cây sừng lục mà cô giữ nhắc nhở cô rằng Grant có lý do để nó lại với cô.

Một chuyển động chớp nhoáng làm cô chú ý, nhưng cô chỉ đảo mắt để xem xét nó. Đó là vài giây dài trước khi cô lại thấy nó, một lớp vỏ hơi nâu và hình dạng màu xanh, đó không phải là cái cây hay con vật mà là nón cối. Hắn đang di chuyển nhẹ nhàng, thận trọng, gây ít tiếng động. Hắn đeo một khẩu súng trường, và hướng về phía con đường chính của ngôi làng.

Tim Jane đập thình thịch. Grant có thể đối mặt được với hắn, nhưng Grant có thể sẽ bị bất ngờ, trong khi gã này, tên du kích này, đang rình chờ anh. Jane không nghi ngờ việc thường thì Grant sẽ giành chiến thắng, nhưng nếu anh bị bắt kịp từ đằng sau thì anh có thể bị bắn trước khi anh có cơ hội phản công.

Tiếng phành phạch đặc biệt của những cánh quạt trực thăng tấn công bầu không khí, vẫn còn cách xa, nhưng báo hiệu cuộc tìm kiếm được tăng cường. Trong khi tiếng ồn của chiếc trực thăng giảm dần đi thì Jane chờ đợi, hy vọng rằng sự xuất hiện của nó đã cảnh báo cho Grant. Chắc chắn điều đó đúng; anh thì quá thận trọng để không bị đề phòng. Vì vậy, nếu không có gì nữa, thì cô biết ơn sự xuất hiện của chiếc trực thăng.

Cô phải tìm thấy Grant trước khi anh đối mặt với một trong những tên du kích và trước khi chúng tìm thấy cô. Tên lính lẻ loi này sẽ không phải chỉ tìm kiếm một mình anh mà còn cả cô nữa.

Vài ngày qua cô đã học được rất nhiều từ Grant, việc gây sự chú ý theo kiểu im lặng bằng cách anh bước đi, khả năng sử dụng chỗ trú ẩn tốt nhất. Cô trườn đi trong rừng, chuyển động chậm chậm, giữ thấp người, luôn ở phía sau và một mặt lén theo một cách im lặng. Nỗi sợ làm lồng ngực cô xốn xang, gần như làm cô ngạt thở, nhưng cô tự nhắc bản thân rằng cô không có lựa chọn nào.

Một cây leo đầy gai mắc vào tóc cô, giật mạnh nó một cách đau đớn, và những giọt lệ ứa ra từ đôi mắt khi cô cắn nhẹ môi để giấu tiếng kêu đau phản thân. Run rẩy, cô gỡ tóc ra khỏi sợi dây leo. Ôi, Chúa ơi, Grant ở đâu? Anh đã bị bắt chưa?

Đầu gối cô run đến nỗi cô không thể đi cúi mình được nữa. Cô hạ thấp tay và đầu gối, và bắt đầu bò, như Grant đã dạy cô, giữ những tán lá dày nhất ở giữa mình và tên đó, khi di chuyển tay cô nắm chặt khẩu súng một cách vụng về.

Tiếng sấm ầm ầm ở phía xa, báo hiệu cơn mưa thường ngày đang đến. Cô vừa kinh hãi vừa cầu nguyện trời mưa. Nó sẽ lấn át hết tất cả âm thanh và giảm bớt tầm nhìn vài bước chân, và gia tăng cơ hội trốn thoát của cô – nhưng nó cũng sẽ làm cho Grant gần như không thể tìm thấy cô.

Một tiếng răng rắc yếu ớt đằng sau đã cảnh báo cô, nhưng khi cô xoay lại một phần giây thì quá trễ. Trước khi cô mang khẩu súng lục ra, người đàn ông đã ở trên cô, đánh bật khẩu súng khỏi sự nắm giữ của cô và xoắn tay cô lên phía sau, rồi ấn mặt cô xuống đất. Cô thở hổn hển, hơi thở gần như bị cắt đứt bởi sức ép của đầu gối hấn trên lưng cô. Cây cỏ thối nát và ẩm thấp, thứ rác rưởi của thảm rừng thì nhồi nhét vào trong miệng cô. Xoay nghiêng đầu sang một bên, Jane phun thứ bắn thủ ra. Cô cố gắng giật mạnh cánh tay còn lỏng; hấn chửi rủa và xoắn tay cô lên cao hơn sau lưng, và siết chặt tay làm cho cô kêu lên đau đớn một cách vô ý.

Ai đó la lên ở đằng xa, và tên này trả lời, nhưng tai Jane đang ù đặc và cô không thể hiểu họ nói gì. Sau đó hấn lục soát cô một cách thô bạo, vồ vồ cánh tay suông sã của hấn lên cơ thể cô và làm mặt cô đỏ lên giận dữ. Khi hấn hài lòng rằng cô không mang theo vũ khí nào khác, hấn thả tay cô ra và quất nhẹ lên trên lưng cô.

Cô bắt đầu đứng lên, nhưng hấn lắc lư khẩu súng trường xung quanh gần đến nỗi nòng súng dài sáng lóe chỉ cách mặt cô có vài centimet. Cô liếc nhìn nó, rồi nhướn mắt nhìn chằm chằm người bắt giữ mình. Có lẽ cô có thể bắt hấn khỏi đề phòng cô. "Anh là ai?" cô yêu cầu trong sự bất chước tài tình một người phụ nữ bị lăng mạ và giận dữ, và đập nòng súng ra xa như thể nó là một thứ sâu bọ. Đôi mắt đen, dẹt của hấn bộc lộ ngắn gọn sự ngạc nhiên, sau đó là sự cảnh giác. Jane giậm chân và gí sát mặt vào gần hấn, để cho hấn thấy đôi mắt nheo lại và giận dữ của cô. Sử dụng tất cả tiếng Tây Ban Nha mà cô biết, cô tiếp tục nói cho hấn biết cô nghĩ gì về hấn. Hơn nữa cô thêm vào những lời công kích vô thần mà cô đã học được ở trường đại học, cô vừa đang tự hỏi một cách thâm rằng về ý nghĩa của mọi chuyện vừa la to với tên lính, người trông sừng sốt hơn vào lúc này.

Ngón tay cô chọc chọc vào ngực hấn lần này đến lần khác, lần tới về phía hấn, và hấn thực sự phải lùi lại vài bước. Sau đó tên lính khác, người mà cô đã theo dấu trước đó, gia nhập vào họ, và tên này tự kéo mình vào cùng.

"Im lặng!" hấn la lên.

"Tôi sẽ không im lặng!" Jane hét trả lại, nhưng tên lính kia chụp lấy tay và trói cổ tay cô lại. Tức điên lên, Jane đá ra phía sau cô, đôi ủng của cô trúng vào cẳng chân hấn. Hấn giật mình kêu lên đau đớn, rồi hấn xoay cô lại và kéo nắm đấm ra phía sau, nhưng cú đánh của hấn giữ nguyên vào giây cuối. Turego có lẽ đã ra lệnh không làm tổn hại đến cô, ít nhất cho đến khi hấn lấy được thông tin hấn

muốn từ cô.

Hất mái tóc lòa xòa khỏi mắt, Jane nhìn trừng trừng vào những tên bắt giữ cô. "Các anh muốn gì? Các anh là ai?"

Chúng phốt lờ cô, và đẩy cô một cách thô bạo về phía trước chúng. Với cánh tay bị trói phía sau, cô mất cân bằng, và trượt chân trên mớ dây leo rồi bời. Cô không thể giữ mình, và lao xuống phía trước với một tiếng kêu nhỏ. Theo bản năng một trong những tên lính chốt lấy cô. Cố gắng làm cho nó trông giống một sự tình cờ, cô vung một chân móc vào hắc, tống hắc đâm sầm vào trong một bụi cây. Cô rơi xuống bật nảy trên một cụm rễ cây, làm cô choáng váng và tai cô ù lên ngay tức thời.

Không biết anh bước ra từ đâu. Một phút trước anh không có ở đó; phút sau anh ở giữa họ. Ba cú đâm bằng một tay vào mặt và cổ tên lính đầu tiên và bị bầm dập như là một con búp bê bị vỡ. Tên lính mà Jane đã ngáng chân la lên và cố gắng đu đưa cây súng trường lên, nhưng Grant đã đá chân lên với đôi ủng, trúng cằm tên đó. Có tiếng ạch ghê sợ; đầu của một tên bị giật mạnh ra sau, và hắc rục xuống.

Grant thậm chí không thở gấp, nhưng mặt anh nghiêm nghị và giận dữ một cách nhẫn tâm khi anh kéo mạnh cô đứng lên và thô bạo xoay cô lại. Con dao thật dễ dàng cắt một đường xuyên qua sợi dây trói quanh cổ tay cô. "Tại sao em không ở yên chỗ anh để em lại?" anh nghiêng rằng. "Nếu anh không nghe thấy em la lên thì..."

Cô không muốn nghĩ về chuyện đó. "Em đã ở yên đây chứ," cô quả quyết. "Cho đến khi hai tên kia gần như đi phía trên em. Em đang cố gắng lẩn trốn, và tìm anh trước khi anh đâm thẳng vào chúng!"

Anh liếc nhìn cô nôn nóng. "Anh sẽ xử lý chúng được." Anh chốt lấy cổ tay cô và bắt đầu kéo cô theo sau anh. Jane giật mình tự chống đỡ, rồi sau đó thở dài. Vì anh rõ ràng *đã* xử lý được chúng, nên cô có thể nói gì đây? Thay vào đó cô tập trung giữ bước chân bên dưới và né tránh những cành cây to và dây leo đầy gai vung vẩy vào cô.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Im lặng."

Một tiếng kêu rắc lớn, và Grant đẩy cô xuống đất, lấy thân mình che chở cho cô. Thở mạnh, đầu tiên Jane nghĩ rằng tiếng sấm của cơn bão đang đến đã làm anh giật mình; sau đó tim cô đập rối loạn trong lồng ngực khi nhận ra tiếng ồn gì đã xảy ra. Ai đó đang bắn vào họ! Hai tên lính không phải là những tên duy nhất ở gần đây. Mắt cô mở to đến cái vũng tối tăm; chúng đang bắn vào Grant, không phải cô! Chúng sẽ phải ra lệnh bắt cô còn sống. Nổi hoảng sợ siết chặt lấy cổ họng cô, và cô giữ chặt lấy anh.

"Grant! Anh không sao chứ?"

"Ừ," anh càu nhàu, trượt cánh tay phải ôm lấy cô và bò trườn cùng cô ra phía sau một cây dái ngựa lớn ẩn nấp, kéo lê cô như một con thú ăn thịt đang tha mồi của nó. "Chuyện gì đã xảy ra với khẩu Bren?"

"Hắn đã tước súng khỏi tay em... ở đằng kia." cô vẫy tay ra dấu chỉ khu vực chung chung nơi cô bị mất súng. Grant liếc nhìn xung quanh, vừa tính toán khả năng phòng vệ cho mình vừa chửi rủa vì dứt khoát nó quá nhiều rủi ro.

"Em xin lỗi," Jane nói, đôi mắt đen tràn đầy hối lỗi.

"Quên nó đi." Anh cởi dây móc cây súng trường khỏi vai, cử động của anh dứt khoát và nhanh nhay khi anh cầm vũ khí. Jane nằm sát mặt đất, và quan sát khi anh phóng một cái nhìn nhanh quanh thân cây khổng lồ. Có một ánh sán lấp lánh trong đôi mắt màu hổ phách của anh làm cô cảm thấy một chút kinh sợ anh; vào phút này anh là một người lính tinh anh, được huấn luyện tuyệt vời và khỏe mạnh, đánh giá tình huống một cách bình tĩnh và quyết định bước tiếp theo làm gì.

Phát đạn khác rít qua những cái cây, gửi theo tiếng súng nổ và bay chỉ cách mặt Grant vài centimet. Anh giật mạnh ra phía sau, rồi một dòng máu nhỏ chảy xuống từ ngực anh, nơi một mảnh vỡ văng trúng anh.

"Cúi thấp xuống," anh ra lệnh, giọng anh thẳng thừng và rắn rỏi. "Trườn qua những bụi cây kia ngay đằng sau chúng ta, và giữ cho không việc gì xảy ra. Chúng ta phải thoát khỏi đây."

Cô tái đi khi nhìn thấy máu đang chảy dài xuống mặt anh, nhưng cô không nói gì. Kiểm soát sự run rẩy của tay chân, cô nằm xuống trên bụng và vâng lời, trườn ngoằn ngoèo vào trong những bụi cây nổi bật lên. Cô có thể cảm thấy anh ngay đằng sau mình, hướng dẫn cô với bàn tay đặt trên chân cô. Anh cân nhắc giữ mình ở giữa cô và hướng đạn vừa được bắn, và hiểu rõ đã làm tim cô ép chặt một cách đau đớn.

Tiếng sấm nổ đùng đùng, gần đến nỗi mặt đất run lên từ những làn sóng chấn động. Grant liếc nhìn lên. "Nhanh lên, mưa rồi," anh thì thầm. "Nhanh lên nào."

Vài phút sau trời bắt đầu mưa, lọt qua những chiếc lá với một âm thanh nhỏ giọt, rồi nhanh chóng tăng dần để tràn ngập tiếng vang như sấm, điều mà cô đã mong đợi. Lập tức họ hoàn toàn bị ướt đầm, như thể họ bị quăng vào trong một thác nước. Grant đẩy cô về phía trước anh, giờ thì không để ý bất cứ tiếng động nào họ gây ra, bởi vì tiếng rào rào của mưa đã xóa sạch mọi thứ khác. Họ đã chạy trốn được khoảng hơn 90 mét trên đôi tay và đầu gối, rồi anh kéo cô đứng thẳng lên và kề miệng sát tai cô. "Chạy!" anh la lên, rõ ràng tự anh cũng nghe được át cả tiếng âm ỉ của cơn mưa dữ dội.

Jane không biết tại sao cô có thể chạy được nhưng cô đã chạy. Đôi chân cô thì run rẩy, cô thì choáng váng và mất phương hướng, nhưng bằng cách nào đó chân cô đã di chuyển khi Grant kéo cô chạy xuyên qua khu rừng với tốc độ quá nhanh. Tầm nhìn của cô bị che mờ; cô chỉ có thể thấy một mớ lộn xộn màu xanh, và mưa, lúc nào cũng mưa. Cô không biết bọn họ sẽ chạy đến đâu, nhưng cô tin bản năng của Grant sẽ dẫn đường cho họ.

Đột nhiên họ thoát khỏi bìa rừng, nơi con người đã cắt bớt tán lá trong nỗ lực đem nền văn minh đến cho một phần nhỏ của khu rừng mưa nhiệt đới. Loạng choạng bước qua những cánh đồng đã trở thành một bãi lầy bởi mưa, Jane được giữ đứng thẳng người chỉ bởi sự nắm chặt không rời của Grant trên cổ tay cô. Một lần cô sụp xuống trên đôi đầu gối và anh đã kéo lê cô vài bước trước khi anh nhận biết. Không một lời anh sóc cô lên và quăng lên trên vai anh, vác cô dễ dàng như trước giờ, không để lại dấu vết của tình trạng kiệt sức mà cô đã chịu đựng.

Cô nhắm mắt và dựa vào anh, đã thấy choáng váng và giờ thì trở nên buồn nôn vì bụng cô bị xóc lên bởi đôi vai rắn chắc của anh. Xung quanh họ đã trở thành một cơn ác mộng của màn nước màu xám không dứt đang tấp vào họ, đang bao trùm họ và đã xóa sạch các dấu vết và âm thanh. Nỗi khiếp sợ cuộn lên trong bụng cô trong một tảng lạnh giá và ẩm, được gây ra bởi vết máu trên mặt Grant. Cô không thể chịu đựng nổi nếu có bất cứ việc gì xảy ra với anh, đơn giản là cô không thể...

Anh nhắc cô khỏi vai, đỡ cô dựa vào vật gì đó cứng và lạnh. Những ngón tay của Jane chìa ra chống đỡ, và cô nhận ra lò mờ kết cấu của kim loại. Sau đó anh giật mạnh mở cánh cửa của chiếc xe tải cũ kỹ anh vớ được và đỡ cô lên đẩy vào trong cabin (buồng lái). Với một động tác xoắn vặn chuyển của cơ thể anh trượt bên dưới bánh xe, rồi đóng sầm cửa lại.

"Jane," anh ở xa một chút, chộp lấy vai cô nắm chặt căng thẳng và lắc. "Em không sao chứ? Em có bị bắn trúng không?"

Cô đang thổn thức, nhưng mắt ráo hoảnh. Cô giơ thẳng một bàn tay đang run rẩy ra chạm vào vết đỏ đã chảy xuống gương mặt đầm nước của anh. "Anh đau lắm hả," cô thì thào; anh không thể nghe thấy cô nói qua tiếng ầm ầm của mưa đang nện trên lớp kim loại trên nóc chiếc xe tải cũ, nhưng anh đọc được môi cô và kéo cô lại trong tay anh, ghì chặt cô, và hôn vội lên mái tóc đang ướt sũng của cô.

"Nó chỉ là một vết xước thôi, cưng à," anh đoán chắc lần nữa với cô. "Còn em? Em ổn chứ?"

Cô dùng cái gập đầu, vừa giữ chặt lấy anh, vừa cảm thấy hơi ảm kỳ lạ của cơ thể anh bất chấp bộ quần áo sũng nước của anh. Anh ôm cô một lúc, rồi kéo tay cô vòng quanh cổ anh và đặt cô ngồi một bên chiếc xe tải. "Hãy ngồi sát vào anh trong khi anh khởi động thứ này. Chúng ta phải thoát khỏi đây trước khi mưa tạnh và mọi người lộ ra."

Anh cúi xuống và với tay vào phía dưới bảng đồng hồ của xe tải, và kéo ra vài sợi dây lòng thòng.

"Anh đang làm gì thế?" Jane điếng người hỏi.

"Khởi động cái thùng cũ kỹ này," anh trả lời, và cười toe toét vội vàng với cô. "Hãy chú ý kỹ hơn, vì em đã từng nài nỉ đến nỗi anh làm điều đó. Một ngày nào đó em có lẽ muốn đánh cắp một chiếc xe tải."

"Anh không thể nhìn thấy đề lái chiếc này," cô nói, vẫn bằng giọng tê cóng và bất lực, vì vậy không giống với kiểu vui mừng thực tế thông thường của cô. Cái cau mày kéo hai lông mày của anh lại với nhau, nhưng anh không thể ngừng nâng niu cô trong tay và đoan chắc với cô rằng mọi thứ sẽ ổn cả. Anh thì không quá chắc chắn về bản thân; tất cả những điều xấu xa tối tăm đều đã được phá vỡ từng mảnh, và đang nhắc nhở anh rằng anh không thích bị bắn nhiều như thế nào – và giờ thì Jane cũng là một mục tiêu. Anh căm ghét toàn bộ cuộc đấu được sắp đặt sẵn này nhiều đến nỗi một ánh nhìn chết chóc xuất hiện trong mắt anh, cái nhìn đã trở thành huyền thoại trong những khu rừng và những ruộng lúa của vùng Đông Nam Á.

"Anh có thể nhìn thấy đủ tốt để đưa chúng ta thoát khỏi đây."

Anh chập hai sợi dây vào với nhau, và động cơ kêu và rung lên, nhưng không khởi động. Thảm nguyên rửa, anh cố lần nữa, và lần thứ hai thì động cơ đã chạy được. Anh vào số chiếc xe tải cũ và phóng vọt đi. Họ chòng chành trong sự chuyển động với chiếc xe cũ đang rên lên phản kháng. Mưa rơi trên kính chắn gió nặng hạt đến nỗi cây lau mỏng manh hầu như vô dụng, nhưng Grant dường như biết nơi anh sẽ đi.

Quan sát xung quanh, Jane sửng sốt nhìn thấy một lượng lớn những tòa nhà qua màn mưa, và vài con đường dường như phân nhánh ra từ con đường họ đang đi. Ngôi làng thật phồn thịnh, với đa số những phục sức của nền văn minh, và nó bằng cách nào đó trông không thích hợp để tồn tại quá gần khu rừng.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Jane hỏi.

"Phía Nam, cưng à. Đến Limon, hoặc ít nhất là xa cho đến khi cái thùng này sẽ mang chúng ta xui theo con đường."

Chương 9

Limon. Cái tên nghe giống như thiên đường, và khi cô bám sát chiếc ghế rách nát của chiếc xe

tải cũ kỹ, thành phố dường như cách xa dần. Đôi mắt đen của cô mở to và dễ tổn thương khi cô chăm chăm nhìn vào kính chắn gió đang gạt nước, và cố gắng nhìn ra con đường. Grant liếc nhìn cô, anh thận trọng khi lái xe nên đã giành nhiều sự chú ý của anh. Giữ giọng điềm tĩnh, anh nói, "Jane, em hãy trốn xa nhất vào tận trong góc mà em có thể. Giữ đầu tránh xa khỏi cửa sổ phía sau. Em hiểu không?"

"Vâng." Cô nghe lời, co mình vào trong góc. Chiếc xe tải cũ có một cửa sổ nhỏ ở phía sau và những cửa sổ nhỏ hơn ở hai bên, và để những chiếc túi bảo vệ sâu ở trong các góc. Một cái lò xo đã đứt thúc vào bắp chân cô, làm cô phải xoay xở trọng lượng của mình. Tắm nệm trên một mặt của chiếc ghế thì hầu như không còn gì, phần lớn gồm có những mảnh vải linh tinh bọc lấy vài cái lò xo. Grant thì đang ngồi trên miếng vá vài bao bì đầy bụi bẩn. Nhìn xuống dưới, cô thấy một cái lỗ lớn trong ván sàn bên cạnh cánh cửa.

"Vật này đặc sắc đấy chứ," cô bình luận, và lấy lại chút điềm tĩnh.

"Ừ, tất cả thật tệ." Chiếc xe tải nghiêng sang một bên trên một bãi bùn, và Grant dồn tất cả sự tập trung để lái chiếc xe trở lại đường thẳng.

"Anh có thể nói nơi mà chúng ta sẽ đến như thế nào không?"

"Anh không thể. Anh đoán vậy." Môi anh nở một nụ cười bí hiểm, biểu hiện của . chất adrenaline đang chạy khắp hệ thống thần kinh của anh. Bậc cao thể chất, độ nhạy cảm sắc bén gây ra bởi việc dùng mưu kế và những kỹ năng của anh đọ sức với kẻ thù. Nếu nó không gây nguy hiểm cho Jane, anh có thể thậm chí thích thú với trò chơi mèo vờn chuột này. Anh mạo hiểm liếc nhanh nhìn cô lần nữa, và dụi đi một chút khi anh thấy giờ thì cô bình tĩnh hơn, tự tập trung và trấn áp nỗi sợ của mình. Sự sợ hãi vẫn còn đây, nhưng cô kiểm soát được.

"Anh nên là một nhà tiên đoán giỏi," cô thở hắt ra khi chiếc xe tải lắc lư một cách buồn nôn về một bên "Nếu anh đưa chúng ta lao ra khỏi vách đá, em thề sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu!"

Anh lại nhe răng cười và xoay trở trọng lượng của mình một cách khó chịu. Anh ngả người về phía trước trên bánh lái. "Em có thể tổng những thứ này đi không? Chúng ta đang trên đường. Và hãy cúi thấp xuống!"

Cô trườn qua cái ghế và mở khóa cái ba lô, kéo chúng khỏi anh như vậy anh có thể ngả người ra sau. Sao cô có thể quên được túi ba lô của cô? Bị đánh đến nỗi cô hoàn toàn không để ý đến nó, cô kéo khóa qua móc thắt lưng quần và buộc chặt dây đai.

Giờ thì anh không chú ý vào cô chút nào, nhưng đang cau mày thất vọng. Anh gõ gõ khớp đốt ngón tay lên đồng hồ đo xăng. "Chết tiệt!"

Jane rên rỉ. "Đừng kêu ca với em. Chúng ta gần hết xăng rồi!"

"Anh không biết. Cái đồng hồ đo chết tiệt này không hoạt động. Chúng ta có thể có một thùng xăng đầy, hoặc nó có thể hết bất cứ lúc nào."

Cô nhìn quanh. Mưa không còn như trút nữa, nhưng vẫn nặng hạt. Khu rừng chen chúc gần sát hai bên đường, và ngôi làng nằm khuất tầm phía sau chúng. Con đường không được lát, và chiếc xe tải vẫn cứ xóc nảy trên bề mặt đường gồ ghề, buộc cô giữ chặt lấy chỗ ngồi – nhưng con đường và chiếc xe vẫn đang tiến lên. Thậm chí nếu nó ngừng lại phút đó, thì vẫn tốt hơn là họ chỉ có một thời gian ngắn ngủi trôi qua trước đây. Ít nhất là bây giờ họ không bị bắn. Với bất kỳ may mắn nào Turego có thể sẽ nghĩ rằng họ vẫn đi bộ và tiếp tục cuộc lục soát ở gần, tối thiểu là một lúc. Bây giờ mỗi phút giây đều quý giá, đặt khoảng cách giữa họ và những tên đuổi theo.

Một tiếng rười sau mưa tạnh, và nhiệt độ ngay lập tức bắt đầu tăng cao. Jane kéo cửa sổ bên phía cô xuống, tìm kiếm bất kỳ sự mát mẻ nào mà cô có thể. "Chiếc xe này có ra-di-ô không?" cô hỏi.

Anh khịt mũi. "Em muốn nghe gì, bảng xếp hạng 40 à? Nó không có đâu"

"Không cần phải cộc cằn thế," cô hít một hơi.

Trước đây Grant ngạc nhiên nếu anh đã từng bị buộc tội là "cộc cằn". Anh đã từng được gọi bằng rất nhiều thứ, nhưng "cộc cằn" thì chưa bao giờ; Jane có cái nhìn sự vật lạ đời. Nếu họ *đã* từng chạm trán với báo đốm Mỹ, cô chắc rằng sẽ gọi nó là "chú mèo dễ thương"! Sự thôi thúc quen thuộc trỗi dậy trong lòng anh, làm anh muốn trấn áp hoặc là làm tình với cô. Nét mặt âm đảm của anh được thấp sáng khi anh cân nhắc cái nào sẽ cho anh niềm thích thú nhất.

Chiếc xe tải quét qua một bụi cây đang chen lấn ra trên con đường hẹp. Jane cúi nhanh vừa đúng lúc tránh bị đập mặt vào những cành cây bật qua khung cửa sổ mở, và những giọt mưa đang bám trên những lá cây rơi xuống cùng chúng.

"Hãy kéo cửa sổ lên đi," anh ra lệnh, sự lo âu làm cho giọng của anh sắc nhọn. Jane vâng lời và ngồi trở lại góc. Cô đã có thể nhận thấy mồ hôi đang lấm tấm trên mặt, và cô quệt tay áo qua trán. Bàn tay chạm vào tóc, và cô phúi mớ tóc nặng trĩu ra khỏi mặt, thấy kinh hoàng với đám tóc quăn rối bời. Cô sẽ không được tắm sao! Tắm rửa thực sự, với nước nóng, xà phòng và dầu gội, không phải rửa ráy trong một dòng suối đầy đá. Và quần áo sạch nữa chứ! Cô nghĩ về cây lược trong túi của cô, nhưng ngay bây giờ cô không có sức lực để chạm đến nó.

Cô không có cảm giác đang lãng phí thời gian để mong chờ thứ mà cô không thể có. Có những vấn đề trước mắt quan trọng hơn. "Anh có mang theo thức ăn gì không?"

"Trong ba lô của anh."

Cô chộp lấy cái túi và mở ra, kéo ra một bọc bánh mì và pho mát được quấn bằng khăn. Đó là tất cả, nhưng cô không trong tâm trạng tranh cãi về cái thực đơn hạn chế này. Thức ăn là thức ăn. Ngay bây giờ, thậm chí lương thực cũng tốt rồi.

Ngả người lên trên, cô lấy con dao từ thắt lưng của anh và nhanh chóng cắt lát bánh mì và pho mát. Chưa đến một phút, cô đã làm được 2 miếng xăng-uych pho mát và để con dao vào bao lại. "Anh có thể vừa cầm miếng xăng-uych vừa lái không, hay anh muốn em dứt nào?"

"Anh có thể điều khiển được." Nó thật bất tiện, vừa đánh vật với tay lái vừa giữ miếng xăng-uych cùng lúc, nhưng cô sẽ phải trượt lại gần để dứt anh ăn, và sẽ để lộ đầu trong cửa sổ phía sau. Con đường đằng sau họ vẫn trống trơn, nhưng anh sẽ không đánh đổi bất cứ cơ hội nào với lợi ích của cô.

"Em có thể nằm xuống trong lòng anh và dứt cho anh," cô đề nghị một cách dịu dàng, đôi mắt đen uể oải và yếu ớt.

Anh hơi giật mình, toàn thân anh căng ra. "Em yêu à, nếu em đặt đầu trong lòng anh, anh có thể lái cái thùng này lên trên cây. Tốt hơn hết em nên ở nguyên chỗ."

Chỉ mới hôm qua không phải anh đã có được cô trọn vẹn trong hang sao? Anh đã làm cô thuộc về anh, đã chiếm hữu và thay đổi cô, tới mức cô thấy khó mà nhớ chuyện đó diễn ra như thế nào trước khi cô hiểu rõ anh. Trọng tâm của cả cuộc đời cô đã bị thay đổi, lần nữa nhắm về phía anh.

Những gì cô đang chịu đựng đã bộc lộ rõ ràng trong mắt cô, trong gương mặt đầy biểu cảm của cô. Vừa liếc mắt nhanh về phía cô, anh vừa nuốt ực để làm dịu cổ họng đột ngột khát khô, và bàn tay anh siết chặt trên bánh lái. Anh muốn cô, ngay lập tức; anh muốn ngừng xe và kéo cô cưỡi lên anh, sau đó vùi mình trong hơi nóng bên trong cô. Mùi vị và hương thơm của cô vương vấn mãi trong tâm trí anh, và cơ thể anh vẫn cảm giác được làn da mịn màng của cô bên dưới người anh. Có lẽ anh sẽ không thể thấy đủ để thỏa mãn mình trong thời gian ngắn còn lại họ có, nhưng anh sẽ thử, và sự cố gắng chắc chắn sẽ làm anh phát điên với niềm thích thú ấy.

Họ nuốt ngấu nghiến bánh xăng-uych, sau đó Jane chuyển cho anh cái bi-đông. Chai Perrier thì nhạt, nhưng vẫn còn ấm, và anh tu ừng ực. Khi anh đưa bi-đông ra phía sau cho cô, cô cũng đang tu ừng ực, trong nỗ lực bổ sung độ ấm cho cơ thể đang toát đầy mồ hôi. Ngồi trong chiếc xe tải thật là nóng nực! Không biết làm sao, mặc dù đang kéo lê qua khu rừng thì vẫn không có vẻ như nóng thế, dù ở đây không có một dấu hiệu nào của làn gió nhẹ bên dưới vòm kính che buồng lái. Cái vỏ kim loại của xe tải làm cô cảm thấy bị đóng hộp, như là một con tôm luộc. Cô buộc mình ngừng uống nước trước khi cô làm cạn bình bi-đông, và đóng nắp lại.

Mười phút sau chiếc xe bắt đầu kêu xì xì và khụt một tiếng; sau đó toàn bộ động cơ ngừng hoạt động, và Grant lao xuống để dừng lại, về một bên của con đường hẹp mà anh có thể. "Nó đã đi được gần hai tiếng rồi," anh nói, mở cửa và nhảy ra ngoài.

Jane bò qua xe và ra ngoài bên phía anh, vì anh đã đỗ xe quá gần bìa rừng đến nỗi cánh cửa phía cô bị chặn bởi một cái cây. "Anh nghĩ chúng ta phải đi bao xa nữa?"

"Ba mươi dặm hoặc hơn nữa." Anh quần quăn mớ tóc cô quanh ngón trỏ của mình và mỉm cười nhìn xuống cô. "Em có đủ sức để đi bộ không nào?"

"Một cuộc đi dạo buổi chiều thú vị? Chắc chắn rồi, tại sao không?"

Anh cúi đầu và hôn ghì cô. Trước khi cô có thể phản ứng thì anh đã kéo cô ra và thúc giục cô ra khỏi con đường vào trong khu rừng ẩn nấp lại. Anh quay trở lại chiếc xe tải, và cô quay lại nhìn anh đang xóa sạch những dấu chân của họ; sau đó anh dễ dàng nhảy lên trên ụ đất thấp và đi đến phía cô. "Có một ngôi làng khác ở phía dưới con đường vài dặm nữa; anh hy vọng chúng ta đến được để có thể mua thêm xăng, nhưng..." Anh đột nhiên ngừng lại và nhún vai thay đổi kế hoạch. "Chúng ta sẽ đi theo con đường và cố gắng đến được ngôi làng vào lúc chập tối, nếu không chúng trở nên quá gần chúng ta. Nếu thế, chúng ta sẽ phải rút lui vào trong"

"Chúng ta không đi đến đầm lầy sao?"

"Không," anh giải thích nhẹ nhàng. "Có quá nhiều bãi đất trống để ẩn nấp, giờ thì chúng biết chúng ta ở trong khu vực này."

Một nét âm đạm thoáng qua trong mắt cô quá nhanh đến nỗi anh không chắc chắn đã nhìn thấy nó. "Đó là lỗi của em. Nếu em chỉ việc trốn khỏi chúng, thay vì cố gắng tìm anh thì..."

"Chuyện qua rồi. Đừng lo lắng nữa. Chúng ta chỉ phải điều chỉnh kế hoạch của mình, và giờ kế hoạch là phải đến Limon nhanh nhất có thể, bằng bất cứ cách nào có thể."

"Anh định sẽ ăn trộm chiếc xe tải khác à?"

"Anh sẽ làm bất cứ cái gì để kết thúc chuyện này."

Vâng, anh sẽ làm vậy. Kiến thức đó là những gì làm cô cảm thấy an toàn đến thế với anh; anh vô cùng có năng lực, trong nhiều lĩnh vực khác nhau. Mặc dù kiệt sức theo anh băng qua đám cây cỏ mọc tràn ra vẫn làm cô vui sướng, bởi vì cô ở bên anh. Cô không để cho bản thân suy nghĩ về sự thật rằng họ sẽ sớm phải chia xa, rằng anh sẽ tình cờ hôn tạm biệt cô và ra đi, như thể cô không hơn gì những nhiệm vụ khác đã hoàn thành. Cô sẽ giải quyết điều đó khi nó xảy ra; cô sẽ không chuốc lấy rắc rối. Giờ cô phải giành hết sức lực của mình để thoát khỏi Costa Rica, hoặc ít nhất có được vài nhà cầm quyền đáng tin cậy, nơi Grant sẽ không bị nguy hiểm vì bị bắn trong khi cố gắng bảo vệ cô. Khi cô nhìn thấy máu trên mặt anh, phần sức sống nào đó trong cô bị đóng băng để biết rằng cô không thể sống được nếu có chuyện gì xảy đến với anh. Mặc dù cô có thể đã thấy rằng anh không bị thương tổn trầm

trọng, việc nhận thức rõ anh có thể bị tổn thương đã làm cô hoảng sợ. Anh mạnh mẽ như vậy, như sông còn và hiểm nguy, anh là một con người, và vì vậy nguy hiểm đến tính mạng.

Họ chỉ nghe thấy tiếng một chiếc xe đi trên đường, và nó đang hướng thẳng đến ngôi làng nơi họ đã đánh cắp chiếc xe tải. Mặt trời lặn dần xuống, và ánh sáng mờ mờ trong khu rừng bắt đầu nhạt dần. Ngay trước khi bóng tối hoàn toàn bao phủ, họ đã đến rìa một cánh đồng, và đi xuống con đường khoảng nửa dặm họ có thể trông thấy một ngôi làng khác trải dài ra. Nó thực sự là một thị trấn nhỏ hơn là một ngôi làng; ở đây có ánh đèn điện sáng choang, những chiếc xe hơi và xe tải được đỗ trên những con đường. Sau những ngày sống trong rừng, thì nó trông giống một trung tâm sầm uất, nền móng của sự văn minh.

"Chúng ta sẽ ở lại đây cho đến khi trời hoàn toàn tối, sau đó đi vào trong thị trấn," Grant quyết định, nằm phệt xuống đất và duỗi thẳng lưng. Jane chăm chăm nhìn những ngọn đèn đang nhấp nháy của thị trấn, bị giằng xé giữa trạng thái lo lắng mơ hồ và niềm háo hức có cơ hội thử những tiện nghi của thị trấn mang đến. Cô muốn tắm, và ngủ trên một chiếc giường, nhưng sau quá nhiều lần trải qua một mình với Grant, ý nghĩ về việc một lần nữa bị bao vây bởi những người khác làm cô thận trọng. Cô không thể thoải mái như Grant, vì vậy cô vẫn đứng, mặt cô căng thẳng và đôi tay thì siết chặt. "Em có thể nghỉ ngơi được rồi, thay vì co rúm lại như một chú mèo hay bồn chồn."

"Em đang lo lắng. Chúng ta sẽ đi đến Linmon vào tối nay chứ?"

"Phụ thuộc vào việc chúng ta tìm thấy gì khi vào trong thị trấn." Cô trừng trừng nhìn xuống anh trong tình trạng phát cáu đột ngột. Anh là chuyên gia né tránh những câu hỏi thẳng. Trời quá tối đến nỗi cô không thể đọc được nét mặt của anh; anh chỉ là một khối đen trên mặt đất, nhưng cô chắc rằng anh nhận thấy cơn tức giận của cô, và rằng khóe miệng anh đang cong lên cười ngạo. Cô quá mệt mỏi để tìm thấy nhiều nét hài hước trong chuyện đó, thế nhưng, cô đi ra xa anh vài bước và ngồi xuống, tựa đầu trên đầu gối kéo cong lên và nhắm mắt lại.

Không có đến một tiếng xì xào nhỏ để cảnh báo cô, nhưng đột nhiên anh ở đằng sau cô, bàn tay mạnh mẽ của anh đang xoa bóp cơ bắp căng cứng ở vai và cổ cô. "Em muốn ngủ trong một chiếc giường thực sự tối nay không?" anh nói thầm bên tai cô.

"Và cả tắm thực sự. Và ăn đúng những món ăn. Vâng, em muốn thế." cô nói, không biết sao giọng cô đầy vẻ khao khát.

"Một thị trấn với tầm cỡ này có lẽ có một vài loại khách sạn, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm vào đó, mà không xem xét cách mình thực hiện. Anh sẽ cố gắng tìm người nào đó nhận cho trọ lại và không hỏi nhiều điều."

Nắm lấy bàn tay cô, anh kéo cô đứng lên và quàng cánh tay trên vai cô. "Thế thì, đi thôi nào. Một chiếc giường đối với anh nghe cũng tuyệt đấy."

Đi bộ dọc theo cánh đồng, gần những ánh đèn đang chớp nháy ra hiệu hơn bao giờ hết, Jane trở nên tỉnh táo hơn về cách cô quan sát, và cô đẩy những ngón tay qua mớ tóc rối của mình. Cô biết rằng áo quần của mình bẩn thỉu, và có lẽ mặt cô thì dơ dáy. "Sẽ không ai để chúng ta vào nhà," cô dự đoán.

"Tiền là cách làm cho con người ta nhìn qua đồ bẩn thỉu."

Cô liếc lên nhìn anh ngạc nhiên. "Anh có tiền à?"

"Một Hướng Đạo Sinh giỏi thì luôn luôn sẵn sàng."

Ở đằng xa, tiếng rền rĩ ảm đạm khác thường của còi tàu truyền trong không khí, càng củng cố sự thật rằng họ đã bỏ lại phía sau sự cô lập của cánh rừng mưa. Thêm nữa, Jane cảm nhận thấy gần như rõ ràng họ dễ bị công kích, và cô đi gần sát hơn vào Grant. "Điều này thật lố bịch, nhưng em thấy sợ," cô thì thầm.

"Nó chỉ là một dạng nhẹ của cú sốc văn hóa thôi. Em sẽ thấy khá hơn khi em nằm trong bồn tắm với nước nóng."

Họ đã đến bìa thị trấn, trong bóng tối. Xuất hiện một số ít người dân đang hồi hải. Vài con đường được lát, và con đường phố chính được xếp hàng với những cửa hiệu trông phát đạt. Mọi người đi tản bộ và vừa cười vừa nói chuyện, và từ nơi nào đó vẳng đến âm thanh không thể nhầm lẫn của chiếc hộp hát nhạc tự động, yếu tố khác của nền văn minh làm những dây thần kinh của cô rung động mạnh. Biển hiệu đỏ và trắng của một thứ nước uống nhẹ nổi tiếng toàn cầu đu đưa phía trên một vỉa hè, làm cô cảm thấy như thể cô xuất hiện từ một cổng vòm thời gian. Đó dứt khoát là một cú sốc văn hóa.

Vẫn đẩy cô ra phía sau anh, Grant dừng lại và tiếp tục cuộc trò chuyện yên lặng với một cụ già mắt mũi lem nhem, người mà dường như miễn cưỡng bị làm phiền. Cuối cùng Grant cảm ơn ông và đi khỏi, anh vẫn nắm chặt tay của Jane. "Con gái của em con chú của chị dâu của anh nhận cho ở trọ," anh nói với cô, và Jane cố nuốt tiếng cười sặc.

"Anh có biết nơi con gái của em con chú của chị dâu của anh sống không?"

"Chắc chắn. Đi xuống con đường này, rẽ trái, rồi rẽ phải, đi theo con ngõ cho tới cuối đường trong một sân nhỏ."

"Nếu anh nói vậy."

Dĩ nhiên là anh tìm thấy ngôi nhà trọ dễ dàng, và Jane tựa vào bức tường gạch trắng bao quanh khu vườn trong khi rung chuông và nói chuyện với người phụ nữ thấp và mũm mĩm mở cửa. Bà dường như bất đắc dĩ nhận những vị khách cực kỳ cáu bẳn như vậy. Grant đưa cho bà một tờ ngân phiếu và

giải thích rằng anh và vợ anh đang làm cuộc nghiên cứu cho một công ty dược của Mỹ, nhưng xe của họ bị hỏng, buộc họ rời khỏi trại. Dù là tiền hay là một câu chuyện đau buồn đều làm rung động bà Señora Trejos, gương mặt bà dịu đi và bà mở khung sắt, để cho họ vào trong.

Nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Jane, bà Trejos mềm mỏng hơn nữa. "Chú cừu tội nghiệp," bà thủ thỉ, phớt lờ tình trạng bần thui của Jane và đặt cánh tay tròn trĩnh quanh vai của người phụ nữ đang buồn thong. "Cô đã kiệt sức rồi, đúng không? Tôi có một buồng ngủ mát mẻ xinh xắn và một chiếc giường êm ái dành cho cô và *Ngài* đây, và tôi sẽ mang cho cô chút gì ngon ngon để ăn nhé. Rồi cô sẽ cảm thấy tốt hơn?"

Jane không ngăn được nụ cười trong đôi mắt đen tử tế của người phụ nữ. "Điều đó nghe thật tuyệt vời, tất cả!" cô sử dụng tiếng Tây Ban Nha kém thuần thục của mình. "Nhưng hơn tất cả, tôi cần một bồn tắm. Có thể chứ?"

"Nhưng dĩ nhiên rồi!" bà Trejos tươi cười với niềm kiêu hãnh. "Ông Santo và tôi, chúng tôi có nước được đun nóng trong thùng. Ông ấy mang nhiên liệu để đun nóng từ San Jose đây."

Thôi chuyện phiếm, bà để họ vào trong ngôi nhà ẩm cúng của mình, với sàn lát gạch mát lạnh và những bức tường trắng dịu dàng. "Những căn phòng trên lầu đã được thuê," bà biện hộ. "Tôi chỉ còn một phòng bên dưới cầu thang, nhưng nó xinh và mát, và tiện lợi hơn."

"Cám ơn, bà Señora Trejos," Grant nói. "Căn phòng dưới cầu thang sẽ làm chúng tôi vui sướng hơn."

Căn phòng thì nhỏ, với sàn trống và tường trắng giản dị, và không có đồ đạc gì ngoại trừ chiếc giường đôi khung gỗ, một cái ghế mây chông chơ, cửa sổ hình vòm trang nhã, và một cái kệ đứng bằng gỗ nhỏ đựng một bình và bát. Jane nhìn chằm chằm cái giường với niềm khao khát không ngụy trang. Nó trông thật mát mẻ và thoải mái, với những chiếc gối to mướt mề.

Grant cảm ơn bà Trejos lần nữa; rồi bà đi ra để chuẩn bị thức ăn cho họ, và họ thì ở một mình với nhau. Jane liếc nhìn anh và nhận ra rằng anh cũng đang ngắm nhìn cô không thay đổi. Cách nào đó, ở một mình với anh trong một buồng ngủ thấy khác với việc một mình với anh trong rừng. Ở đó, sự tách biệt của họ được chấp nhận. Ở đây có cảm giác khép kín khỏi thế giới, cảm giác đi đến cùng nhau trong sự mật thiết lớn hơn.

"Em đi tắm trước đi," cuối cùng anh lên tiếng. "Chỉ là đừng ngủ trong bồn tắm đấy."

Jane không phí thời gian để phản kháng. Cô tìm xuống tầng thấp hơn, đi theo cái mũi của mình, đến khi cô tìm thấy bà Trejos đang lảng xảng một cách vui vẻ trong nhà bếp. "Xin thứ lỗi, thưa *bà*," cô nói một cách do dự. Cô không biết hết những từ cần thiết để giải thích việc thiếu một cái áo choàng tắm hoặc bất cứ cái gì để mặc sau khi tắm xong, nhưng bà Trejos hiểu ngay tức thì. Vài phút sau Jane

đã có một chiếc áo choàng trắng giản dị được ấn vào trong tay cô và được cho xem buồng tắm yêu quý của bà.

Buồng tắm đã bị rạn nứt, đá lát và một cái bồn tắm sâu kiểu cổ với những cái chân móc cong lên, nhưng khi cô mở nước nó tuôn ra một dòng cuộn cuộn nước nóng. Vừa ca hát trong sự thỏa mãn, Jane vừa nhanh chóng mở khóa ba-lô khỏi thắt lưng và để nó ra xa, sau đó cởi quần áo ra và bước vào trong bồn tắm, không thể chờ đến khi bồn nước đầy. Hơi nóng thấm vào trong từng bắp thịt đau nhức và một tiếng rên thích thú vượt khỏi miệng cô. Cô vẫn thích ngâm mình trong bồn tắm hàng giờ đồng hồ, nhưng Grant đang chờ đến lượt mình tắm, vì vậy cô không cho phép mình dựa vào lưng bồn cao và thư giãn. Cô nhanh chóng rửa sạch những lớp cặn ghét, không thể tin được cảm giác được sạch sẽ lần nữa tuyệt thế nào. Sau đó cô gội đầu, và thờ dãi nhẹ nhõm khi các sợi tóc không bị bắt lại và trượt qua những ngón tay của cô một lần nữa giống như những sợi tơ ướt.

Vội vàng, cô quấn tóc trong chiếc khăn tắm và lấy dao cạo an toàn ra khỏi túi. Vừa ngồi trên thành bồn, cô vừa cạo chân và vùng dưới cánh tay, sau đó thoa kem dưỡng lên da. Một nụ cười đang nở rộng trên môi khi cô nghĩ về việc lại trải qua một đêm trong cánh tay của Grant. Cô sẽ trở nên sạch sẽ và thơm tho, làn da thì mịn màng. Sau hết, sẽ chẳng dễ dàng để giành được tình yêu của một người lính, và cô sẽ tùy ý sử dụng tất cả vũ khí của mình.

Cô đánh răng, rồi chải mái tóc ướt và kéo áo choàng trắng qua khỏi đầu, đang hy vọng rằng cô sẽ không gặp bất kỳ người khách trọ nào khác của bà Trejos trên chuyến đi ngắn trở về phòng. Bà đã bảo cô để quần áo lại trên sàn buồng tắm, cô sẽ thấy chúng được giặt sạch, vì vậy Jane lấy túi và vội vàng xuống phòng ăn để về phòng nơi Grant đợi.

Anh đã đóng cánh cửa chớp phía trên cửa sổ hình vòm và đang tựa một vai chống vào tường, không chịu ngồi vào chiếc ghế duy nhất. Anh ngược lên nhìn cô đi vào, và hai con người đen ở giữa tròng vàng của anh nở ra cho đến khi chỉ có một vòng tròn màu hổ phách mỏng bao quanh màu đen. Jane ngừng lại, buông cái túi xuống bên cạnh giường, và cảm giác đột nhiên e thẹn, dù cô đã chia sẻ cuộc yêu đương mãnh liệt với người đàn ông này. Anh nhìn cô như thể anh muốn bổ nhào vào cô, và cô thấy mình đang đè cánh tay trên ngực, nhận thấy rằng cơ thể trần của mình hoàn toàn rõ ràng nằm bên dưới tấm áo choàng mỏng. Cô làm thông cổ họng, miệng cô đột nhiên khô khốc. "Buồng tắm tất cả là của anh."

Anh chậm chậm đứng thẳng lên, không rời mắt khỏi cô. "Sao em không lên giường nằm?"

"Em thích chờ anh hơn," cô thì thầm.

"Anh sẽ đánh thức em dậy khi anh trở lại giường." Ánh nhìn chăm chăm mãnh liệt của anh đã cam đoan với cô rằng tối nay cô sẽ không ngủ một mình.

"Tóc em... Em phải làm khô tóc."

Anh gật đầu và rời khỏi phòng, và Jane ngồi xuống trên chiếc ghế yếu ớt, rùng mình vì cách anh nhìn cô. Cúi xuống trước, cô chà xát mái tóc, rồi chải cho nó khô. Mái tóc thì quá dày và dài đến nỗi nó vẫn ẩm ướt khi Grant quay trở lại phòng và đứng yên lặng, ngắm nhìn cô ngồi cúi xuống trước, cánh tay mảnh khảnh của cô cong lên khi cô kéo lược qua khối tóc đen. Cô ngồi dậy, hất đầu quăng tóc ra phía sau vai, và trong một thoáng họ đơn giản là nhìn chăm chăm vào đối phương.

Trước đây họ đã từng làm tình với nhau, nhưng giờ cảm giác ham muốn đang bùng cháy giữa họ như một dòng điện. Thậm chí không chạm vào nhau, cả hai cũng đang trở nên bị khuấy động, nhịp tim của họ tăng nhanh, làn da thì nóng dần lên.

Anh đã cạo râu, có lẽ là dùng dao cạo cô để lại trong buồng tắm. Đó là lần đầu tiên cô trông thấy anh mà không có bộ râu mọc dài vài ngày, và những đường sâu, cân đối của gương mặt sọc của anh làm cô nghẹt thở. Anh ở trần ngoại trừ chiếc khăn tắm quấn quanh thắt lưng gầy còm của anh, và cô quan sát anh giật cái khăn ra và ném xuống sàn. Với ra phía sau, anh khóa cửa. "Em sẵn sàng đi ngủ chưa?"

"Tóc em... chưa được khô lắm."

"Mặc nó." anh nói, tiến thẳng đến cô. Cây lược rơi xuống sàn khi anh nắm lấy tay và kéo cô đứng lên. Ngay khi cô trong vòng tay anh, anh nhấc cô lên bằng cái ôm siết chặt. Môi họ gặp gỡ đầy khao khát, và những ngón tay cô quấn vào trong mái tóc sẫm màu ẩm nước của anh, giữ chặt lấy anh. Miệng anh thơm mát và nóng bỏng, lưỡi của anh thọc sâu vào miệng cô trong nụ hôn làm cô rên lên vì những niềm khao khát kêu giần giật dây thần kinh của cô.

Anh tỳ sát vào cô, tính cương nghị của anh đối lập với nét dịu dàng của cô, bàn tay anh xoa bóp hông cô và cọ xát cô vào anh. Jane rời miệng khỏi anh, thở hổn hển, và gục đầu lên bờ vai rộng của anh. Cô không thể kiềm chế được niềm thích thú hoang dại mà anh đang gợi lên, như thể cơ thể cô đã mất kiểm soát, đã chạm đến cái đỉnh được khuấy động mà anh đã hứa. Cô đã khá hài lòng với việc sống độc thân nhiều năm, cảm xúc mạnh mẽ trong cô chưa được đánh thức cho đến khi cô gặp Grant. Anh thì hoang dại, xinh đẹp và tự do như con báo đốm Mỹ uy nghi đến động lòng một cách thâm lặng xuyên suốt khu rừng xanh chằng chịt. Tính hoang dại trong anh yêu cầu sự hưởng ứng, và cô thì bất lực để kìm hãm nó. Anh không phải kiên nhẫn tạo dựng cảm xúc cho cô; một nụ hôn và cô run sợ tựa vào anh, trống rỗng, nhức nhối và sẵn sàng vì anh, ngực cô căng lên và đau nhức, cơ thể cô trở nên ướt đầm và mềm mại.

"Hãy bỏ thứ này ra khỏi em đi," anh thầm thì, vừa lôi áo choàng vừa chậm chậm kéo nó lên. Cô miễn cưỡng rời khỏi anh, và anh kéo chiếc áo choàng lên phía trên đầu cô, quăng nó lên chiếc ghế; sau đó cô trở lại trong vòng tay anh, và anh bế cô lên giường.

Cơ thể lỏa lồ của họ cùng di chuyển với nhau, và không đợi chờ nữa. Anh tiến vào trong cô, và cô khẽ thét lên bởi sự sùng sốt ngọt ngào. Tiếng kêu nhỏ cùng với miệng anh, anh nâng chân cô lên và đặt chúng quanh thắt lưng mình, sau đó bắt đầu di chuyển sâu hơn vào trong cô.

Nó giống với đêm hôm trước. Cô không có suy nghĩ về bất cứ cái gì khác ngoài người đàn ông với bờ vai rộng đến nỗi họ nằm ngoài ánh sáng. Chiếc giường thì êm ái bên dưới họ, tấm chăn thì mát và mượt, và tiếng kẽo kẹt nhịp nhàng của những chiếc lò xo cùng lúc với những chuyển động của anh được phụ họa thêm bởi tiếng hát của côn trùng bên ngoài cửa sổ. Chỉ có môi anh đặt trên môi cô, tay anh trên cơ thể cô, những cú đẩy chầm chậm đi vào sâu bên trong cô và gây ra một cảm xúc mãnh liệt, cho đến khi họ gắng sức cùng nhau trong niềm hoan lạc điên cuồng và tấm chăn không còn mát lạnh nữa, mà là âm ẩm từ da thịt nóng bỏng và ướt đẫm của họ.

Sau đó lại yên lặng lần nữa, và anh nằm trên cô một cách nặng nề, hít vào những hơi sâu trong khi tay cô di chuyển trên tấm lưng mạnh mẽ của anh. Môi cô run rẩy với những lời yêu thương mà cô muốn trao anh, nhưng cô giữ chúng lại. Tất cả bản năng mách bảo với cô rằng anh sẽ không muốn biết, và cô không muốn làm bất cứ việc gì phá hỏng thời gian họ ở bên nhau.

Dầu sao thì có thể anh đã trao cho cô thứ gì đó, nếu không phải tình yêu của anh, thì ít nhất là thứ gì đó quý giá vô cùng. Khi những đầu ngón tay nhạy cảm của cô thám hiểm vùng trũng sâu cột sống của anh, cô tự hỏi nếu anh đã cho cô đứa con thì sao. Một sự rung động thích thú lan tỏa xuống cơ thể cô, và cô giữ anh gần sát hơn, hy vọng rằng cơ thể cô sẽ tiếp nhận hạt giống của anh.

Anh cựa quậy, với tay ra tắt đèn, và trong bóng tối anh dời chỗ nằm bên cạnh cô. Cô nằm cuộn mình bên anh, gối đầu trên vai anh, và một lúc sau anh khẽ cười khúc khích.

"Sao em không tiết kiệm thời gian và nằm lên trên người anh bây giờ?" anh đề nghị, xóc cô lên và đặt ở trên ngực anh.

Jane thở dài thật sâu thỏa mãn, vừa nằm sóng soài trên người anh vừa vòng tay quanh cổ anh. Với gương mặt nép sát cổ anh, cô thật thoải mái và an toàn, như thể cô đã tìm thấy được chỗ nương tựa. "Em yêu anh," cô nói âm thầm, mấp máy môi với không một âm thanh áp vào cổ anh.

Họ tỉnh giấc với ánh nắng sớm xuyên qua những thanh cửa chớp. Để Jane đang đuổi người và càu nhàu trên giường, Grant đứng lên và mở cánh cửa chớp, để những tia nắng hồng tràn vào trong phòng. Khi quay lại, anh thấy tia sáng rực rỡ chiếu trên làn da ẩm áp của cô, biến hai đầu vú cô thành quả mơ chín, và anh bắt gặp những tia sáng bóng loáng trên mái tóc sẫm màu của cô. Mặt cô ửng đỏ, đôi mắt vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ.

Đột nhiên cơ thể anh rộn lên, và anh không thể chịu đựng việc phải tách rời khỏi cô thậm chí là bởi chiều rộng của căn phòng nhỏ. Anh trở lại giường và kéo cô nằm bên dưới mình, rồi quan sát cách gương mặt cô thay đổi khi anh chầm chậm làm cô dễ chịu, quan sát ánh sáng rực rỡ chiếu trên cô. Điều gì đó trỗi lên trong lồng ngực anh, làm cho anh khó thở, và vì vậy anh tự đánh mất mình trong chiều sâu mềm mại của cơ thể cô mà anh đã có lần trước, suy nghĩ rõ ràng một cách hiển nhiên: cô đã ở quá gần anh, và việc để cô ra đi sẽ là điều khó khăn nhất anh từng làm.

Anh mặc đồ, đang kéo bộ đồ đã được giặt thơm tho mà một trong những đứa con gái của Bà Trejos mang đến, cùng với một khay trái cây, bánh mì và pho mát. Jane đã ngượng chín người khi cô nhận ra rằng Bà Trejos chắc hẳn đã mang một khay cho họ vào đêm trước, sau đó kín đáo rời đi khi bà nghe được những âm thanh mà họ đã tạo ra. Một cái liếc nhanh qua Grant đã nói với cô rằng anh có cùng ý nghĩ, bởi vì khóe miệng anh đang cong lên thích thú.

Señora cũng đã gửi cùng một áo choàng khỏi-vai màu trắng mềm mại, và Jane mặc nó với niềm vui thích, hơn cả niềm vui vứt bỏ cái áo sơ-mi màu đen rách rưới của cô. Sau khi chọn một múi cam từ khay, cô cắn miếng cam mọng nước khi quan sát anh kéo áo lót màu xanh đậm qua khỏi đầu.

"Anh sẽ khá là được chú ý trong bộ quần áo lao động nguy trang đó," cô nói, và ấn một múi cam vào trong miệng anh.

"Anh biết." Anh hôn vội lên đôi môi dính đầy nước cam của cô. "Hãy bỏ áo vào trong ba-lô của em và sẵn sàng đi khi anh quay trở lại."

"Quay trở lại? Anh định đi đâu?"

"Anh sẽ cố gắng kiếm vài phương tiện đi lại. Sẽ chẳng dễ dàng vào lúc này."

"Chúng ta có thể bắt xe lửa đi," cô vạch ra.

"Cây súng trường sẽ là một phần nhỏ gây chú ý đấy, cung à."

"Tại sao em không thể đi cùng anh?"

"Bởi vì em được an toàn hơn ở đây."

"Lần trước anh đã để em lại, và em đã vướng vào rắc rối," cô thấy buộc phải nhắc nhở anh.

Anh không cảm kích điều nhắc nhở ấy. Anh cau mày áp đảo cô khi anh đạt tới một xâu chiến lợi phẩm. "Nếu em chỉ việc giữ cái góc (cây) nhỏ bé của mình nơi anh nói với em, em sẽ ổn thôi."

"Em ổn khi ở cùng anh."

"Chết tiệt thật, đừng tranh cãi với anh!"

"Em không tranh cãi. *Em* đang chỉ ra vài sự thật hiển nhiên thôi! *Anh* mới là người đang tranh cãi!"

Đôi mắt anh là ngọn lửa vàng. Anh cúi xuống cho đến khi họ gần như là mũi chạm mũi, sự kiểm soát của anh nằm dưới phản ứng gay gắt. Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau khi anh nói, giọng nói đều đều, "Nếu em trở về nhà mà không có cú phát tòi tệ nhất đời em, đó sẽ là một điều kỳ diệu."

"Em chưa bao giờ chịu một cú phát nào trong đời," cô quả quyết.

"Điều đó được tỏ rõ mà!"

Cô khoa chân múa tay trong ghế và bĩu môi. Tay Grant siết chặt; sau đó anh với lấy cô và lôi cô khỏi ghế, kéo mạnh cô lên phía anh cho một nụ hôn sâu và say đắm. "Ngoan nào, vì sự thay đổi," anh nói, nhận thức thấy rằng anh hầu như đang van nài cô. "Anh sẽ trở lại trong vòng một tiếng..."

"Hoặc hơn thế!" cô kết thúc bằng sự nhất trí với anh. "Được rồi, em sẽ chờ! Nhưng em không thích chút nào!"

Anh bỏ đi trước khi hoàn toàn mất bình tĩnh với cô, và Jane nhai trệu trạo nhiều trái cây hơn, thực sự sảng khoái vì những thức ăn tươi ngon. Quyết định rằng anh chỉ có ý định để cô ở yên trong nhà, không phải trong phòng, đầu tiên cô lấy những thứ chuẩn bị cho họ lên đường, như anh đã chỉ dẫn, sau đó tìm kiếm *señora* và có một cuộc trò chuyện thú vị với bà ấy. Người phụ nữ đang lảng xảng quanh bếp chuẩn bị thức ăn cho những khách trọ của bà ta, trong khi hai đứa con gái của bà thì siêng năng lau chùi ngôi nhà và giặt một núi quần áo. Tay Jane thọc sâu vào trong bát bột nhào khi Grant quay lại.

Đầu tiên anh rời khỏi phòng của họ, và khi anh tìm thấy cô trong bếp thì có một ánh sáng lung linh mãnh liệt nổi lên trong mắt anh trước khi anh che giấu nó đi. Jane cảm nhận thấy sự hiện diện của anh và nhìn lên, mỉm cười. "Mọi thứ đã chuẩn bị chưa?"

"Rồi. Em sẵn sàng chưa?"

"Chỉ ngay sau khi em rửa tay đã."

Cô ôm chặt *señora* và cảm ơn bà, trong khi Grant tựa vào cửa và ngắm cô. Cô đã lôi cuốn mọi người quá dễ dàng thì phải? *Señora* đang tươi cười với cô, cầu chúc cô một chuyến đi an toàn và mời cô trở lại. Sẽ luôn có một căn phòng cho *señora* trẻ đáng yêu và chồng của cô ấy ở ngôi nhà Trejor!

Họ thu lượm ba lô, và Grant quăng cây súng trường lên trên vai. Họ mạo hiểm thu hút sự chú ý bởi vì nó, nhưng anh không dám để nó đằng sau. Với bất kỳ may mắn nào, họ sẽ ở trên một chiếc máy bay rời khỏi Costa Rica vào lúc chập tối, nhưng cho đến khi họ thực sự trên đường đi anh không thể hạ thấp đề phòng. Việc suýt nguy đến tính mạng ngày hôm qua đã chứng minh điều đó. Turego không từ bỏ; hẳn đã có quá nhiều thất bại.

Phía ngoài con ngõ, Jane liếc nhìn lên anh. "Chính xác thì anh đã chuẩn bị gì?"

"Một nông dân sẽ vào trong Limon, và anh ấy sẽ cho chúng ta đi nhờ."

Sau cuộc phiêu lưu vài ngày qua có vẻ hầu như đã chế ngự điều buồn bực, nhưng Jane hạnh phúc vì được làm phiền. Một chuyến đi tốt đẹp và yên lặng chính là tất cả. Thật tốt là sẽ không phải cảm thấy bị săn đuổi!

Khi họ gần đến cuối con ngõ, một người đàn ông đột nhiên bước đến trước mặt họ. Grant phản ứng ngay tức thì, đẩy Jane sang bên, nhưng trước khi anh có thể giơ khẩu súng trường ra thì một khẩu súng lục chĩa vào mặt anh, và vài người đàn ông nữa đi vào trong ngõ hẻm, tất cả chúng được vũ trang, tất cả đều chĩa vũ khí vào Grant. Jane nín thở, đôi mắt mở to khiếp sợ. Rồi cô nhận ra tên ở giữa, và tim cô ngừng đập. Có phải bây giờ Grant sẽ chết, bởi vì cô?

Cô không thể chịu đựng được. Cô phải làm gì đó, bất cứ việc gì.

"Manuel!" cô la lên, giọng cô đầy vui mừng. Cô chạy đến và vung tay choàng quanh hắn. "Tôi mừng vì anh đã tìm thấy tôi!"

Chương 10

Một cơn ác mộng! Grant vẫn chưa bỏ được cái nhìn hằn học khỏi cô, và sự căm thù lấp đầy trong ánh mắt ấy khiến cô bận lòng. Nhưng cô vẫn không biết làm sao để trấn an anh. Cô làm tất cả những gì khả dĩ, tay bám lấy Turego và cúi đầu thì thào, vừa nói với hắn ta rằng mình đã hoảng sợ như thế nào và rằng gã mất trí kia đã đánh mình rồi lời mình đi khỏi trang trại ra sao, vừa siết chặt áo sơ mi của Turego làm như cô không thể buông lỏng các ngón tay. Cô hoàn toàn không hình dung nổi mình cần làm gì tiếp theo, chỉ biết rằng, bằng cách này hay cách khác, cô phải được tự do để còn giúp Grant, mà để được như thế thì cô phải lấy được lòng tin của Turego và xoa dịu niềm kiêu hãnh đã bị sút mẻ nơi anh ta.

Toàn bộ vấn đề giờ nằm thẳng băng trên lưỡi dao; mọi chuyện có thể đi theo bất cứ hướng nào. Trong mắt Turego chứa đầy sự cảnh giác, cùng với một chút thỏa mãn khi dồn con mồi vào chân tường. Hắn muốn cô phải đau đớn vì đã trốn tránh hắn, cô biết, ấy vậy mà ngay lúc này đây lại là lúc cô an toàn nhất trước mối nguy hiểm thực sự, bởi vì hắn vẫn muốn mảnh vi phim. Chính mạng sống của

Grant mới đang bị đe dọa, và chỉ cần một lời Turego thốt ra là Grant sẽ bị đám tay sai kia giết chết ngay tại chỗ. Grant phải hiểu điều đó, thế nhưng trên mặt anh vẫn không mảy may có lấy một vết tích của sự run sợ, mà chỉ là một ánh mắt lạnh lùng, thù hằn khi anh trôn trối nhìn Jane. Có lẽ, cuối cùng rồi chính điều đó sẽ phần nào dịu đi sự nghi ngờ trong Turego. Hắn không bao giờ buông lỏng bản năng phòng thủ trước Jane, nhưng Jane không thể cùng lúc bận tâm về hai việc được. Lúc này đây, điều cô quan tâm nhất là bằng mọi giá cô phải bảo vệ Grant.

Cánh tay Turego chạy vòng qua hông cô, kéo cô lại sát hẳn ta. Hắn cúi đầu xuống hôn cô, một nụ hôn đầy thân mật đến nỗi Jane phải gồng cứng người lại để không phản ứng gì, dù cho cô rùng mình khi nghĩ đến việc phải chịu đựng cái ôm ấp và mùi vị của hắn. Cô biết hắn đang làm gì; Turego đang phô trương quyền lực, sức mạnh của mình và sử dụng cô như một vũ khí công kích Grant. Khi hắn ngược đầu lên, trên khuôn miệng bánh bao hắn nở một nụ cười bí hiểm.

“Tôi đã có em rồi, em yêu,” hắn trấn an cô bằng một giọng thoải mái. “Em đang vô cùng an toàn. Thằng... mất trí này, như em gọi hắn đấy, sẽ không làm em phiền được nữa đâu, anh hứa. Anh bị ấn tượng thật đấy,” hắn tiếp tục mĩa mai, nghiêng đầu về phía Grant. “Tao đã nghe về mày rồi, thằng kia. Dám chắc chắn là chỉ có duy nhất một thằng mất sọ, mắt vàng có thể tan vào rừng như một con mèo hoang. Mày là một huyền thoại, nhưng nghe đồn là mày chết rồi thì phải. Đã lâu rồi kể từ lúc nghe tin cuối cùng về mày.”

Grant nín thin, tập trung vào Turego và bỏ mặc Jane làm như cô chưa hề tồn tại trên đời. Không một sợi cơ co hoặc giãn, như thể anh đã hóa thành đá. Anh cũng không thờ. Sự bất động hoàn toàn khiến người khác vừa căng thẳng đồng thời lại khâm phục khả năng tự chủ của anh. Một con thú hoang chờ đến thời điểm hoàn hảo nhất để tấn công. Bất chấp anh phải một mình chống lại một lũ, thì cái lũ đó cũng giống như đám chó rừng nháo nhác vây quanh chúa sơn lâm. Những người chĩa vũ khí vào anh rõ ràng họ đang lo lắng ra mặt.

“Có lẽ sẽ thú vị hơn nếu mày nói tao nghe ai trả tiền cho mày làm việc này. Và có nhiều kẻ khác đang rất muốn có cơ hội chất vấn mày đấy, đúng không? Trói hắn rồi ném lên xe tải!” Turego ra lệnh, tay vẫn còn vòng qua người Jane. Cô bắt bản thân không được nhìn khi Grant bị trói lại và bị kéo lê lên một chiếc xe tải hai tấn kiểu quân đội. Thay vào đó cô nở một nụ cười mê hoặc với Turego và tựa đầu lên vai hắn ta.

“Em sợ lắm,” cô thì thào.

“Tất nhiên em phải sợ, em yêu. Có phải đó là lý do tại sao em kháng cự lại người của anh khi họ tìm gặp em trong rừng hôm qua không?”

Cô hắn đã biết hắn ta quá sắc sảo khó mà tin ngay được. Cô mở tròn mắt như ngạc nhiên. “Là người của anh à? Ừm... sao họ không nói thế sớm? Họ cứ đuổi theo em, làm em sợ rằng họ sắp... tấn công em. Cuối cùng thì em cũng có thể cắt đuôi được tên điên đó; em đã có thể đấy, nếu không phải tại bọn người ồn ào của anh! Chính bọn họ làm hắn tìm thấy em!” Giọng cô run run pha chút nóng giận.

“Mọi chuyện xong rồi; giờ anh sẽ chăm sóc em.” Hấn dẫn cô tới xe tải và giúp cô ngồi vào buồng xe, sau đó leo vào ngồi cùng cô và dặn dò tài xế.

Chính xác thì việc bị Turego chăm sóc là điều cô vô cùng e ngại, nhưng hiện tại cô phải diễn xong kịch này với hấn và bằng cách nào đó thuyết phục hấn rằng cô hoàn toàn vô tội khi chạy trốn ngay trước mũi bọn gác cửa. Hấn ta giành được vị thế hiện tại không phải vì là một tên ngốc dễ tin người. Lần này cô đã lừa hấn thành công, nhưng lần sau sẽ khó hơn gấp nhiều lần.

“Chúng ta đang đi đâu?” cô giả vờ ngây ngô, tựa người vào hấn. “Trở về trang trại? Anh có mang quần áo của em theo không đấy? Hấn đưa em cái áo sơ mi này hồi sáng,” cô tiếp tục, tay vạt lấy những sợi vải trắng mềm mại, “nhưng em thích có quần áo của riêng mình hơn.”

“Anh thú nhận là anh đã rất lo lắng về em đến nỗi anh không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến quần áo nữa,” Turego thản nhiên nói dối. Hấn quàng cánh tay quanh vai Jane, và cô mỉm cười với hấn. Hấn ta bảnh trai một cách phi tự nhiên, với những đặc điểm hoàn hảo nên có trên một bức tượng thay vì một con người, mặc dù về bản chất Turego không giống người. Hấn không tiết lộ tuổi tác; bề ngoài trông khoảng hai mươi, thế nhưng Jane biết hấn đã bước đến tuổi bốn mươi. Cảm xúc không hề thay đổi được nét mặt hấn; hấn không có nếp nhăn nào, không có vết chân chim nào ở đuôi mắt, không có dấu hiệu nào cho thấy rằng thời gian hay cuộc đời này đã từng chạm đến hấn. Điểm yếu duy nhất của hấn là lòng kiêu hãnh; hấn biết hấn có thể chiếm được Jane bất cứ lúc nào, nhưng hấn muốn cô tự nguyện dâng hiến cho hấn. Cô sẽ là một chiếc lông chim khác trang trí trên chiếc mũ của hấn; và, một khi lấy được mảnh vi phim, hấn sẽ vứt cô đi không chút tiếc nuối.

Chỉ có mảnh vi phim mới bảo vệ được cô, và cũng chỉ có cô mới bảo vệ được Grant. Đầu cô hoạt động hết công suất, cố gắng nghĩ ra được một phương cách để giải thoát anh, cho anh một thứ vũ khí nào đấy. Tất cả những gì anh cần là một chút lợi thế.

“Hấn là ai? Hình như em biết hấn.”

“Hấn không giới thiệu về mình sao? Nhưng em đã ở chung với hấn mấy ngày liền, em yêu. Chắc em biết tên hấn chứ?”

Một lần nữa cô buộc phải đưa ra quyết định trong tích tắc. Tên thật của Grant có được nhiều người biết đến không? Mà thật ra thì Grant có phải là tên thật của anh ta không? Cô không suy nghĩ kịp. “Hấn bảo em tên hấn là Joe Tyson. Có phải đó là tên thật của hấn không?” cô vừa hỏi bằng một giọng ngờ vực, vừa nhắc dẩy để xoay người lại để sử dụng toàn bộ lực hấp dẫn của đôi mắt nâu đen với hấn, đoạn nháy mắt làm như sững sốt lắm.

Kỳ lạ là Turego lại chần chừ. “Hấn tự xưng bằng tên đó. Nếu hấn ta thực sự là người anh nghĩ thì hấn đã từng được biết đến dưới tên Tiger.”

Turego bồn chồn. Grant đã bị trói lại và có mười họng súng đang chĩa vào anh, ấy thế mà sự hiện diện của anh vẫn khiến Turego bồn chồn! Có phải sự do dự đó nghĩa là Turego không chắc chắn về tên thật của Grant và không muốn để lộ sự thiếu hiểu biết - hay sự mập mờ đó vì một lý do sâu xa hơn?

Có phải hẳn không hoàn toàn đình chặc Grant chính là Tiger? Turego không muốn trở thành kẻ ngốc bằng cách tuyên bố đã bắt được Tiger, để rồi sau đó tù binh của mình hóa ra là một ai khác chẳng đáng quan tâm.

Tiger. Cô có thể hiểu làm thế nào cái tên ấy lại nổi tiếng đến thế. Với đôi mắt màu hổ phách và dáng điệu của một tử thần, xem ra so sánh anh với hổ hoàn toàn không phóng đại. Nhưng anh ấy cũng là một con người, và cô đã nằm ngủ trong vòng tay anh. Anh ôm cô suốt những chuỗi giờ tăm tối, xua đi những con quỷ bóng đêm khỏi cô, và anh giúp cô nhận ra một phần bản thể của mình mà cô chưa từng nghĩ nó tồn tại. Vì Grant, cô cảm giác bản thân mình là một con người đúng nghĩa, có khả năng yêu thương, có tình cảm—một phụ nữ ấm áp và biết cho đi. Dù cô hiểu anh ấy là ai, nhưng cái cách cô nhìn anh lúc này hình như được tô vẽ bởi thứ gọi là tình yêu. Anh vẫn là một người đàn ông, chứ không phải một sinh vật siêu nhiên tan biến vào cánh rừng đen tối, huyền hoặc người ta vẫn hay nhắc đến. Anh có thể đổ máu, và có thể tổn thương. Anh có thể cười, cái cười sâu thẳm và chán chường đã từng làm xao động trái tim cô. Không còn Grant, cô cảm thấy ngồi bên cạnh Turego giống như mình đang bị đầu độc.

Cô cười khúc khích. “Nghe thật là bí hiểm. Ý anh là tên đó làm gián điệp?”

“Không, tất nhiên. Không lãng mạn đến thế đâu. Hẳn thực ra chỉ là một tên lính đánh thuê, chuyên môn nhận tiền để thực hiện những việc dơ bẩn.”

“Như là bắt cóc em? Sao hẳn lại làm thế? Ý em là, ai sẽ là người trả tiền chuộc em về chứ! Cha em thậm chí còn không nói chuyện với em, mà trong tay em cũng chẳng có xu nào!”

“Có lẽ là vì một thứ gì đó của em,” hẳn chen vào.

“Nhưng em thì có cái gì!” Cô lên giọng, mặt phủ đầy một sự sùng sốt, và Turego cúi xuống mỉm cười với cô.

“Có thể em có mà không biết đấy.”

“Đó là gì? Anh biết không?”

“Một lúc nào đó, em yêu, chúng ta sẽ tìm ra.”

“Sao không ai nói cho em biết gì hết!” cô rên rỉ rồi bấu môi. Cô để mình giữ cái bấu môi đó khoảng ba mươi giây, rồi quay lại hỏi hẳn ta lần nữa, như một đứa trẻ bướng bỉnh. “Chúng ta đang đi

đâu?”

“Đi quanh đây thôi, em yêu.”

Họ đang hướng về rìa của thị trấn, một nhà kho thiết sập xệ nằm ở cuối đường. Ngôi nhà mang một dáng điệu buồn bã, tường bong tróc sơn, tấm mái thiếc cũng lồi ra lõm vào nhiều chỗ, nhiều phần đã hư hỏng nặng nề. Một cánh cửa xanh dương trầy trụa đang vẹo treo mình trên tấm bản lề. Nhà kho đó chính là đích đến của họ, và khi chiếc xe tải dừng lại bên cánh cửa xanh và Turego đỡ Jane ra khỏi xe, cô bắt đầu hiểu tại sao. Xung quanh có khá ít người, và những người nằm trong vùng nhìn thấy vội vã ngoảnh mặt và bước tránh xa.

Bọn người lôi Grant ra khỏi cốp xe và nhét anh qua cánh cửa; anh loạng choạng và chỉ vừa kịp lấy lại thăng bằng trước khi anh có thể ngã đập đầu xuống nền nhà. Ai đó khục khặc cười, và khi Grant đứng dậy đưa cặp mắt trùng trùng nhìn vào bọn bắt người, Jane thấy một vết máu đã khô từ khi nào trên khóe miệng anh. Môi anh bị thương và sưng lên. Tim cô chộn rộn và hơi thở cô dồn dập. Ai đó đã đánh anh sau lưng khi tay anh bị trói gô lại! Ngay sau phản ứng ghê tởm đầu tiên của cô là trời dậy một cơn phần nộ, hoang dã và mạnh mẽ, từ trong cô như con sóng triều lên. Cô run người cố sức che đậy cảm giác đó trước khi quay người lại đối diện Turego lần nữa. “Chúng ta sẽ làm gì ở đây?”

“Anh chỉ muốn hỏi anh bạn của chúng ta vài điều. Không có gì quan trọng cả.”

Cô được dẫn vào tòa nhà, trong lúc đó cô thở hổ hển khi hơi nóng phả vào mặt cô nóng bừng như trong một vụ nổ. Tòa nhà thiếc đó là một cái lò nung, nung nóng không khí xung quanh tới khi người ta không còn thở nổi. Mồ hôi lập tức nhễ nhại trên da cô, và cô thấy choáng, không thể hít vào đủ ô-xy cần thiết cho sự sống.

Không phải bàn cái Turego đang dùng cái nhà kho như một căn cứ, bởi vì trang thiết bị nằm rải rác khắp nơi. Bỏ mặc Grant được canh giữ, Turego dẫn Jane tới phía sau nhà, nơi có nhiều phòng thông nhau, có lẽ nơi đây từng là một văn phòng. Ở đó cũng không mát hơn ngoài kia, nhưng có một cánh cửa sổ mở và cho vào một tí không khí trong lành. Hắn mang cô vào một căn phòng bẩn thỉu, chất đống những chồng giấy bám đầy mùi bụi và giăng đầy những mạng nhện. Một chiếc bàn làm việc gỗ, gãy mất một chân, nằm sóng soài về một phía, và có mùi chuột cống bẩn thỉu không lẫn vào đâu được. Jane cẩn thận chun mũi lại. “Chao ôi!” cô bình luận trong sự kinh tởm thành thật vô cùng.

“Anh xin lỗi vì căn phòng,” Turego thản nhiên nói, kèm theo một cái cười quảng-cáo-kem-đánh-răng. “May mắn là chúng mình không ở đây lâu. Alfonso sẽ ở lại với em trong lúc anh chất vấn người bạn của chúng ta về hành động của hắn, và ai thuê hắn ta bắt cóc em.”

Trong lời nói hắn ta cũng hàm ý rằng cô cũng phải bị canh giữ. Jane không phản đối, không muốn khơi gợi sự nghi ngờ của hắn thêm nữa, nhưng da trên người cô bắt đầu khó chịu. Cô ý thức rất rõ rằng cái mà hắn gọi là chất vấn thực chất là gì. Cô phải nghĩ ra gì đó thật nhanh! Nhưng tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng, và Turegon nhắc cầm cô lên để hôn thêm lần nữa. “Không lâu đâu em,” hắn khẽ khàng.

“Alfonso, trông nom cô ấy cẩn thận. Tôi sẽ thất vọng lắm nếu anh để cô ấy bị mang đi khỏi tôi lần nữa.”

Jane nghĩ rằng cô đã nhận ra Alfonso là một trong những tay bảo vệ đã từng ở trang trại. Khi Turego đóng cánh cửa sau lưng và bỏ đi, Jane từ từ đưa mắt nhìn Alfonso từ hàng mi dưới và cố gắng nở một nụ cười dè dặt. Hắn ta còn khá trẻ và trông cũng bảnh bao. Có lẽ hắn đã được cảnh báo về cô, nhưng hắn cũng không thể không đáp lại nụ cười ấy.

“Anh là một người bảo vệ ở trang trại phải không?” cô hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha.

Hắn miễn cưỡng gật đầu.

“Tôi nghĩ tôi nhận ra anh. Tôi không bao giờ quên đàn ông đẹp,” cách phát âm chính xác cùng giọng nói hồ hởi của cô vừa đủ sức mê hoặc để làm mất hẳn tỏ vẻ thích thú. Cô tự hỏi không biết hắn có biết Turego đang âm mưu gì không, hay là hắn chỉ nhận được một lời bịa đặt về việc phải bảo vệ cô ấy.

Dù cho hắn ta bị sai làm gì, hắn cũng không có ý muốn tiếp tục cuộc nói chuyện. Jane quan sát xung quanh phòng, tìm bất cứ gì đó có thể làm vũ khí được, đồng thời cố không để lộ hành động đó. Cô căng hết cỡ hai tai để lắng nghe bất kể âm thanh nào từ nhà kho vọng lại, các dây thần kinh trong đầu cô căng lên. Turego đang làm gì? Nếu hắn làm hại Grant...

Đã bao lâu rồi? Năm phút? Mười phút hay ít hơn như thế? Cô không biết, nhưng bất thần cô không thể chịu đựng lâu hơn, và cô bước ra cửa. Alfonso giăng tay ra trước mặt chặn đường cô lại.

“Tôi muốn gặp Turego,” cô hấp tấp nói. “Đợi ở đây nóng quá.”

“Cô phải ở đây.”

“Ồ tôi không muốn ở! Đừng khất khe như thế Alfonso; anh ấy sẽ không bận tâm đâu. Anh có thể đi với tôi, nếu anh không muốn tôi đi khỏi tầm mắt anh.”

Cô chui qua cánh tay hắn và mở cửa trước khi hắn dừng cô lại được. Hắn buột miệng một câu chửi thề rồi đi sau cô, nhưng Jane đã bước nhanh ra cửa khỏi dãy phòng thông nhau. Khi mới vừa bước vào nhà kho chính, cô nghe thấy một tiếng nện kinh người vào da thịt và khuôn mặt cô cắt không còn giọt máu.

Hai tay đàn ông giữ Grant ở giữa, nhấc đôi cánh tay bị trói của anh lên, trong khi một tay khác đứng trước mặt anh và cứa vào cổ tay. Turego đứng về một phía kèm theo cái nhếch miệng cười khẩy đầy nham hiểm. Đầu Grant gục xuống ngực, những giọt máu từ trên người anh rơi loang lổ trên nền nhà.

“Im lặng không đem lại cho anh cái gì ngoài đau đớn hơn đau, anh bạn,” Turego nhẹ nhàng: “Nói tôi biết ai thuê anh. Lúc này, tôi chỉ cần có thể thôi.”

Grant không nói gì, và một tay trong bốn người chop lấy một nắm tóc của anh, giật đầu anh dậy. Trước khi Alfonso kịp giữ tay cô lại, Jane đã nhìn thấy khuôn mặt của Grant lúc này. Và cô giật tay ra nhờ một thứ sức mạnh hoang dã.

“Turego!” cô cao giọng gào lên, kéo mọi sự chú ý về mình. Chân mày Turego nhíu lại trên sống mũi. “Em đang làm gì ở đây? Alfonso, đưa cô ấy về!”

“Không!” cô đáp trả, tay đẩy Alfonso ra. “Trong kia nóng lắm, em không ở đâu! Thực sự thì thế này là quá đủ rồi! Em đã trải qua những ngày tồi tệ trong rừng, và em đã nghĩ khi anh cứu em là em sẽ sống thoải mái trở lại, nhưng không, anh lôi em vào cái chốn chết tiệt này và bỏ em vào căn phòng bé tí bần thiêu ấy.”

“Thôi nào Jane, em không hiểu mấy chuyện này đâu,” Turego nói, bước về phía cô và cầm tay cô lên. “Như thế này vài phút nữa thôi là hấn sẽ nói ra điều anh cần biết. Chẳng nhẽ em không muốn biết ai thuê hấn sao?” Hấn xoay người lại, dẫn cô về phía dãy phòng “Kiên nhẫn đi em.”

Jane buông xuôi, để mặc cho mình bị dẫn đi không phản kháng. Cô lén liếc mắt nhìn lại Grant và mấy gã côn đồ, họ đang đợi Turego đến để tiếp tục cuộc hành xác. Anh đã thả toàn bộ trọng lượng cơ thể trên cái nắm của chúng, thậm chí không thể đứng vững được nữa.

“Em sẽ ở đây,” Turego dặn dò nghiêm nghị trước khi họ đến dãy phòng lần nữa. “Hứa với anh đi, nhé?”

“Em hứa,” Jane nói, quay lại nhìn hấn kèm theo một nụ cười trên môi; hấn không hề thấy cơn bão lòng trong cô đến. Cô vung cánh tay quàng lấy yết hầu của hấn, giật đầu hấn ngược về phía sau và làm hấn chảy máu. Trước khi hấn kịp la lên vì sưng sốt hay sợ hãi, cô thọc cùi trỏ vào chấn thủy hấn làm phải gập người lại cùng một tiếng rên quần quai. Như một điệu ba lê đã luyện tập nhuần nhuyễn, cô bắt thần thúc gối vào cằm hấn, và Turego ngã quy như một con thú nhồi bông. Jane đột nhiên thấy biết ơn bố mình vì đã khẳng khẳng bắt cô tham dự các khóa học tự vệ bản thân. Cô cúi người xuống và nhanh tay chop lấy khẩu súng lục nằm trên túi da của hấn.

Ngay khi cô chỉ vừa trở lại lối ra, một tiếng nổ làm chấn động tòa nhà thiếc, và máu trong người cô đông cứng lại trong hoảng hốt. “Không,” cô rên rỉ, và chạy thục mạng về hướng tiếng nổ.

Khi Jane chấp nhận ngã vào vòng tay của Turego, Grant bị cào xé bởi một cơn cuồng nộ đã khiến trước tầm nhìn của anh chỉ còn một màn sương đỏ gắt, nhưng anh được huấn luyện để tự chủ, và sự tự chủ đó có tác dụng, thậm chí ngay cả khi anh bị đẩy tới mức phải phát cuồng. Sau đó, màn sương dần trở nên nhạt màu hơn, thay vào đó là một sự khinh bỉ lạnh lùng. Chết tiệt, anh chờ đợi cái gì? Jane có bản năng tồn tại, và rất giỏi trong việc tháo chạy. Trước hết cô mê hoặc Turego, rồi Grant bắt cóc

cô khỏi Turego và cô mê hoặc anh không tốn chút sức lực cũng như cô đã phù phép Turego. Giờ đây khi Turego trở lại, và bởi vì hắn là người tới trước, Grant còn biết làm gì hơn là nói *Tạm biệt, Sullivan*. Thậm chí anh còn cảm thấy chút gì đó gọi là một sự ngưỡng mộ cay đắng đối với cái cách cô quá nhanh và quá giỏi nắm bắt được tình hình, và vì thế biết chính xác cách nào để bắt Turego vâng lời mình trở lại.

Ấy thế mà cảm giác bị phản bội vẫn cứ còn cào, và không gì có thể thỏa mãn anh ngay lúc này như là nhìn thấy cô và hắn vui vẻ bên nhau. Chết tiệt, cô ta là một kẻ dối trá, bất tín. Anh đáng lẽ ra phải biết trước chứ, đáng lẽ phải ngờ vực rằng ánh mắt trong sáng ngây thơ của cô ta không gì hơn là một màn diễn quá thành thạo.

Nhưng bản năng cũ, dường như chỉ mới lãng quên đi, bất ngờ quay trở lại mạnh mẽ như xưa. Quên đồ đàn bà ấy đi. Anh cần phải lo cho bản thân trước, còn cô ấy tính sau. Cô ta sà vào lòng Turego như một con mèo con, trong khi đó Grant hiểu rằng tương lai của anh không tồn tại cho tới khi anh nghĩ ra cái gì đó.

Một phần suy nghĩ trong anh xem như đã thông suốt khi mà Turego đã rút ra kết luận chính xác về danh tính của anh. Một năm là quá ít ỏi để những người trong nghề quên được anh. Sau khi anh biến mất, sự biến mất đó càng làm cho danh tiếng của anh nâng lên tầm huyền thoại. Thôi vậy, cứ để Turego nghĩ rằng anh đang truy tìm mảnh vi phim; Grant cũng chẳng thấy tội lỗi gì trong việc lợi dụng Jane bất cứ cách nào anh muốn. Cô không những đang sử dụng anh, mà còn điều khiển anh như một con rối nhảy múa bằng những sợi chỉ cô đang nắm trong tay. Nếu anh không đồng ý đưa cô đi Costa Rica, anh đã có thể để cô vui vẻ với Turego, và giải thoát bất cứ cách nào anh có thể. Nhưng anh đã nhận nhiệm vụ, nên anh phải hoàn thành - nếu anh sống sót ra khỏi chỗ này. Khi anh nắm được tay cô ấy trở lại, cô ta phải biết rằng sẽ không còn kiểu đối xử nâng như nâng trứng trước đó nữa.

Turego khá hiếu kỳ. Hai tay bị trói chặt sau lưng, với hai tên tay sai đỡ anh đứng thẳng lên, Grant nhận ra Turego muốn biết đến mức nào.

“Ai thuê mày? Hay mày đang hành động tự do?”

“Không hề, tao vẫn là một kẻ phản nghịch,” Grant đáp, cười thoải mái. Sau một cái gật đầu của Turego, một nắm đầm nện thẳng vào mặt anh, xé toạc môi anh ra và khiến miệng anh đầy những máu. Cái đầm tiếp theo đập vào chính giữa ngực; anh đã có thể chộp nắm đầm đó lại nếu không phải tại hai cánh tay bị trói lại thế này.

“Tao thật sự không có nhiều thời gian đâu.” Turego làm bầm. “Mày chính là đứa được biết đến dưới tên Tiger, mày không phải loại người làm việc không công.”

“Không, tao là người làm việc không công.”

Một nắm đầm đồ thẳng vào gò má anh, vật cổ anh ngược ra sau. Tay này đúng chơi quyền anh

thứ thiệt; hẳn biết cách hạ từng đòn sao cho thật chính xác. Vài quả trên mặt, rồi tới bẹ sườn và vào bụng. Đau đớn xé toạc Grant đến mức dạ dày anh thắt lại. Anh hần hển thở, tầm nhìn bỗng trở nên mờ mịt dù đầu óc anh vẫn còn tỉnh táo, và anh tự nguyện buông xuôi toàn bộ trọng lượng cơ thể lên sức đỡ của hay tên đang giữ anh, đầu gối anh khụy xuống.

Rồi anh nghe thấy giọng nói của Jane, cương nghị và khẩn thiết, như thể anh chưa từng nghe thấy trước đây, theo sau bởi những lời trấn an êm dịu của Turego. Hai tên tay sai không còn chú ý đến anh nữa; anh nhận thấy sự lơ đãng ở họ, cái cách mà một con thú hoang nhảy bén nắm bắt mọi thay đổi. Anh khụy xuống sâu hơn nữa, cố tình đặt thêm áp lực lên hai cổ tay bị trói, và một sự thỏa mãn mãnh liệt dâng lên trong anh khi anh cảm giác được sợi dây trói đang dần dần trượt khỏi tay anh.

Anh có một bàn tay phi thường, một bàn tay hủy diệt. Anh dùng vũ lực đó kháng lại sợi dây đang trói tay mình bằng cách duỗi hai tay ra hết cỡ của sợi dây thừng, rồi lại thu lại làm cho sợi dây tuột ra chậm chậm. Làm thế được hai lần, sợi dây tuột ra chỉ còn vòng hờ hững quanh các ngón tay của anh.

Nhìn quanh với cặp mắt hần lại thành hai đường thẳng, anh không thấy ai đang chú ý tới mình, hay thậm chí là tên quyền anh, kẻ lơ đãng cựa cổ tay anh trong khi đợi Turego quay trở lại từ nơi hẳn vừa đi. Jane cũng không nằm trong tầm mắt. Đã đến lúc.

Hai tên đàn ông đang giữ anh trong tư thế không phòng vệ; anh vung tay quăng chúng đi như một thứ đồ chơi bỏ đi. Trong một tích tắc khi tất cả bọn chúng còn sững sốt, anh chỉ cần một tích tắc bấy nhiêu thôi. Anh chớp lấy một khẩu súng trường và chĩa nòng súng vào cằm của tên lính anh vừa cướp súng, khiến hắn phải loạng choạng lùi về sau. Anh quay người lấy đà rồi lao lên tấn công bằng chân và bệ súng. Những tên lính không có tí cơ hội nào; họ không có một phần nhỏ sự huấn luyện anh phải trải qua, không có hàng năm trời trải nghiệm. Họ không biết làm thế nào phản kháng lại một kẻ tấn công chỉ vừa đánh họ là đã xoay người đi trước khi họ kịp di chuyển. Chỉ một tên lấy tay gạt được mũi súng của anh ra, và anh bất thần cướp cò, vỏ đạn văng xa khỏi chỗ Grant. Tên lính đó là kẻ cuối cùng còn đứng được; và Grant kết thúc hắn dễ như không. Rồi anh chùng bước một khoảng khắc xem có ai trong họ di chuyển không, nhưng không có ai hết. Tầm nhìn anh chuyển về cánh cửa ở mặt bên kia nhà kho, một nụ cười khổ sở, lạnh ngắt trên đôi môi sưng tấy và đầy máu me của anh. Anh đuổi theo Jane.

Cô chưa bao giờ hoảng sợ đến thế; thậm chí màn đêm rùn rợn còn không so được với cảm giác của cô lúc này đây. Cô không thể di chuyển nhanh hơn; chân cô cảm giác như đang cố lôi đi trong si rô đặc quánh. Chúa ơi, họ giết anh rồi sao? Ý nghĩ khủng khiếp như thế làm sao cô dám nghĩ tới; ấy vậy mà nó trong ngực cô cho tới khi cô không thở nổi. Không, cô nghĩ không thể nào *không*!

Cô lao qua cánh cửa, khẩu súng lục vẫn còn trong tay, nửa đã cuồng lên vì sợ hãi, cô sẵn sàng chiến đấu cho người đàn ông của mình, cho cuộc sống của mình. Cô nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn những tên đàn ông nằm la liệt và cô bị sốc, bởi không hiểu tại sao nhiều người nằm đó vậy. Chỉ có một tiếng súng nổ thôi phải không?

Thất thần một cánh tay luồn qua cổ cô, đẩy lưng cô lên và khóa quai hàm cô lại. Một cánh tay

khắc vụn ra, và những ngón tay dày luồn vào bàn tay đang giữ khẩu súng của cô, lấy nó ra khỏi đó.

“Đồ chơi thôi nhé, em yêu, nhưng anh thấy an toàn hơn khi em không mang vũ khí,” một giọng trầm phả vào tay cô.

Trước âm vực giọng nói đó, mắt Jane nhắm nghiền lại, và hai hàng nước mắt ứa ra từ dưới khóe mắt. “Grant,” cô thì thào.

“E là vậy. Cô hãy bảo tôi cô vui mừng thế nào khi gặp lại tôi sau đã, giờ ta phải chạy.”

Anh thả cánh tay quàng ngang cổ cô, nhưng khi cô quay lại đối mặt với anh, anh chớp lấy tay phải cô và vặn ngược ra sau lưng.

“Anh làm tôi đau,” cô mím môi, vẫn chưa kịp hoàn hồn và đang cố hiểu. “Grant, khoan đã!”

“Câm miệng ngay,” anh ra lệnh, chân đá vào cánh cửa và đẩy cô ra ngoài, về phía ánh mặt trời chói gắt. Chiếc xe tải chở hàng đang đậu đó, và anh không hề chần chừ. “Vào trong. Chúng ta phải chạy ngay.”

Anh mở cửa và nửa đỡ, nửa ném cô vào trong xe, làm người cô trượt dài trên băng ghế. Cô ré lên, một tiếng la vừa đủ cắt nát lòng anh, nhưng anh tự nhủ rằng mình không phải một thằng ngốc; cô ta chẳng cần đến ai chăm sóc bản thân cả. Như một con mèo, cô ta lúc nào cũng sẽ biết cách tiếp đất bằng chính đôi chân mình.

Jane xoay sở vào ngồi yên vị, đôi mắt nâu đen của cô mọng nước mắt khi cô trân trối nhìn vào khuôn mặt máu me, bầm dập của anh trong đau đớn lẫn sợ hãi. Cô muốn trấn an anh, bảo anh rằng tất cả chỉ là một vở tuồng, một cuộc cá cược nguy hiểm để giữ mạng cho cả hai, nhưng hình như anh không tỏ vẻ muốn nghe bất cứ gì. Dĩ nhiên anh làm sao quên được những gì hai người từng sẻ chia, những gì mà mỗi người dành cho người kia! Cùng lúc, cô không chấp nhận đầu hàng. Cô nhấc tay lên vụn về phía anh, khi đó, một chuyển động nơi cánh cửa bên ngoài khiến cả hai chú ý, và cô gào lên cảnh báo.

"Grant!"

Anh xoay người lại, và trong khi anh làm điều đó, Turego lên đạn khẩu súng trường và cướp cò. Một tiếng nổ vang trời xé toạc không gian, ấy thế mà Jane vẫn nghe, vẫn thấy, vẫn cảm giác được tiếng Grant rên rỉ khi anh khuy người trên một đầu gối và lên anh lên đạn khẩu súng lục. Turego bay về một bên, tìm kiếm vật che chắn, nhưng khẩu súng lục đã nổ, và một vệt máu tròn, nhỏ bắt đầu loang ra ngay bên vai phải của hắn, khiến hắn loạng choạng đổ về sau cánh cửa.

Cô nghe ai đó hét lên, nhưng âm thanh đó quá cao và quá xa. Cô lao qua cửa xe đang mở, tiếp đất bằng hai chân lẫn hai tay trên mặt đất nóng ran lờm chờm đá. Grant đang quỳ gối, nghiêng về một bên chiếc xe, tay phải nâng đỡ cẳng tay trái lên, và một ít máu đỏ ngòm đang rỉ ra từ các ngón tay của anh. Anh ngược lên nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách sáng và rực cháy như lửa nơi chiến trường, dữ dội dù thậm chí ngay trên gương mặt thất sắc và sưng tấy của anh.

Cô đã cuống lên, nắm người anh bằng vạt áo khiến anh phải dặng chân ra đỡ, một sức mạnh mà cô không biết làm sao mình có được. “Vào xe ngay!” cô hét lên, đẩy người anh vào cánh cửa. “Chết tiệt, vào trong ngay! Anh muốn tự kết liễu đời mình hay sao!”

Anh nhắm mắt khi cạnh ghế đâm sầm vào bệ sườn súng tấy của anh; Jane đang cố lôi anh đi và gào như một con quạ, nước mắt hai hàng chảy xuống má cô. “Cô có thôi đi không!” anh vừa quát lên, vừa lê người vào trong.

“Đừng kêu tôi im!” cô đáp trả, tiếp tục đẩy anh cho tới khi anh phải nhúc nhích. Cô quệt nước mắt trên má đi và tự mình leo vào xe tải. “Tránh ra cho tôi khởi động cái thứ này xem! Có chìa khóa không? Chìa khóa đâu? Hả! Chết tiệt!” Cô chui đầu vào dưới vô lăng, mò mẫm dưới buồng điều khiển và thô bạo kéo những dây nhợ ra.

“Cô làm cái gì?” Grant rên rỉ, tâm trí hoàn toàn mù mịt.

“Tôi đang khởi động nóng cái xe!” cô thôn thức

“Cô đang phá hỏng mấy sợi dây thì có!” Nếu cô ta đang cố vô hiệu hóa cái thứ duy nhất giúp anh đi khỏi đây, thì cô ta đang làm rất tốt. Anh bắt đầu kéo cô khỏi dưới vô lăng thì bất thành lình cô tự mình đứng xồm lên, đóng sầm buồng xe lại và nối hai đầu dây gì đó vào nhau. Động cơ đột nhiên gầm gừ khởi động, và Jane kéo cánh cửa bên phía cô đóng lại, vào sổ chiếc xe và từ từ nhả hộp số. Chiếc xe thô bạo lao về trước, khiến Grant chúi ngã về sau cánh cửa.

“Giảm số lại!” anh hét lên, xoay sở ngồi lại vị trí ban đầu và lấy mấy ngón tay siết chặt vào thành ghế.

“Tôi không biết bộ số nhỏ nằm ở đâu! Tôi chỉ làm những gì có thể tìm được!”

Lầm bầm nguyên rủa, anh vớ tay về cần sang số, và vết thương trên cánh tay anh đau như dưới sức ép của một con dao mới nung khi anh giờ tay gần tay nắm. Anh không thể làm gì được với cái vết thương này, nghĩ thế nên anh mặc kệ nó. “Đạp côn đi!,” anh ra lệnh. “Tôi sẽ sang số. Jane, đạp cái côn chết tiệt lại!”

“Thôi hét vào mặt tôi đi!” cô gào lên, hăm chặt côn. Grant cài số thích hợp cho chiếc xe và cô thả chân côn; lần này chiếc xe di chuyển êm hơn. Cô đặt chân lên bàn thắng, đạp mạnh xuống, làm chiếc xe quăng về một góc và hai bánh sau chà xát vào mặt đường gồ ghề.

“Rẽ phải,” Grant chỉ đường, và cô rẽ vào ngã phải kế tiếp.

“Sang số ngay!”

“Tự anh mà sang lấy!”

“Đạp côn đi!”

Cô vâng lời đạp chân côn, và anh sang số. “Khi tôi bảo cô, thì tôi sẽ sang số, hiểu không?”

Cô vẫn còn đang khóc, thỉnh thoảng lại quệt tay lau nước mắt. Grant bảo, “Rẽ trái,” và cô đánh một cái vòng sang trái, khiến cho một chiếc xe tải rí sét khác phải tránh lên lề đường để né họ.

Con đường sẽ mang họ đi khỏi thị trấn, nhưng khi họ còn vài dặm nữa mới tới thì Gant nói cộc lốc, “Dừng lại.” Jane không thắc mắc vì sao anh bảo thế; cô cho xe tấp vào bên vệ đường rồi dừng lại.

“Tốt, giờ ra ngoài.” Một lần nữa cô tuân lời anh mà không thắc mắc, chân nhảy ra ngoài và vụng về đứng đó nhìn anh nhẹ nhàng bước chân xuống mặt đường. Trên cánh tay trái anh là những vết máu, nhưng từ nét mặt của anh lúc này Jane hiểu rằng anh không tính dừng lại. Anh nhét khẩu súng lục vào thắt lưng và vác quả súng trường lên vai. “Đi.”

“Chúng ta phải đi đâu?”

“Trở lại thị trấn. Bạn trai cô sẽ không ngờ chúng ta trở lại tấn công hắn. Cô thôi khóc được rồi đó,” anh nói thêm một cách vô tình. “Tôi sẽ không giết hắn.”

“Hắn không phải bạn trai tôi!” cô đáp trả, tiến về anh.

“Tôi thấy như vậy khi tôi bị giam.”

“Tôi cố khiến hắn lơ đãng đấy chứ! Một trong hai ta phải tự do.”

“Dẹp đi,” anh cắt ngang, giọng chán ngán. “Tôi đã tin cô một lần, nhưng cô không làm được lần thứ hai đâu. Bây giờ, cô có muốn đi không?”

Cô suy xét thấy giờ tranh luận với anh cũng chẳng ích lợi gì. Khi anh đủ bình tĩnh để có thể lắng nghe, khi cô đủ bình tĩnh để có thể giải thích mạch lạc, thì họ sẽ dàn xếp xong chuyện này. Khi cô quay mặt đi khỏi anh, cô đưa mắt vào cánh cửa xe đang mở và chớp nhoáng nhìn thấy một thứ gì đó ở góc bên kia sàn xe. Cái ba lô của cô! Cô bò vào trong xe và nhoài người tời để kéo chiếc ba lô ra khỏi chỗ dưới ghế; trong lúc nguy kịch, cô đã quên khuấy cái ba lô đi.

“Bỏ cái thứ chết tiệt đó lại!” Grant quát cô

“Tôi cần nó,” cô quát lại đáp trả. Cô quàng chiếc ba lô lên và gài khóa vòng qua bụng lại.

Anh rút súng ra khỏi thắt lưng và Jane nuốt khan, mắt cô căng hết cỡ. Nhẹ nhàng anh bắn vào bánh trước của chiếc xe tải, và rồi nhét khẩu súng vào chỗ cũ.

“Sao anh lại làm thế?” cô lầm bầm, nuốt khan lần nữa.

“Như thế mới giống chúng ta bị buộc phải bỏ chiếc xe lại.”

Anh nắm bắp tay cô thật chặt và lôi cô đi trên đường. Khi anh nghe tiếng động cơ đến, anh kéo cô xuống mặt đường và nằm yên cho tới khi âm thanh đó mờ đi. Áo sơ mi của cô, một giờ trước còn sạch nguyên và duyên dáng, giờ đây dính đầy bùn và rách rưới đầy ở những chỗ gai đâm vào. Cô lên liếc nhìn nó, sau đó quên ngay..

“Có khi nào Turego đuổi lại theo chúng ta?” cô hỏi hên.

“Sớm hay muộn. Mất kiên nhẫn rồi hả?”

Nghiến hai hàm răng lại, cô mặc kệ anh. Trong vòng hai mươi phút hoặc hơn, họ trở lại rìa của thị trấn lần nữa, và anh đã đánh một vòng lớn quanh chỗ đó. Cô muốn hỏi anh đang tìm cái gì, nhưng sau khi anh quát vào mặt cô, cô chỉ giữ im lặng. Cô muốn ngồi xuống để lau gương mặt bầm tím của anh, và băng bó lại vết thương trên tay anh, nhưng cô không thể nào làm được bất cứ chuyện gì. Anh không còn muốn bất cứ gì từ cô nữa.

Thế nhưng, còn gì cô có thể làm không? Không có cách nào khả dĩ cô biết được anh có thể sẽ chạy thoát. Cô phải dùng đến kế hoạch tốt nhất mà cô có ngay lúc này.

Rốt cuộc thì họ cũng tìm được một túp lều đổ nát sau lưng một căn nhà khác xiêu vẹo y chang như vậy. Họ sẽ nghỉ ngơi trên mặt đất tại một nơi trú ẩn khá là lý tưởng. Grant nhăn nhó khi anh chủ động giơ tay trái ra, nhưng Jane chỉ theo sau anh, và anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng khiến cô gồng cứng người tại chỗ. Rồi cô ngồi xụp xuống đất và gục trán lên hai đầu gối đang gập lại. “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Chúng ta phải rời khỏi đất nước này, dù bất cứ giá nào,” anh khẳng định rõ ràng. “Bố cô thuê tôi mang cô về nhà. Và đó là những gì tôi định làm. Tôi trả cô về với ông ấy càng sớm càng tốt.”

Chương 11

Sau đó Jane ngồi lặng lẽ, gục trán xuống đầu gối và nhắm mắt lại. Một cảm giác lạnh lẽo hoang tàn hình thành trong cô, dâng lên, đẩy đi sự lo lắng và sợ hãi. Cô phải làm gì nếu cô không bao giờ có thể thuyết phục anh rằng cô không phản bội anh? Với cuộc sống mà anh đã chọn, chắc chắn là có quá nhiều thứ anh phải bảo vệ, vì vậy anh sẽ không ngạc nhiên nếu có sự phản bội. Cô sẽ cố gắng giải thích với anh một lần nữa, tất nhiên; cho đến khi anh rời khỏi cô, cô sẽ không ngừng cố gắng. Nhưng... Sẽ thế nào nếu anh không nghe cô? Cô sẽ phải làm gì? Không biết tại sao cô không thể hình dung tương lai của mình nếu không có Grant. Khoảng cách của họ bây giờ khiến cô khổ sở, nhưng cô vẫn có thể ngẩng đầu lên và nhìn thấy anh, tận hưởng cảm giác thoải mái khi có sự gần gũi về mặt thể xác với anh. Cô sẽ phải làm gì nếu không còn tất cả những điều đó.

Nhiệt độ và độ ẩm bắt đầu tăng lên, xua đi bóng râm tỏa xuống, nhà kho trông trải, và khoảng cách của những tiếng sấm âm ỉ báo hiệu cơn mưa rào đang đến gần. Cánh cửa kêu cọt kẹt, và ngay sau đó là một người phụ nữ lớn tuổi đang khom người xuống, di chuyển chậm chạp, vòng quanh ngôi nhà để đến bên hàng rào quây, nơi những con lợn thỉnh thoảng lại kêu ừ ừ, đắm mình trong bùn để mong trốn thoát được khỏi hơi nóng của thời tiết. Grant nhìn bà ta, đôi mắt anh đầy vẻ cảnh giác, không phải một hành động xâm nhập. Không có bất cứ sự nguy hiểm nào khi bà ta nhìn chúng; cỏ dại và cây bụi lớn vượt qua tầm kiểm soát, vượt qua thắt lưng, giữa nhà và nhà kho, con đường duy nhất dẫn tới nhà kho. Những con lợn kêu âm lên trong sự thích thú khi người phụ nữ cho chúng ăn, và sau đó trò chuyện với chúng về cách mà bà đến đây.

Jane không động đậy, không mở mắt ngay cả khi những con lợn bắt đầu reo mừng thức ăn. Grant nhìn cô, một sự bối rối thoáng hiện lên trong đôi mắt lạnh lùng của anh. Không giống như cô đang ngồi im lặng và lắng nghe tiếng ồn. Cô biết đó là tiếng của những con lợn, tất nhiên, nhưng cô không hề nhìn lên để xem cái gì làm chúng kêu, hoặc ngay cả khi người phụ nữ bắt đầu trò chuyện với chúng. Cô bình thường luôn tò mò như một con mèo, thò mũi vào tất cả mọi thứ dù nó có liên quan đến cô hay không. Khó mà nói được, dù cô gục đầu xuống, nhưng anh nghĩ khuôn mặt cô tái nhợt; anh có thể nhìn thấy một vài vết tàn nhang nổi rõ trên mặt cô.

Hình ảnh ấy gợi cho anh nhớ tới hành động cúi đầu của Turego, ép miệng hắn vào miệng Jane, và cách Jane đứng yên lặng để nhận nụ hôn đó. Cơn giận dữ lại cuộn lên trong anh, anh nắm chặt tay lại. Khốn kiếp! Làm sao cô ấy có thể dễ thứ như nhóp ấy chạm vào cô.

Tiếng sấm sét dường như gần hơn, gầm lên âm ỉ, và trong không khí mang theo mùi của cơn mưa đang dần tới. Gió bắt đầu cuộn xoắn, như tên bắn xuyên qua nhà kho và mang theo hơi lạnh. Không khí như mang theo toàn bộ năng lượng điện của trời đất. Những loài sinh vật nhỏ bắt đầu tìm nơi trú ẩn, cánh chim chao liệng tìm kiếm một nơi trú ẩn an toàn nhất để chờ cơn mưa đi qua.

Mưa là một thời điểm tuyệt vời để rời đi, mặc dù người khác cho rằng sẽ tốt hơn nếu tìm được một nơi trú ẩn an toàn cho đến khi nó qua đi, nhưng cơ thể anh nhức nhối với thất bại nặng nề mà anh

nhận được, và cánh tay trái của anh vẫn còn rỉ máu. Họ không còn ở kề cận với nguy hiểm, vì thế anh có thể ngủ một chút. Bóng đêm sẽ là thời điểm tốt nhất để di chuyển.

Mưa bắt đầu rơi, từ lác đác cho đến khi trút xuống ào ạt chỉ một vài phút sau đó. Mặt đất không đủ sức thấm hết lượng nước khổng lồ ấy, và nước bắt đầu chảy thành dòng quanh nhà kho. Grant thức dậy, khó chịu với sự phản kháng cứng ngắc của cơ thể anh, và tìm thấy một chỗ ngồi trên thùng rau đã hỏng mất một nửa. Nó không chắc chắn lắm, nhưng có thể chịu đựng được sức nặng của cơ thể anh. Jane vẫn không di chuyển. Cô không hề nhìn lên cho đến khi nước thấm đẫm đũng quần cô; cô ngẩng đầu lên và nhận thấy nước đã chảy thành dòng xung quanh cô. Cô không nhìn Grant, mặc dù cô đã nhảy khỏi dòng nước, chuyển sang một bên. Cô ngồi xuống gần anh và lại trở lại với tư thế trước đó của cô, đầu gối co lại, tay vòng qua chân, và đầu gục xuống giữa hai đầu gối.

Grant biết cách chờ đợi; kiên nhẫn là bản tính thứ hai của anh. Anh có thể giữ một tư thế trong suốt một thời gian dài, nếu cần thiết, lờ đi tất cả mọi sự không thoải mái về thể xác như nó không hề tồn tại. Nhưng sự yên tĩnh và thiếu hoạt động trong nhà kho bắt đầu chà xát lên dây thần kinh của anh, bởi vì đó không phải những gì anh biết về Jane. Cô đang suy tính kế hoạch gì đây?

Cuối cùng mưa cũng ngừng lại, và hơi nước đọng lại trong không khí. “Chúng ta sẽ ngồi đây cả ngày à?” Jane cuối cùng cũng lên tiếng một cách cáu kỉnh, phá vỡ sự im lặng dài của cô.

“Có thể như thế. Tôi không biết làm cái gì tốt hơn thế. Còn cô thì sao?”

Cô không trả lời, hoặc hỏi gì nữa, nhận ra rằng anh không có tâm trạng để nói với cô. Cô rất đói bởi cô vẫn còn ốm, nhưng ở đây không có bất kỳ thứ thức ăn nào trong số đồ dự trữ của cô, và cô không muốn kêu ca với anh. Cô hạ đầu xuống đầu gối và cố tìm nơi trú ẩn trong một giấc ngủ ngắn; ít nhất thì sau đó cô cũng có thể quên đi cô đã đau khổ như thế nào.

Cô thậm chí ngủ rất say, anh đánh thức cô lúc chạng vạng, lắc lắc vai cô. “Đi nào,” anh nói, kéo cô đứng lên. Tim Jane như ngừng đập vì cô chỉ vì bàn tay mạnh mẽ nhưng dịu dàng của anh, cô điên cuồng hy vọng anh đã bình tĩnh lại và tin vào sự trong sạch của cô. Nhưng ngay sau đó anh buông vai cô ra và bước lùi lại, khuôn mặt cứng ngắc, và hy vọng của cô phụt tắt.

Cô chạy theo anh một cách nghịch ngợm, đi vào dấu chân của anh, dừng lại khi anh dừng, luôn luôn giữ đúng một khoảng cách phía sau anh. Anh liều lĩnh đi vào trung tâm thành phố, đi bộ trên đường như không ai có thể nhìn thấy, hướng hồ quân đội. Vài người nhìn họ một cách kỳ cục, nhưng không ai dừng họ lại. Jane nghĩ họ trông khá lập dị: Một người đàn ông cao, tóc vàng hoe, khuôn mặt sung phòng, bầm tím và một khẩu súng đeo bên người, theo sau là một người phụ nữ với mái tóc rối bù, quần áo bẩn thỉu và chiếc balo oằn xuống tận thắt lưng, đung đưa theo nhịp chân bước của cô. Được rồi, mọi thứ dường như cũng rất xa lạ với cô. Cô cảm thấy họ đang lạc trong một video game, những hình ảnh tạo bằng đèn neon nhảy múa xung quanh cô. Sau đó cô nhận ra những hình ảnh đó là thật; biển quảng cáo từ quán rượu đang chạy những dòng chữ màu hồng và xanh bằng đèn neon.

Anh đã làm gì? Họ đã thu hút quá nhiều sự chú ý và Turego sẽ dễ dàng nghe được nếu hắn hỏi bất kỳ ai. Với tất cả những gì Grant biết, Turego có thể lợi dụng quyền lực thực thi pháp luật của hắn để tìm kiếm họ dưới danh nghĩa một tội vụ không nào đó; Turego chắc chắn sẽ đủ quyền lực huy động người tìm kiếm. Đó là nếu như Grant *muốn* Turego tìm ra họ.

Anh xuống một con phố và dừng lại trước một quán rượu nhỏ, “Ồ sát tôi, và giữ miệng của cô,” anh nói gọn lỏn và bước vào trong.

Đó là một quán bar nhỏ nóng và đầy khói thuốc, mùi rượu mạnh trộn lẫn với mùi mồ hôi lan tỏa trong không khí. Ngoài cô phục vụ, một cô gái nhìn khá kín đáo, và hai ả điếm đầy nhục dục, không có người phụ nữ nào khác ở đây. Một vài người đàn ông nhìn theo Jane, sự đánh giá ánh lên trong đôi mắt sẫm màu của họ, nhưng sau đó họ nhìn về phía Grant và quay trở lại với đồ uống, rõ ràng là đã quyết định cô không đáng để chuốc lấy phiền phức vào mình.

Grant tìm thấy một chiếc bàn nhỏ ở góc trong, sâu trong bóng tối. Cô phục vụ bước lại phía họ, không hỏi ý kiến Jane, Grant yêu cầu hai cốc rượu Tequila (*Một thứ rượu mạnh chiết xuất từ cây nhiệt đới, chủ yếu có ở Mexico*).

Jane dừng người phục vụ lại. “Đợi chút.... ở đây có nước chanh không?” Người phụ nữ trẻ gật đầu, cô thở phào nhẹ nhõm. “Một ly nước chanh, thay cho Tequila.”

Grant đốt một điếu thuốc lá, khum bàn tay quanh ngọn lửa. “Cô định kiêng rượu sao?”

“Tôi không uống khi dạ dày đang rỗng không.”

“Chúng ta sẽ ăn cái gì đó sau. Ở đây không phục vụ đồ ăn.”

Cô chờ đồ uống được đặt xuống trước mặt họ trước khi nói bất cứ cái gì với anh. “Chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm ở đây sao? Bất kỳ tên tay chân nào đó của Turego có thể đã thấy chúng ta khi chúng ta đi trên đường.”

Đôi mắt anh hẹp lại khi anh nhìn chằm chằm vào làn khói thuốc của mình. “Tại sao cô lại phải lo lắng? Sao cô không nghĩ rằng hắn sẽ mở rộng tay để đón cô trở lại?”

Jane nghiêng người về trước, mắt cô hẹp lại. “Nghe em này. Em phải kéo dài thời gian, và đó là cách duy nhất em có thể nghĩ ra. Em xin lỗi vì đã không nói trước với anh, nhưng em không nghĩ Turego sẽ để cho em gọi điện và trở lại với anh! Nếu hắn trối em lại, em sẽ không có cách nào giúp anh!”

“Cám ơn, cung, nhưng tôi sẽ có thể làm được nếu không có sự giúp đỡ của em,” giọng anh lè nhè, chạm vào mắt trái, nơi vẫn sưng đỏ lên.

Sự tức giận thiêu đốt cô; cô vô tội, và cô mệt mỏi khi bị đối xử như Benedict Arnold (Nhà cách mạng Mỹ). Cô muốn đổ cốc nước chanh lên người anh, nhưng dạ dày của cô đang kêu rền rĩ và sự trả thù căn bản không quan trọng bằng giải quyết cái dạ dày trống rỗng, cho dù chỉ là nước trái cây đi chăng nữa. Cô ngồi trở lại ghế và uống từng ngụm, muốn giữ những giọt nước hoa quả lâu nhất có thể.

Thời gian dường như đang bò đi, và Jane bắt đầu cảm thấy hai vai mình hơi gật gật. Ngồi đây là hành động thứ hai làm tăng thêm sự nguy hiểm, có thể giúp Turego tìm ra họ. Chiếc xe tải bỏ không sẽ không thể lừa hấn quá lâu.

Một người đàn ông trượt vào chiếc ghế bên cạnh cô và Jane nhảy lên, trái tim cô như bay ra khỏi lồng ngực. Anh ta chỉ liếc nhanh qua cô trước khi chuyển sự chú ý sang Grant. Anh ta không có gì đáng chú ý, bộ quần áo cũ mòn, khuôn mặt bị che phủ bởi lớp râu đã nhiều ngày không cạo, và hơi thở nồng nặc mùi còn làm Jane nhăn mũi. Nhưng khi anh ta bắt đầu nói chuyện với Grant, họ nói rất nhỏ khiến cô không thể nghe thấy, nhưng cô biết mọi thứ vẫn ở đúng vị trí của nó.

Grant công khai sự hiện diện của họ không phải vì muốn Turego tìm ra, mà là anh muốn một ai đó có thể tìm thấy họ. Đó là một trò cá cược mạo hiểm, nhưng nó được trả giá chính đáng.

Anh không còn là một nhà kinh doanh từ lâu, nhưng anh vẫn được biết đến, và anh sử dụng danh tiếng của mình để liên lạc. Người đàn ông này chắc chắn là một người không liên quan, nhưng anh cần đến anh ta.

“Tôi cần phương tiện vận chuyển,” Grant nói. “Trong khoảng một giờ. Anh có thể xoay xở được chứ?”

“*Si,*” (Tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là “Được”) người đàn ông nói, hơi gật đầu để nhấn mạnh.

“Tốt. Để nó ở sau Blue Pelican trong vòng một giờ nữa kể từ bây giờ. Chìa khóa để ở dưới ghế ngồi bên phải, ra ngoài, và đi bộ rời khỏi đó.”

Người đàn ông gật đầu lần nữa. “Chúc may mắn, anh bạn.”

Môi Grant cong lên thành một nụ cười cứng ngắc. “Cảm ơn. Tôi cần đến nó ngay bây giờ.”

Người đàn ông lặn vào đám đông và biến mất. Jane chậm rãi xoay xoay ly nước trong lòng bàn tay, giữ ánh mắt dán chặt vào chiếc bàn trước mặt. “Bây giờ anh đã hoàn thành việc liên lạc của mình, chúng ta có thể rời khỏi đây được chưa?”

Grant nâng ly Tequila lên miệng, cổ họng anh co gập như vừa ném phải một thứ chất lỏng cay nồng. “Chúng ta phải đợi một lúc nữa.”

Không, thật khó mà nắm bắt được một người đàn ông quá cẩn thận. George vẫn thường nói với

cô về tâm khảm của việc liên lạc khi không có một vẻ ngoài dễ nhìn. Người đàn ông này đã tạo ra cơ hội bằng cách công khai đi bộ trên đường, nhưng sau đó, Grant lại phải tạo ra cơ hội bằng chính bản thân mình. Có thể thấy rằng mọi chuyện đã trở nên tuyệt vọng, mặc dù Grant trông như đang nghĩ không có gì quan trọng hơn việc ngủ. Anh nằm uể oải trên ghế, mắt nửa nhắm nửa mở, và nếu Jane không nhận ra tay trái anh nắm chặt khẩu súng, cô sẽ nghĩ anh đang hoàn toàn thư giãn.

“Anh có tin rằng chúng ta sẽ tìm được phòng tắm không?” Cô hỏi, giọng tỏ ra thoải mái.

“Ồ đây à? Tôi nghi ngờ điều đó.”

“Bất cứ đâu.”

“Được rồi. Cô đã xong chưa?” Anh uống nốt chỗ rượu Tequila của mình, và Jane cũng làm thế với ly nước chanh của cô. Da cô sờn gai ốc; cô cảm thấy ngứa ngáy ở dưới cổ, và điều đó càng tăng lên khi cô đứng dậy.

Họ lách qua đám người và những chiếc bàn ghế lộn xộn để ra đến cửa, và khi vừa đặt chân ra bậc cửa Jane nói, “Tôi nghĩ chúng ta bị theo dõi.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao chúng ta phải đi theo hướng ngược lại với Blue Pelican.”

“Cái gì trên trái đất này là Blue Pelican? Làm thế nào mà anh biết rõ thành phố này như vậy? Anh đã từng ở đây trước kia à?”

“Không, nhưng tôi luôn giữ cho mắt mình mở to. Blue Pelican là quán rượu đầu tiên mà chúng ta đi qua.”

Bây giờ thì cô đã nhớ. Đó là quán rượu với những ánh đèn neon nháy sáng, nơi đã tạo cho cô một cảm giác vô cùng huyền ảo.

Họ đi bộ trên một con đường nhỏ như một cái hang động tối tăm. Con đường không lát gạch, và không có vỉa hè dành cho người đi bộ, không có đèn đường, không có cả một chút dấu hiệu của ánh đèn neon. Mặt đường không bằng phẳng và mùi rác cũ chua chua xộc vào mũi. Jane không suy nghĩ gì, tay cô tự động nắm lấy thắt lưng của Grant.

Anh thoáng do dự, nhưng vẫn tiếp tục đi mà không nói gì. Jane nuốt vào, muện màng nhận ra cô lại tìm điểm tựa cho mình ở anh, đây là lần đầu tiên cô nắm lấy anh từ phía sau. Cô sẽ phải làm gì nếu cô không có anh ở đây để níu lấy trong bóng tối? Tự nắm lấy bàn tay ướt mồ hôi của mình? Cô thật sự đã tiến bộ hơn nhiều so với một đứa trẻ lúc nào cũng sợ hãi, và có lẽ lúc này nó sẽ tiến thêm một bước nữa. Chậm chậm, thận trọng, Jane buông thắt lưng của anh ra và thả tay xuống.

Anh dừng lại và nhìn quanh cô, bóng đêm che khuất cảm xúc của anh. “Tôi không có ý kiến gì

nếu cô nắm lấy thắt lưng của tôi.”

Cô vẫn im lặng, cảm thấy sự miễn cưỡng của anh, nhưng không giải thích gì. Tất cả giai đoạn quan trọng trong cuộc đời cô đều chỉ có một mình, đạt được bằng sự nỗ lực và tổn thương, vì vậy cô không dễ dàng nói về nó. Ngay cả những nhà tâm lý học trẻ em đầy danh tiếng được bố mẹ cô mời đến cũng không thể kéo cô ra khỏi ám ảnh về vụ bắt cóc. Mọi người đều biết nỗi sợ hãi của cô, sự khổ sở của cô, nhưng không biết cô sợ bóng tối, và cô không bao giờ kể lại chi tiết ấy. Không với cả bố mẹ, cả Chris, dù anh đã là người bạn tốt nhất của cô trước khi anh trở thành chồng cô. Trong khoảng thời gian từ khi xảy ra vụ bắt cóc, cô chỉ nói với duy nhất một người, chỉ tin tưởng duy nhất một người. Giờ đây cô đang cố gắng thu ngắn khoảng cách giữa họ, nhưng anh lại cố gắng đẩy cô đi. Cô không thể ném mình vào vòng tay của anh, cô chỉ có thể đứng một mình, bởi vì cô không có sự lựa chọn nào khác trong vấn đề này.

Nỗi sợ phải ở một mình trong bóng tối không thể so sánh được với nỗi sợ phải ở một mình trong toàn bộ cuộc đời còn lại của cô.

Anh đi quanh co không mục đích trong thị trấn, đi chéo, vòng lại, thay đổi lộ trình của họ trong nhiều giờ khiến Jane hoàn toàn mất phương hướng. Cô kiên trì đi theo bước chân của anh. Anh dừng lại một lúc và đứng bảo vệ trong khi Jane lên vào trong một quán ăn bản thủ đầy mùi dầu mỡ. Hệ thống ống nước đã tồn tại từ trước Thế chiến thứ hai, ánh sáng được chiếu bởi những bóng đèn mờ đơn lẻ trên trần nhà, và xác của một con gián khổng lồ nằm trên góc đèn, nhưng cô không không có tâm trạng để ý đến những thứ ấy. Ít nhất thì hệ thống ống nước cũng hoạt động, và khi cô mở vòi nước vào một chiếc chậu đã nứt, một dòng nước ấm chảy ra. Cô rửa tay, khuỷu tay và vốc nước lên mặt. Không có khăn lau, vì vậy cô lau tay vào quần và khuôn mặt để khô một cách tự nhiên.

Khi cô rón rén khỏi chỗ ấy, Grant bước ra từ bóng tối nơi anh đã giấu mình và nắm lấy tay cô. Họ không còn ở xa Blue Pelican nữa, giống như nó tự bật ra, khi họ quay lại góc đường, cô nhìn thấy ánh đèn xanh và hồng lóe lên. Nhưng Grant không đi thẳng về hướng ấy; anh đi vòng quanh cả khu vực, đứng bất động trong vài phút để chờ đợi, và quan sát.

Cuối cùng họ cũng tiếp cận được một chiếc Ford cũ đỗ phía sau quán rượu, nhưng anh vẫn rất thận trọng. Anh mở mui xe và dùng bật lửa để kiểm tra động cơ. Jane không hỏi anh thấy cái gì, vì cô nghĩ đến ý tưởng khủng khiếp nhất mà cô biết. Anh nhẹ nhàng đóng mui xe, rõ ràng là đã yên tâm.

“Lên đi, và lấy chìa khóa ở dưới ghế.”

Cô mở cửa. Đèn trên trần xe không sáng, nhưng cô không trông mong gì điều đó. Tự mình kiểm tra, cô nhìn chằm chằm vào dưới ghế, giữ hơi thở thật nhẹ nhàng trong trường hợp có bất kỳ ai ở đấy. Nhưng sàn xe ô tô trống không, và hơi thở của cô như tắc nghẽn trong phổi.

Ngẩng lên, cô quét tay xuống dưới ghế, tìm kiếm chìa khóa. Một cánh cửa khác mở ra, và chiếc xe đang đưa dưới trọng lượng của Grant. “Nhanh lên,” anh cau kinh.

“Tôi không tìm thấy chìa khóa!” Cô quơ tay, tìm thấy rất nhiều bụi bẩn, một vài con ốc, và những mảnh giấy vụn, nhưng không có chìa khóa. “Có thể không phải chiếc xe này!”

“Nó phải ở đó. Kiểm tra lại đi.”

Cô quỳ trên nền xe và tìm kiếm bên dưới gầm ghế ngồi, quét tay qua lại. “Không có. Tìm dưới gầm ghế của anh xem.”

Anh nghiêng người xuống, duỗi thẳng cánh tay và tìm kiếm bên dưới chỗ anh ngồi. Khẽ chửi thề, anh lôi ra một chiếc chìa khóa có gắn dây. Lầm bầm chửi kẻ không thể làm theo một hướng dẫn đơn giản, anh cho chìa khóa vào ổ và khởi động xe.

Bất chấp tuổi tác của mình, động cơ khởi động yên tĩnh và rất mượt. Grant bẻ tay lái và ra khỏi lối đi. Anh không bật đèn pha cho đến khi họ đi từ Blue Pelican đến con đường chính đầy ánh sáng.

Jane nghiêng mình trên chiếc ghế đầy mùi ẩm mốc, không thể tin được có vẻ như cuối cùng họ cũng đã tìm ra được giải pháp. Có rất nhiều chuyện xảy ra từ buổi sáng và cô đã không còn nhận thức về thời gian. Không thể muộn hơn được; chắc khoảng mười giờ, có lẽ thế. Cô nhìn đường trong một lúc, như bị thôi miên bởi ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn pha, mệt mỏi nhưng không thể ngủ. “Chúng ta vẫn sẽ đến Limon à?”

“Tại sao? Cô muốn nói gì với người tình của cô sao?”

Jane ngồi yên, nghiền răng chống lại cơn giận dữ đang dâng lên. Được rồi, cô sẽ thử một lần nữa. “Hắn không phải người tình của tôi, và tôi không có bất kỳ cái gì cần phải nói với hắn. Tất cả những gì tôi làm là khiến chúng mất cảnh giác và lấy được khẩu súng của hắn.” Cô nhấn mạnh từng từ, ngực cô căng lên khi cố gắng kiểm soát cơn giận dữ. “Anh nghĩ làm thế nào mà anh có thể lấy được khẩu súng?”

Cô cảm thấy đây là điểm anh không thể lờ đi, nhưng anh đã làm vậy, nhún nhún vai. “Xem đây, cô không thể giải thích được,” Anh nói một cách chán nản. “Tôi không quan tâm đến...”

“Dừng xe!” Cô hét lên, giận dữ.

“Đừng giở trò,” Anh cảnh báo, ném cho cô một cái nhìn dữ dội.

Jane lao vào tay lái, quá tức giận để lo lắng đến chuyện họ có thể đâm sầm vào đâu đó. Anh đẩy cô ra bằng một tay, nguyên rủa, nhưng Jane cúi đầu xuống dưới cánh tay anh và bẻ tay lái, vặn mạnh nó về phía cô. Grant đạp phanh, chiến đấu để giữ chiếc xe trong tầm kiểm soát bằng một tay trong khi tay kia giữ Jane lại. Cô nắm lấy tay lái và kéo mạnh, chiếc xe nảy lên dữ dội khi nó đâm vào lề đường.

Grant buông cô ra và vật lộn với chiếc xe trong khi nó nghiêng ngả và lao xuống lòng đường. Anh đạp mạnh phanh, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại để anh có thể chú ý đến Jane, nhưng trước khi chiếc xe hoàn toàn dừng lại cô đã mở cửa xe và nhảy ra ngoài. “Tôi sẽ tự mình ra khỏi Costa Rica!” Cô hét lên, đóng sầm cửa xe.

Anh nhảy ra khỏi xe. “Jane, quay lại đây,” Anh cảnh báo khi cô bắt đầu bước đi.

“Tôi không muốn đi một mét nào với anh nữa, không một *inch* nào!”

“Cô sẽ đi nếu tôi trói cô lại như một con lợn,” anh nói, bước lại phía cô với những sải chân rộng.

Cô không dừng lại. “Đó là cách giải quyết mọi chuyện của anh phải không?” Cô chế nhạo.

Không một lời cảnh báo, anh chạy hết tốc lực. Anh di chuyển quá nhanh đến mức Jane không có thời gian để bỏ chạy. Cô kêu lên hoảng hốt, cô giãy ra khi tay anh chạm tới; anh vươn tay ra để nắm lấy áo cô và Jane giật mạnh người khi anh dừng cô lại. Cơn giận dữ như bị tăng gấp đôi khi cô dễ dàng bị bắt lại, và với sự phẫn nộ cô tự quăng mình vào anh, cuộn lại và lách người ra, cố gắng thoát khỏi gọng kìm của anh. Anh giữ chặt cánh tay cô và ghì mạnh vào người cô. “Mẹ kiếp, phụ nữ, tại sao cô cứ thích làm mọi thứ rồi tung lên thế?” Anh thở hồn hển.

“Đề tôi.... Đi!” Cô la hét, nhưng anh hết sức hài lòng vòng tay quanh cô, ghì tay cô xuống. Cô đá lung tung và la hét âm ỉ, nhưng anh quá mạnh; không cái gì cô làm có thể ngăn cản anh mang cô trở lại xe.

Nhưng anh phải buông một tay ra để mở cửa xe, và khi anh làm vậy, cô giãy mạnh đồng thời nâng chân lên. Cái vịn người của cô kết hợp với việc anh chỉ có thể sử dụng một tay, khiến cô trượt người xuống dưới cánh tay anh. Anh chộp lấy cô, ngón tay móc vào cổ áo. Mảnh vải bị rách ra dưới sức căng, tuột xuống khỏi vai cô.

Nước mắt trào ra trên mắt Jane khi cô kéo mảnh vải lên để che ngực, giữ chặt miếng áo đã bị rách. “Hãy nhìn xem anh đã làm gì!” Quay về phía anh, cô bật khóc nức nở, vai rung lên.

Sự thật là tiếng nức nở như xé từ cổ họng cô quá mãnh liệt khiến anh phải buông tay ra. Anh mệt mỏi xoa tay lên mặt. Tại sao cô không thể chỉ khóc với vài tiếng sụt sịt nhỏ, thay cho việc khóc nức nở như cô vừa bị đánh đập? Sau tất cả mọi chuyện xảy ra, anh vẫn muốn ôm cô trong tay và giữ đầu cô trong ngực anh, vuốt lên mái tóc sậm màu của cô và thầm thì rằng mọi thứ đã ổn.

Cô xoay mặt về phía anh, lau mặt bằng một tay và nắm chặt chiếc áo đã bị rách toang ra. “Hãy nghĩ thử xem!” Cô nói bằng giọng khàn khàn. “Nghĩ xem tôi làm thế nào có được khẩu súng. Và nghĩ về Turego. Có nhớ khi hấn đến sau anh với một khẩu súng trường, tôi đã cảnh báo anh? Anh có nhận thấy rằng, trước khi anh bắn hấn, khuôn mặt hấn đầy máu hay không? Anh có nhớ bằng cách nào mà

mũi hần giập máu ra không? Hay anh nghĩ độ cao làm cho mũi hần chảy máu? Anh là đồ khốn kiếp, đồ ngu ngốc, đồ *con lừa* đần độn!” Cô gào lên, trong cơn phẫn nộ cô giơ nắm đấm lên mũi anh. “Chết tiệt, sao anh không thể thấy là tôi yêu anh chứ?”

Grant vẫn đứng ngây như tảng đá, không có sức để dịch chuyển cơ mặt của chính mình, nhưng anh cảm thấy gần như không thở được, như thể đột nhiên có một điều bất ngờ khủng khiếp đập vào ngực anh. Tất cả mọi thứ cùng lúc đánh vào anh, khiến anh chao đảo. Cô nói đúng. Khuôn mặt Turego lúc đó đầy máu, nhưng anh đã không nghĩ bất kỳ cái gì về nó trong lúc ấy. Anh đã tức giận điên cuồng và sự ghen tuông làm anh không thể nghĩ được bất kỳ điều gì, chỉ chăm chăm nghĩ về sự phản bội. Cô không chỉ nghĩ cách để không bị trói, cô còn sẵn sàng giải cứu anh khi có thể, và anh nhớ lại cái nhìn của cô khi cô bước qua cánh cửa, tái nhợt và hoang dại.... Sự ngu ngốc của Turego có vẻ đã mang lại may mắn cho anh. *Cô yêu anh!* Anh nhìn chăm chăm vào cô, bàn tay nhỏ vẫn giương nắm đấm đầy vẻ nguy hiểm vào mũi anh. Trông cô vô cùng ấn tượng, mái tóc rối tung một cách hoang dại xoa trên vai, khuôn mặt đầy tức giận đang vượt khỏi tầm kiểm soát, hét vào mặt anh như một nữ thần báo tử. Cô giữ chặt những mảnh vụn trông rất buồn cười của cái áo còn sót lại bằng cánh tay không phải sử dụng để đe dọa anh. Bất khuất. Dũng cảm. Và hấp dẫn một cách đáng nguyên rủa.

Anh nắm lấy tay cô và giật mạnh cô về phía mình, giữ cô áp chặt vào anh làm cô thở hỏn hển, khuôn mặt anh vùi vào tóc cô.

Cô vẫn vật lộn đấu tranh chống lại anh, đánh liên tục vào anh bằng nắm tay và khóc nức lên. “Đề em đi! Làm ơn, đề em đi!”

“Anh không thể,” Anh thầm thì, và nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô đối diện với anh. Miệng anh dữ dội đặt lên miệng cô, giống như con mèo nhỏ bị dồn vào chân tường, cô cố gắng cắn anh. Anh giật mạnh đầu lại, tươi cười, một sự thích thú hoang dã trào dâng trong anh. Chiếc áo bị rách đã rơi ra, và bộ ngực không che đậy của cô tỳ vào anh, sự mềm mại và no đủ của chúng nhắc cho anh nhớ chúng tuyệt vời thế nào khi cô không chống lại anh. Anh tiếp tục hôn cô, dữ dội, khum lấy ngực cô bằng lòng bàn tay, chà xát ngón cái trên núm vú mịn như nhung và làm cho nó se lại.

Jane rên rỉ dưới sự dữ dội của miệng anh, sự tức giận của cô nhạt dần đi, và cô mềm mại dựa vào anh, đột ngột nhận ra cô đang bị anh dẫn dắt. Cô muốn tìm lại sự giận dữ của mình, nhưng cô không thể. Tất cả những gì cô có thể làm là hôn lại anh, tay cô trượt lên để vòng quanh cổ anh. Tay anh đốt cháy ngực cô, ngón tay cái của anh kích thích làn da nhạy cảm của cô và ham muốn thắt chặt ở nơi thắt lưng cô. Anh không cần phải giữ cô khi vẫn hôn cô, vì thế anh đặt cánh tay kia lên hông cô và kéo cô lại gần anh, cho thấy anh không phải người duy nhất bị dục vọng xâm lấn.

Anh rời khỏi miệng cô, nhấn môi lên trán cô. “Anh thề, cơn giận dữ của em có thể gây ra nhiều chuyện,” Anh thầm thì. “Tha thứ cho anh được không?”

Đó là câu hỏi ngu ngốc; đó là những gì cô định nói, suy nghĩ xem cô có nên treo cổ anh lên giống như một món đồ trang trí Giáng sinh không? “Không,” Cô nói, cọ cọ mặt vào chỗ hõm giữa cổ anh, tìm

kiếm hơi ấm và mùi hương đàn ông của anh. “Em sẽ để dành chuyện này để có thể ném anh đi khi nào chúng ta có một trận chiến khác.” Cô muốn nói “trong suốt cuộc đời còn lại của chúng ta,” nhưng mặc dù cánh tay của anh mạnh mẽ vòng quanh cô, anh vẫn không hề nói rằng anh yêu cô. Dù không phải moi móc từng từ, nhưng cô biết rằng anh không thể nói ra chúng.

“Em sẽ làm vậy,” anh nói, và cười tươi. Cánh tay anh miễn cưỡng nói lỏng ra, và anh vươn tay ra, kéo tay cô khỏi cổ anh. “Anh rất muốn có thể ở lại đây như thế này, nhưng chúng ta cần phải đến Limon.” Anh nhìn xuống ngực cô, và sự căng thẳng khiến mặt anh nhăn nhó. “Khi chuyện này kết thúc, anh sẽ mang em đến khách sạn và giữ em trên giường cho đến khi hai chúng ta không ai có thể bước đi được.”

Họ trở lại xe, và cởi bỏ chiếc áo đã bị rách vụn, nhét chúng vào ba lô và lôi ra chiếc áo sơ mi của Grant mà cô đã đặt vào đó lúc sáng. Nó có vẻ lớn hơn cô gấp hai lần, và vai áo dài đến tận khuỷu tay cô. Cô xắn tay áo lên cao, và buộc đoạn đuôi áo trên thắt lưng. Chắc chắn không được thời trang cho lắm, cô nghĩ, nhưng cô được che chắn..

Chiếc Ford tiến vào Limon vào những giờ đầu tiên của buổi sáng, mặc dù những con đường hoàn toàn không có bóng người, nhưng nơi đây rõ ràng là một thành phố không lớn nhưng đông dân cư. Bàn tay Jane nắm chặt thành ghế. Họ sẽ an toàn chứ? Turego có thể bị lừa bởi chiếc xe tải trông ấy không?

“Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?”

“Bây giờ anh sẽ thử liên lạc với một ai đó có thể đưa chúng ta đi ngay trong đêm. Anh không muốn đợi đến sáng.”

Vì anh cho rằng đã quá gần Turego để có thể nói đến sự an toàn. Có phải chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc? Cô ước gì họ vẫn ở trong khu rừng nhiệt đới ấy, ẩn nấp trong đó để không ai có thể tìm thấy họ.

Hiển nhiên là Grant đã từng ở Limon trước đây; anh đi qua lại giữa các con phố một cách dễ dàng. Anh lái xe đến ga tàu, và Jane bối rối nhìn anh. “Chúng ta sẽ lên tàu sao?”

“Không, nhưng ở đây có một chiếc điện thoại công cộng. Vào thôi.”

Limon không phải một ngôi làng bị khu rừng cô lập, nó thậm chí không nằm ở bìa rừng; nó là một thành phố, với tất cả những quy tắc của một khu thành thị. Anh đã để lại khẩu súng trường của mình ở khoang để hành lý, nhưng anh giắt một khẩu súng lục vào giày. Mặc dù không có những thứ vũ trang của anh, Jane nghĩ rằng không có cơ may để họ đi đến đâu mà không thu hút sự chú ý. Họ trông giống như vừa trở về từ một trận chiến, đầy ẩn tượng. Người bán vé nhìn họ với một ánh mắt tò mò không che giấu, nhưng Grant lờ đi hắn, bước thẳng lại chỗ đặt điện thoại. Anh gọi cho một ai đó tên là Angel, và giọng anh sắc bén khi anh đưa ra yêu cầu. Gác máy, anh cho thêm tiền vào khe, sau đó bấm

một số khác.

“Anh gọi cho ai thế?” Jane thăm thì.

“Một người bạn cũ.”

Người bạn cũ ấy tên là Vincente, và vẽ hài lòng hiện lên mặt Grant khi anh gác máy. “Họ sẽ kéo chúng ta ra khỏi đây. Một vài giờ nữa chúng ta sẽ được về nhà.”

“Họ là ai?” Jane hỏi.

“Đừng hỏi nhiều quá.”

Cô quắc mắt nhìn anh, nhưng sau đó một vấn đề khác đã thu hút sự chú ý của cô. “Trong khi chúng ta ở đây, chúng ta có thể rửa ráy một chút được không? Anh nhìn rất khủng khiếp.”

Một nhà vệ sinh công cộng trống, cô rất biết ơn khi tìm được nó, và Grant rửa mặt trong khi Jane chải lại tóc và nhanh chóng tết thành một bím phía sau. Sau đó cô tắm ướt khăn và cẩn thận lau vết thương trên cánh tay của Grant; viên đạn không đi sâu, nhưng vết xước rất sâu và đáng sợ. Sau khi rửa bằng xà phòng, cô lôi một bộ đồ sơ cứu ra từ ba lô.

“Sẽ có ngày anh xem xem có những thứ gì ở trong đó,” Grant gầm gừ.

Jane mở nắp một lọ cồn và đổ một ít lên miệng vết thương. Anh thở mạnh, và rít lên một câu gì đó. “Đừng có như trẻ con thế,” Jane mắng. “Anh đã không kêu ầm lên khi anh bị bắn.”

Cô bôi thuốc kháng sinh lên vết thương, hài lòng quấn một miếng gạc quanh tay anh và buộc nó lại. Sau khi cất bộ sơ cứu đi, cô buộc mọi thứ lại một cách an toàn ở thắt lưng.

Grant mở cửa, sau đó đột ngột bước trở lại và đóng cửa vào. Jane đứng ngay phía sau anh, sự va chạm khiến cô lão đảo. Anh nắm lấy cánh tay cô, giữ cho cô khỏi ngã. “Turego và một người của hắn đang đi vào sân ga.” Anh nhìn quanh, đôi mắt hẹp lại và cảnh báo. “Chúng ta sẽ ra ngoài bằng lối cửa sổ.”

Trái tim đập thình thịch, Jane thất vọng nhìn hàng cửa sổ nhỏ và cao của phòng vệ sinh. Chúng đều cao quá đầu cô. “Em không thể đi qua đó.”

“Em chắc chắn có thể.” Grant cúi xuống và nắm lấy đầu gối của cô, nâng cô lên cho đến khi cô với tới cửa sổ. “Mở nó ra, và chui ra ngoài. Nhanh lên! Chúng ta chỉ có vài phút.”

“Nhưng anh làm cách nào để....”

“Anh sẽ có cách! Jane, chui ra khỏi cửa sổ đi!”

Cô nắm lấy tay cầm và đẩy cửa mở ra. Không có thời gian để suy nghĩ về độ cao hay có những gì ở bên dưới, cô nắm lấy phần rìa ở khung cửa sổ, nhảy vào bóng tối và cầu mong cô không phải đang tự sát trên đường ray hay bất kỳ cái gì khác. Tay và đầu gối cô rơi xuống sỏi, cô phải cắn chặt răng để không kêu lên khi sỏi đâm vào lòng bàn tay. Cô vội vàng gạt sỏi ở xung quanh ra, vừa lúc ấy Grant nhảy xuống bên cạnh cô.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi, kéo cô đứng lên.

“Em nghĩ thế. Không có cái xương nào bị gãy,” Cô nói hờn hển.

Anh bắt đầu chạy dọc tòa nhà, kéo cô theo. Họ nghe thấy tiếng súng bắn phía sau, nhưng không chạy chậm đi hoặc nhìn lại. Jane trượt chân và thoát khỏi cú ngã khi anh nắm chặt lấy tay cô. “Chúng ta có thể trở lại chiếc Ford không?” Cô rên rỉ.

“Không. Chúng ta sẽ chạy bằng chân.”

“Đi đâu?”

“Đến điểm hẹn.”

“Có xa lắm không?”

“Không xa lắm.”

“Cho em biết nó còn tính bằng yard (Thước = 0,914m) hay bằng dặm (khoảng 1,6km)!” Cô yêu cầu. Anh chạy lắt léo qua các con phố và kéo cô vào bóng tối của một con hẻm. Anh cười. “Có thể là một dặm,” anh nói, và hôn cô, miệng anh dữ dội và đói khát, lưỡi anh tìm kiếm lưỡi cô. Anh ôm lấy cô một cách mạnh mẽ.

“Bất kể cái gì em đã làm với Turego, em yêu, hấn trông như địa ngục vậy.”

“Em nghĩ em đã làm gãy mũi hấn.” Cô thừa nhận.

Anh lại cười. “Anh cũng nghĩ vậy. Nó làm khuôn mặt hấn sưng phồng lên. Hấn sẽ không quên em trong một thời gian dài!”

“Không bao giờ, nếu em có thể làm thế. Chúng ta sẽ đến tố cáo hấn với Chính phủ.” Cô long trọng tuyên bố.

“Đề sau đã, em yêu. Bây giờ thì, chúng ta ra khỏi đây thôi.”

Chương 12

Một chiếc máy bay trực thăng bay thấp và nhanh, nhẹ nhàng đáp xuống đường chạy, trông như một con muỗi khổng lồ. Grant và Jane chạy ngang qua một cánh đồng nhỏ, cong người chống lại những cơn gió quất ra từ các cánh quạt mà phi công đã không tắt đi. Phía sau họ mọi người đã đổ ra khỏi nhà để xem chuyện gì đang xảy ra. Jane bắt đầu cười khúc khích, choáng váng với niềm vui chiến thắng lúc này; khi Grant nâng cô vào trực thăng, cô đã cười lớn và khóc. Họ đã làm được! Bây giờ thì Turego không thể bắt họ. Họ sẽ ra khỏi đất nước này trước khi hắn có thể huy động trực thăng tìm kiếm họ, và hắn sẽ không thể tiếp tục truy đuổi khi họ đã qua biên giới.

Grant cười toe toét với cô, nói rằng anh hiểu nụ cười ngốc nghếch của cô. Anh hét lên với cô, “Thắt dây an toàn vào!”, sau đó tự mình nhảy lên ngồi vào phía sau người phi công và ra dấu hiệu đồng ý. Người phi công gật đầu, cười toe, và chiếc trực thăng lao mình vào bóng đêm. Grant gắn một bộ tai nghe để nói chuyện với người phi công. Jane từ bỏ cố gắng nghe được cuộc nói chuyện của họ và nắm chặt hai bên ghế ngồi, bắt đầu nhìn chăm chăm bên ngoài trực thăng. Bóng tối cuộn xoáy quanh cô, và thế giới như bị kéo dài ra. Đây là lần đầu tiên cô ngồi trong một chiếc máy bay trực thăng, và nó hoàn toàn khác so với máy bay phản lực. Cô cảm thấy trôi nổi trong màn đêm đen mướt, và cô ước giá như không phải ban đêm, như vậy thì cô có thể nhìn thấy mặt đất bên dưới.

Chuyến bay không kéo dài, nhưng khi họ bước xuống, Jane nhận ra sân bay cô đang đứng và vươn lên để tóm lấy vai Grant. “Chúng ta đang ở San Jose!”, cô la lên, giọng đầy lo lắng. Đây là nơi mà mọi thứ đã bắt đầu. Turego có rất nhiều tay chân ở thành phố này!

Grant đã tháo bộ tai nghe xuống. Người phi công tắt động cơ, và tiếng ồn giảm hẳn đi. Họ bắt tay, và người phi công nói, “Rất vui được gặp lại anh! Ở nơi đây, anh sẽ có bất kỳ sự giúp đỡ nào của chúng tôi khi anh cần. Chúc may mắn. Anh sẽ phải chạy nhanh hơn. Anh chỉ còn đủ thời gian cho chuyến bay.”

Họ nhảy lên đường nhựa và bắt đầu chạy về phía sân bay. “Chuyến bay nào?” Jane thở hổn hển.

“Chuyến bay tới Mexico City sẽ cất cánh trong năm phút nữa.”

Mexico City! Điều đó nghe thật tuyệt! Nó như cung cấp thêm năng lượng cho cô.

Sân bay vô cùng hoang vắng vào ban đêm, vì các chuyến bay đến Mexico City đều đã cất cánh. Người bán vé nhìn chăm chăm vào họ khi họ lại gần, nhắc Jane nhớ lại bộ dạng của họ. “Grant Sullivan và Jane Greer,” Grant nói gọn lỏn. “Ông đang giữ vé của chúng tôi.”

Người soát vé lấy lại sự bình tĩnh. “Vâng, thưa ngài, và vé máy bay,” ông nói bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, đưa ra hai cuống vé. “Ernesto sẽ đưa các vị đi.”

Ernesto là một nhân viên an ninh, và chạy phía trước dẫn đường. Grant nắm tay Jane để chắc chắn cô sẽ chạy kịp họ. Cô có một suy nghĩ thoáng qua về khẩu súng lục mắc kẹt trong ống giày anh, nhưng họ bỏ qua tất cả các trạm kiểm soát. Grant chắc chắn đã có sự chuẩn bị, cô nghĩ một cách ngưỡng mộ.

Các máy bay phản lực quả thật đang chờ họ, và những cô tiếp viên tươi cười chào đón họ như không có gì bất thường. Jane muốn cười rộ lên lần nữa, có thể họ trông không kì dị như cô nghĩ. Sau tất cả mọi chuyện, quần áo nguy trang phù hợp với một cửa Hoa Kỳ. Trông sẽ thế nào khi Grant có một đôi mắt đen, cặp môi sưng húp và những mảnh băng trên vai? Có thể họ trông giống như những ký giả đang gặp khó khăn.

Ngay khi họ vào chỗ ngồi, máy bay bắt đầu lăn bánh. Khi thắt dây an toàn, Grant và Jane trao đổi ánh mắt. Mọi chuyện đến bây giờ thực sự rất tốt, nhưng họ vẫn còn nhiều thời gian. Nơi dừng chân kế tiếp là Mexico City, một thành phố nổi tiếng thế giới về các cửa hàng, nhà hàng.... Và khách sạn. Cơ thể cô mong muốn được ngủ một giấc dài, nhưng sâu trong sự mệt mỏi ấy cô vẫn muốn Grant sẽ lên giường với cô. Anh nâng chỗ gác tay giữa hai ghế ngồi lên và kéo đầu cô nép vào vai mình. “Nhanh thôi,” anh thì thầm bên thái dương cô. “Trong vài giờ tới chúng ta sẽ tới Mexico. Một ngôi nhà cho tự do”

“Em sẽ gọi cho bố ngay khi chúng ta tới, để bố và mẹ khỏi lo lắng.” Jane thở dài. “Anh muốn gọi cho ai không? Gia đình anh biết anh đang ở đâu không?”

Mắt anh nhìn vào phía xa. “Không, họ không biết bất kì cái gì anh làm. Anh không gần gũi gia đình, không một ai cả.”

Nghe thật buồn, nhưng Jane nghĩ là tất cả những người làm công việc như Grant đều thế, giữ an toàn cho gia đình mình bằng cách tự tách bản thân ra khỏi gia đình. Cô quay mặt vào ngực anh và nhắm mắt lại, giữ chặt lấy anh để anh biết rằng anh không cô đơn. Có những buổi tối anh cũng giống cô, nằm thao thức trên giường, phải chăng tất cả các dây thần kinh cô đang đau đớn khóc gào trong khi cơ thể cố gắng chống lại nó?

Cô ngủ, và Grant cũng thế, sự kiệt sức cuối cùng cũng khiến anh cho phép cơ thể mình được nghỉ ngơi. Cùng với cô tay trong tay, thật là dễ dàng để tìm thấy sự thư giãn cần thiết. Cô nép mình vào anh hoàn toàn tin tưởng như một đứa trẻ, nhưng anh không bao giờ quên cô là một người phụ nữ, một người phụ nữ mãnh liệt và nóng bỏng như gió và lửa. Cô quả thật rất ương bướng, anh nghĩ. Nó có nghĩa là cô *cần phải* như vậy, và không một ai có thể tác động đến cuộc sống của cô – không một ai nữa. Nhưng cô đã vượt qua tất cả, bỏ qua những vết thương làm tê liệt thời thơ ấu của cô, để trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, hài hước và đầy đam mê.

Người phụ nữ thận trọng, trầy xước, một chiến binh mệt mỏi đang ngủ.

Bầu trời chuyển thành màu hồng ngọc của bình minh khi họ hạ cánh xuống Mexico City. Sân bay đã đầy ắp người tất bật để đón được chuyến bay sớm, rất nhiều thứ ngôn ngữ và giọng địa phương pha trộn vào nhau. Grant gọi một chiếc taxi, nó đưa họ vượt qua tình trạng giao thông rộn róc gây hiện tại – hoặc nó là rộn róc gây nếu Jane có đủ sức để quan tâm đến. Sau tất cả những gì cô trải qua, giao thông ở Mexico City quả thật không đáng để ý.

Thành phố vô cùng quyến rũ vào lúc bình minh, cùng con đường rộng với những hàng cây tỏa hương thơm; và những tòa nhà trắng trong màu hồng dịu dàng của mặt trời buổi sáng. Bầu trời trên cao xanh bát ngát, và luồng không khí mượt như nhung mang đến sự ấm áp dịu ngọt. Mặc dù vẫn còn mùi của khí thải nhưng cô có thể ngửi thấy mùi của hoa cam, và Grant ấm áp bên cạnh cô, chân anh tì mạnh lên chân cô.

Nhân viên tiếp tân trong bộ đồ trắng sạch sẽ của một khách sạn nhiều tầng miễn cưỡng đưa cho họ một phòng trống mà chưa có sự đặt trước. Đôi mắt đen của ông ta dò xét trên khuôn mặt bầm tím của Grant khi ông nói liên thoảng bằng tiếng Tây Ban Nha. Grant nhún vai, cho tay vào túi và lấy ra vài giấy bạc trong tập tiền. Người tiếp tân bất ngờ mỉm cười, mọi chuyện thay đổi. Grant ký vào, và người tiếp tân đặt chìa khóa lên bàn. Sau khi bước đi một vài bước, Grant quay lại. “Bằng cách này,” anh nói, “Tôi không muốn bất cứ ai làm phiền tôi. Nếu bất kỳ ai gọi đến hoặc hỏi thăm, nói chúng tôi không có ở đây. *Comprende?* (Tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “Bao gồm”. *Mình nghĩ nó có nghĩa là Grant đang nhấn mạnh là “Bất kỳ ai cũng không” chẳng?*). Tôi đang chết mệt, và tôi sẽ rất dễ bực mình nếu bị đánh thức khỏi giấc ngủ.”

Giọng anh chứa đầy sự nguy hiểm, vẻ uể oải đầy tính uy hiếp, và người tiếp tân gật đầu nhanh chóng.

Với cánh tay Grant vòng qua vai, họ đi ngang qua quầy thu ngân để đến thang máy. Anh bấm nút lên tầng mười chín, và cánh cửa lặng lẽ trượt đóng lại. Jane sững sờ nói, “Chúng ta an toàn.”

“Sao em nghĩ vậy?”

“Em tìm được một người đàn ông. Anh ta không tìm cách để khỏi phải trả tiền!”

“Anh ta sẽ không,” Grant uể oải nói. “Anh ta sẽ được chăm sóc, thông qua các phương tiện truyền thông.”

“Em không muốn các phương tiện truyền thông chăm sóc anh ta! Em muốn chính em làm việc đó.”

Anh mỉm cười với cô. “Em là một người đàn bà nhỏ khát máu, phải không? Anh nghĩ rằng em thích như thế.”

“Chỉ một phần thôi,” cô đáp lại, tặng cho anh một nụ cười dịu dàng.

Phòng của họ khá rộng, với một mái hiên để tắm nắng, một bàn ăn đặt ở nơi riêng biệt và một phòng tắm hiện đại đầy ấn tượng. Jane thò đầu vào rồi quay ra cùng một nụ cười hạnh phúc. “Thật là hiện đại thoải mái,” cô thừa nhận.

Grant xem xét cuốn dịch vụ phòng. Nhắc điện thoại lên, anh gọi hai bữa sáng lớn, và miệng Jane ứa nước bọt. Đã hai mươi giờ kể từ khi họ ăn.

Trong khi đợi thức ăn, cô bắt đầu gọi điện thoại đến Connecticut (*Một thành phố ở đông bắc Hoa Kỳ*). Mất năm phút cuộc gọi mới được thông, và Jane nắm tay thật chặt, căng thẳng chờ nghe tiếng của bố mẹ.

“Mẹ? Mẹ, Jane đây! Con ớn – đừng lo, con không thể nói rõ với mẹ nếu mẹ khóc,” Jane nói, và lau nước mắt của cô. “Bảo bố nghe điện để con nói với bố những gì đang xảy ra. Chúng ta sẽ khóc sung cả mắt ngay khi con trở về nhà, con hứa.” Cô đợi một lúc, mỉm cười với Grant, đôi mắt tối màu của cô ánh lên dịu dàng.

“Jane? Con phải không?” Giọng bố cô âm vang ở đường dây bên kia.

“Vâng, con đây. Con đang ở Mexico City. Grant ở đây với con; chúng con chỉ vừa bay đến đây vài phút trước.”

Giọng bố cô ghen lại, và Jane nhận ra ông cũng đã khóc, nhưng ông làm chủ được bản thân. “Tốt rồi, bây giờ thế nào?” Ông hỏi. “Khi nào các con về đây? Các con sẽ đi đâu tiếp theo?”

“Con không biết,” cô nói, hướng mắt nhìn Grant. “Chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo?”

Anh cầm điện thoại từ tay cô. “Tôi là Sullivan. Chúng tôi chắc sẽ ở đây vài ngày, làm mấy thứ giấy tờ. Chúng tôi ở đây không có hộ chiếu, nhưng tôi sẽ gọi vài cuộc gọi trước khi chúng tôi có thể vào Mỹ. Vâng, chúng tôi ớn. Tôi sẽ cho ông biết ngay khi tôi tìm được cái gì đó.”

Khi anh đặt máy xuống, anh quay lại và nhận thấy Jane mím môi nhìn anh một cách dò xét. “Làm sao chúng ta có thể ở đây mà không bị kiểm tra hộ chiếu?”

“Một vài người đảo ngược đầu của họ lại, tất cả chỉ có vậy. Họ biết chúng ta đến đây. Anh sẽ báo cáo rằng hộ chiếu của chúng ta bị mất, và sẽ được khôi phục một bản sao khác từ đại sứ quán Mỹ. Không có việc gì lớn.”

“Làm thế nào mà anh sắp xếp mọi thứ nhanh như vậy? Em biết rằng đó không phải một kế hoạch sắp sẵn.”

“Không, nhưng anh có một vài sự giúp đỡ từ bên trong.” Sabin hầu như đã làm đúng lời anh, Grant nghĩ thầm. Tất cả địa chỉ liên lạc cũ đều ở đó, và họ có thể cung cấp cho anh bất kỳ khi nào anh cần.

“Những người bạn.... Của anh à?” Jane đoán bừa.

“Biết ít thôi sẽ tốt hơn cho em. Giống như làm nóng máy một chiếc xe tải. Em đã làm bao giờ chưa?”

“Chưa, nhưng em xem anh làm một lần,” Cô giải thích, đôi mắt tràn đầy vẻ ngây thơ.

Anh cần nhần. “Đừng lãng phí thời gian bằng cách mở to mắt lên nhìn như thế.”

Một tiếng gõ cửa và giọng nói du dương thông báo phục vụ phòng đã tới đúng thời gian. Grant kiểm tra qua lỗ nhìn ở cửa, sau đó mở chốt cửa để cho chàng trai trẻ bước vào. Mùi cà phê lan tỏa khắp phòng, và miệng Jane bắt đầu tiết nước bọt. Cô lượn lờ quanh chàng trai trẻ khi anh ta đặt những món ăn xuống bàn.

“Nhìn này,” Cô ngân nga. “Nước cam tươi và dưa. Bánh mì nướng. Mơ Đan Mạch. Trứng. Bơ. Cà phê thật sự!”

“Em đang chảy nước rãi đấy,” Grant trêu chọc, tỏ ra là một người đàn ông hoàng, nhưng sự thật là anh đang đói cồn cào, và cuộc nói chuyện của họ bị gián đoạn bằng đồng thức ăn. Từng mẫu thức ăn hết đi và bình cà phê trở nên trống rỗng trước khi họ nhìn nhau và mỉm cười.

“Em cảm thấy mình lại được làm người một lần nữa,” Jane thở dài. “Bây giờ đi tắm vòi nước nóng nào!”

Cô bắt đầu tháo dây giày, đặt chúng xuống và thở dài nhẹ nhõm khi ngón chân mình liếc qua anh, cô thấy anh nhìn cô bằng nụ cười nhếch mép mà cô vô cùng yêu. Trái tim cô như nhảy lên nửa nhịp. “Anh có tắm với em không?” cô ngây thơ hỏi, thong thả đi vào phòng tắm.

Cô đứng dưới vòi nước ấm, nghiêng đầu để dòng nước phủ vào mặt, khi cánh cửa phòng tắm trượt ra và anh đứng vào cùng cô. Cô quay lại, lau nước trên mắt, một nụ cười thật sự nở trên môi cô, nhưng nụ cười mờ dần khi cô nhìn thấy những vết bầm tím lốm đốm trên vòm ngực và bụng anh. “Ôi, Grant,” Cô thì thầm, vươn ngón tay để nhẹ nhàng chạm vào những vết thâm. “Em xin lỗi.”

Anh nhìn cô một cách kỳ quặc. Anh thấy đau và cứng, nhưng không phải vì những vết thương và bầm tím rồi sẽ mờ đi. Anh đã phải chịu đựng nhiều hơn thế, trong nhiều giờ. Tất nhiên, nếu Turego ném anh đi xa hơn, Grant biết anh có thể chết vì những vết thương trong cơ thể. Nhưng chuyện đó không xảy ra, vì thế anh không cần lo lắng về nó. Anh cầm lấy cầm cô, nâng mặt cô lên. “Chúng ta có

hai bảo hiểm cho những vết bầm tím, em yêu, trong trường hợp em chưa được biết. Anh ồ.” Anh phủ miệng cô bằng miệng anh, nếm nấp vị ngọt của cô bằng lưỡi anh, làm lắng dịu sự lo lắng của cô.

Họ ướt đầm, cơ thể trần truồng tạo thành một sự đụng chạm tuyệt vời, đốt nóng họ, làm cho sự khao khát thất lại. Quá trình nhàm chán của việc xát xà phòng và dội nước trở nên thú vị, tay cô trượt trên những cơ bắp và sự cứng rắn hấp dẫn của cơ thể anh, anh tìm kiếm những đường cong mềm mại và dốc của cô, nơi sâu kín hấp dẫn. Anh nâng cô lên và giữ cô trong vòng tay, hôn ngực và mút hai núm vú cô đến khi nó cương cứng lên và đỏ ửng, nếm trải sự tươi mát của làn da đầy xà phòng và sự ngọt ngào của da thịt cô mà xà phòng không thể che dấu được. Jane quần quai cùng anh, chân cô quần quanh anh, và đầu óc cô mờ đi trong cú đẩy mạnh vào chỗ nối giữa hai đùi cô.

Cô muốn anh, muốn anh nhiều hơn. Cơ thể cô quần quai đầy nóng bỏng. Chiếc giường đang ở rất xa. Chân cô mở ra, nâng lên quần quanh người anh, và với một tiếng rên rỉ khàn khàn anh đè chặt cô vào tường. Cô rung mình khi anh thúc mạnh vào cô, đi sâu vào trong cô với sự mạnh mẽ của anh, sâu nữa, như không còn một khoảng cách nào ngăn giữa họ. Lùa ngón tay vào tóc cô, anh kéo đầu cô lại và hôn cô, miệng anh hoang dã và dữ dội, một nụ hôn sâu, lưỡi anh xoắn lấy lưỡi cô mặc cho nước vẫn chảy dọc theo cơ thể. Sức mạnh cú thúc của anh làm ý thức cô mờ đi, nhưng cô bám chặt lấy anh, rên rỉ, cầu xin anh đừng dừng lại. Anh không thể dừng lại, thậm chí không thể chậm lại, cơ thể anh đòi hỏi giải thoát bên trong cô. Làn sương mù đỏ ngầu cản anh suy nghĩ bất cứ cái gì nhưng sự mãnh liệt nóng bỏng của cơ thể cô bao bọc lấy anh, rất dịu dàng, rất chặt.

Cô kêu lên lần nữa và lại một lần nữa như không thể chịu đựng được sự khoái lạc đang đâm xuyên qua cô. Cô bám chặt vào vai anh, rung động và run rẩy, nơi mềm mại của cơ thể cô đón nhận cú đâm của anh. Anh đổ dựa vào cô, cảm thấy vừa chết đi một chút, nhưng vẫn còn đủ mãnh liệt để tiếp tục một đợt mới.

Họ gần như phải lết vào giường. Mọi thứ đã đốt cháy hết năng lượng của họ, và Jane cảm thấy quá yếu lết đi. Grant lắc cơ thể to lớn của anh. Họ tạo ra tiếng động lớn trên giường, không quan tâm đến mái tóc ướt sũng thấm vào gối.

Grant vươn tay ra với cô. “Lại đây,” anh gầm gừ, kéo cô lên trên anh. Hạnh phúc, mắt cô nhắm lại, cô thấy hoàn toàn thoải mái trên vòm ngực rộng của anh. Anh điều chỉnh lại chân, tách họ ra và lông mi của cô rung rung. Một tiếng rên khoái lạc thoát ra trên môi cô, nhưng cô quá buồn ngủ, quá mệt.... “Giờ chúng ta có thể ngủ,” Anh nói, môi anh đặt trên tóc cô.

Căn phòng trở nên nóng hơn lúc họ thức dậy, mặt trời Mexico xuyên qua những tấm rèm đã đóng lại. Làn da họ đầy mồ hôi và ướt đầm. Khi Grant nâng cô lên khỏi anh tạo lên một tiếng động nhỏ. Anh đứng dậy, bật điều hòa ở mức to nhất, và đứng một lúc để luồng hơi lạnh phả vào cơ thể trần truồng của anh. Sau đó anh trở lại giường và đặt cô trở lại lên người anh.

Họ hiếm khi rời khỏi giường vào ngày hôm đó. Họ làm tình, nghỉ ngơi và thức dậy làm tình một lần nữa. Cô không thể có đủ anh, và anh cũng thế. Không có gì là khẩn cấp bây giờ so với việc làm

tình của họ. Anh dạy cô đạt đến đỉnh cao khoái cảm, thưởng thức cô, làm tình với cô bằng miệng anh cho đến khi cô rung mình, run rẩy với sự khoái lạc vô thức. Cô nói với anh rằng cô yêu anh. Cô không thể giữ lại những lời ấy, không phải bây giờ, khi cô thật sự đang nói năng lộn xộn và mờ mịt.

Màn đêm buông xuống, và cuối cùng họ cũng rời phòng. Tay trong tay đi bộ trong buổi tối ẩm áp của Mexico, họ tìm một cửa hàng đóng cửa muộn. Jane mua một chiếc váy đầm màu hồng giúp làn da màu đồng của cô trở nên đáng yêu hơn, một đôi dép và đồ lót mới. Grant không thích shopping, vì thế cô chọn một chiếc quần Jean, giày và một chiếc áo phông Polo cho anh. “Anh cần phải thay đổi,” cô chỉ ra, kiên quyết đẩy anh vào phòng thay đồ. “Chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn tối nay.”

Họ không nói gì với nhau trên đường đi. Không cho đến khi anh ngồi đối diện với cô trong một nhà hàng có ánh đèn mờ mờ với chai rượu đặt giữa họ, anh nhận ra đây là lần đầu tiên anh muốn một người phụ nữ trong một xã hội thật sự. Họ không có gì làm ngoài ăn và nói chuyện, nhắm nháp rượu và nghĩ về những gì họ sẽ làm khi trở lại khách sạn. Từ sau khi anh quyết định sống xa lánh mọi người, anh đã giữ mình ở trang trại, thỉnh thoảng đi ra ngoài nhưng không để cho ai nhìn thấy anh. Khi cần sự cung cấp anh bắt buộc phải vào thị trấn, anh đi thẳng và nhanh chóng trở về, không nói chuyện với ai. Anh giữ cho không ai đến gần anh. Nhưng bây giờ anh hoàn toàn thư giãn, không nghĩ về những nguy hiểm vây quanh anh, chấp nhận chúng mà không chú ý, vì sự chú ý và tâm trí của anh đều đã đặt vào Jane.

Cô rực rỡ, nóng bỏng và sinh động. Đôi mắt sậm màu của cô như tỏa sáng; làn da màu đồng rực rỡ; nụ cười của cô lấp lánh. Ngực cô nhô ra trên chiếc váy đầm, núm vú săn lại do hơi lạnh trong nhà hàng, và khuấy động anh một lần nữa. Họ không có nhiều thời gian; họ sẽ sớm phải trở lại Mỹ và công việc của anh sẽ kết thúc. Quá sớm, thật sự quá sớm. Anh không thể nếm cô đủ no, sự ngọt ngào hoang dã của cơ thể cô bên dưới anh, hoặc khi cô cười bằng cách nào đó đã tháo bỏ toàn bộ những nút thắt căng thẳng trên người anh.

Họ về khách sạn, và trở lại giường. Anh làm tình với sự hưng hăng, cố gắng thỏa mãn chính mình, cố gắng thu lại những kỷ niệm về cô cho những năm dài trống vắng phía trước. Sự cô đơn như một thói quen đã ăn sâu vào trong anh; anh muốn cô, nhưng không thể trông đợi cô ở lại trang trại với anh, và anh không thể phù hợp với thế giới của cô. Cô thích có mọi người vây quanh cô, trong khi đó anh thấy thoải mái với những bức tường xung quanh mình. Cô thoải mái, trong khi anh thận trọng, bí ẩn.

Cô cũng biết điều đó. Nằm trên ngực anh, với bóng tối bao quanh họ như một tấm chăn dày, cô nói chuyện với anh. Đó như một món quà cô tặng cho anh, nói về tuổi thơ của cô, về trường học, món ăn và sở thích âm nhạc, về những gì cô thích đọc. Vì cô đã nói, anh cảm thấy mọi thứ trở nên dễ dàng hơn, giọng anh trầm và thấp khi anh kể cho cô nghe về một cậu bé có mái tóc trắng, làn da cháy đen vì ánh nắng giữa mùa hè Nam Georgia, chạy trên những vùng đầm lầy hoang dã. Anh đã học được cách săn bắn và bắt cá nhanh như anh học đi. Anh nói với cô về cuộc đấu bóng đá khi học ở trường trung học, những cuộc chơi dao, say rượu và đặt chân vào địa ngục, sau đó lên vào nhà để mẹ không bắt được.

Ngón tay cô nghịch ngợm những sợi lông trên ngực anh, nhận ra sự im lặng của anh trong câu chuyện khi cuộc sống của anh thay đổi. Không có gì dễ dàng trong suốt sự trưởng thành của anh.

“Sau đó chuyện gì đã xảy ra?” Cô thì thầm.

Ngực anh phập phồng. “Cuộc chiến tranh Việt Nam xảy ra. Anh có lệnh nhập ngũ khi anh mười tám tuổi. Anh quá quen thuộc với những khu rừng rậm, vì vậy họ muốn anh đi. Anh trở về nhà, một lần, cho R&R, nhưng những người họ hàng vẫn như vậy, trong khi anh không còn giống như trước nữa. Bọn anh thậm chí còn không thể nói chuyện với nhau. Vì vậy anh lại ra đi.”

“Và ở lại?”

“Ừ. Anh ở lại.” Giọng anh đều đều.

“Làm thế nào anh trở thành gián điệp kinh doanh, hoặc bất cứ cách nào mà anh gọi nó?”

“Hoạt động mật thám. Đây là hoạt động có sự nguy hiểm rất cao. Khi chiến tranh kết thúc, anh trở về nhà, nhưng anh chẳng thể làm gì. Anh sẽ làm gì trong một cửa hàng tạp hóa, khi mà anh được huấn luyện một nơi hoàn toàn cách xa cuộc sống hiện đại? Anh đoán rồi mình cũng sẽ phải như vậy, nhưng anh không muốn. Anh lúng túng trước đám đông, và anh thấy xa lạ với cách sống của họ. Khi gặp lại một người đồng nghiệp cũ, anh đã chấp nhận lời đề nghị của cậu ta.”

“Nhưng bây giờ anh đã thôi làm công việc đó. Anh trở lại Georgia à?”

“Chỉ vài ngày thôi, để cho họ biết anh vẫn ổn. Anh không thể ở lại đó; quá nhiều người biết anh, và anh muốn được yên ổn. Vì vậy anh mua một trang trại cách biệt trên núi ở Tennessee, và anh không làm gì trong một thời gian dài. Cho đến khi bố em thuê anh đi tìm em.”

“Anh đã từng cưới vợ chưa? Hoặc đính hôn chẳng hạn?”

“Không”, anh nói, hôn cô. “Hỏi đủ rồi. Đi ngủ thôi.”

“Grant?”

“Hmmm?”

“Anh có nghĩ là hẳn thật sự bỏ cuộc không?”

“Ai?”

“Turego.”

Có một sự thích thú trong giọng nói của anh. “Em yêu, anh hứa với em, hấn sẽ được chăm sóc cẩn thận. Đừng lo lắng về chuyện đó. Bây giờ em an toàn và lành lặn, kế hoạch này sẽ làm vô hiệu hóa hấn.”

“Anh đang sử dụng những cụm từ khó hiểu. ‘Được chăm sóc’ và ‘vô hiệu hóa’ là sao?”

“Có nghĩa là hấn đang dành thời gian còn lại của hấn trong nhà tù tử tế nào đó ở Central American mà mọi người đều đã nghe tên. Ngủ thôi nào.”

Cô vâng lời, môi cô cong lên trong một nụ cười thỏa mãn, cánh tay chắc chắn của anh vòng quanh người cô.

Một người nào đó đã giật dây. Có thể là bố cô, hoặc bất cứ một người “bạn” bí ẩn nào đó của Grant đã sắp xếp mọi thứ, hay có thể chính Grant đã đe dọa Đại sứ quán. Tuy nhiên nó đã xảy ra, buổi chiều ngày hôm sau họ đã có hộ chiếu. Họ có thể thực hiện chuyến bay tiếp theo đến Dallas, nhưng thay vì thế họ dành một buổi tối nữa để làm tình trên một chiếc giường lớn, với cánh cửa có chốt an toàn. Cô không muốn rời đi. Chừng nào họ còn ở Mexico City, cô có thể giả vờ là công việc của anh vẫn chưa kết thúc. Nhưng bố mẹ cô vẫn đang đợi cô, và Grant cần phải trở về cuộc sống vốn có của anh. Cô phải tìm một công việc khác, cũng như chăm sóc cho những việc nhỏ mà cô đã bỏ lại trước kia. Họ không thể ở lại Mexico.

Tuy nhiên, nước mắt ướt đầm đôi mắt đen của cô khi họ bước chân lên chiếc máy bay phản lực sẽ đưa họ về Dallas. Cô biết Grant đã đặt chuyên bay riêng cho họ ở Dallas; cô sẽ đi New York, và anh bay đến Knoxville. Sự chia tay của họ có thể sẽ là vĩnh viễn, và cô không thể chịu đựng được. Nếu cô không kìm nén cảm xúc của mình thật chặt cô sẽ òa khóc như một đứa trẻ, và cô không muốn như vậy. Nếu anh muốn nhiều hơn ở cô, anh sẽ hỏi, bởi cô đã sẵn sàng để cho anh bất kỳ cái gì anh muốn. Nhưng anh không hỏi, nghĩa là anh không muốn cô. Cô biết chuyện này rồi cũng sẽ đến, và cô chấp nhận nó, liềm lĩnh đón nhận, nắm chặt lấy chút hạnh phúc cô đã có.

Cô kiểm soát bản thân mình. Cô đọc tạp chí hàng không; và thậm chí hiểu được những gì cô đang đọc. Trong suốt lúc đó cô luôn nắm chặt tay, nhưng cô đã thả tay ra khi bữa ăn trên máy bay được phục vụ. Cô gọi rượu gin và cái gì đó giúp cô thấy khá hơn, nuốt chửng xuống và gọi thứ khác.

Grant quan sát cô một cách tỉ mỉ, nhưng cô tặng cho anh một nụ cười rạng rỡ, một nụ cười hấp dẫn, kiên quyết không cho anh thấy sự tan nát bên trong cô.

Rất nhanh chóng họ hạ cánh ở Dallas và đi thành hàng qua đường hầm di động. Jane nắm chặt balo, phải vết bầm, lần đầu tiên nhận ra rằng giày và quần áo dã chiến của anh đang ở cùng với quần áo của cô. “Em cần địa chỉ của anh,” cô nói gấp gáp, bồn chồn. “Để gửi quần áo lại cho anh. Trừ khi anh muốn mua một chiếc túi mới trong các cửa hàng ở sân bay. Chúng ta còn rất nhiều thời gian trước

chuyến bay.”

Anh kiểm tra đồng hồ. “Em còn hai mươi tám phút, vì thế chúng ta phải nhanh chóng tìm cửa ra cho em. Em có vé chưa?”

“Rồi, nó đây. Vậy còn quần áo của anh?”

“Anh sẽ lấy nó từ bố em. Đừng lo lắng về chuyện đó.”

Đúng vậy, tất nhiên; vấn đề thanh toán tiền công sẽ kéo anh ra khỏi Costa Rica. Khuôn mặt anh cứng rắn và vô cảm, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng. Cô đưa tay ra. “Vậy, tạm biệt. Quả thật....” Cô ngừng lại. Cô muốn nói gì? *Quả thật rất vui vì được gặp anh?* Cô nuốt nước bọt. “Quả thật tôi đã rất vui.”

Anh nhìn xuống bàn tay mở rộng của cô, sau đó nhìn lên cô, không tin vào sự bình thản trong đôi mắt cô. Anh nói chậm rãi, “Em đang nói cái chết tiệt gì thế,” nắm lấy tay cô, và giật mạnh cô vào vòng tay anh. Miệng anh nóng bỏng, bao phủ miệng cô, lưỡi anh chậm rãi thăm dò miệng cô giống như họ không hề bị bao vây bởi một đám người tò mò hiếu kỳ. Cô bám chặt vào anh.

Anh đẩy cô rời khỏi anh. Hàm anh xiết lại. “Đi đi. Xã hội của em đang chờ em. Anh sẽ liên lạc trong vài ngày tới.” Đây là lần cuối cùng; anh tự nhủ, nhưng đôi mắt nâu đen của cô như hoảng loạn và lạc lõng, cô hôn anh một cách đói khát khiến anh không thể nhớ được điều gì nữa. Một lần nữa. Anh tự cho phép mình thêm một lần nữa.

Cô gật đầu, chống đỡ bản thân. Cô sẽ không vỡ vụn và khóc trước mặt anh. Anh đã hi vọng cô sẽ khóc, để anh có một lý do để giữ cô lại. Nhưng cô đã mạnh mẽ hơn. “Tạm biệt,” Cô nói, và quay đi rời khỏi anh.

Cô gần như không thể nhìn thấy gì khi cô bước đi; mọi người trở nên mờ ảo, và cô bưng bình chớp mắt để ngăn nước mắt lại. Vậy là, cô lại cô đơn. Anh nói anh sẽ giữ liên lạc, nhưng cô biết anh sẽ không. Chắc chắn như vậy. Cô phải chấp nhận điều đó và thỏa mãn với khoảng thời gian cô sẽ có. Giống như trước khi Grant Sullivan được thuê để tìm kiếm cô.

Một ai đó nắm lấy cánh tay cô, một bàn tay mạnh mẽ và nóng ấm, một bàn tay đàn ông. Cô dừng lại, niềm hi vọng cuồng nhiệt trào lên trong ngực cô, nhưng khi cô quay lại, cô không hề thấy Grant ở trước mặt cô. Một người đàn ông có mái tóc đen và đôi mắt thâm màu, làn da đen khiến anh trông như một người Latin mạnh mẽ. “Jane Greer?” Hắn lịch sự hỏi.

Cô gật đầu, phân vân làm thế nào mà hắn biết tên cô và nhận ra cô. Bàn tay hắn bóp chặt cánh tay cô. “Cảm phiền cô đi với tôi một chút,” Hắn nói, và giọng hắn vẫn rất lịch sự, nó là một lời đề nghị, không phải câu hỏi.

Sự báo động thỉnh thoảng giật mạnh vào cô. Cô mỉm cười với người đàn ông và vung balo lên, đập mạnh vào đầu hấn khiến hấn choáng váng. Từ tiếng động mà nó gay ra, cô biết chiếc giày của Grant đã đánh trúng hấn.

“Grant!” Cô hét lên, giọng cô xuyên qua tiếng ồn ào của hàng ngàn người. “*Grant!*”

Người đàn ông lao vào cô. Jane bắt đầu chạy về phía mà cô đã rời đi, chạy lắt léo qua dòng người. Cô nhìn thấy Grant đang chạy giữa đám đông, đẩy mạnh mọi người ra trên đường chạy của anh. Người đàn ông bắt kịp cô, tóm lấy cánh tay cô; nhưng Grant đã ở đây. Tiếng gào thét, tán loạn, bảo vệ sân bay chạy vào. Grant đá người đàn ông ra, chộp lấy tay Jane và chạy về phía đường hầm thoát hiểm, tránh khỏi đám đông và những tiếng la hét ngăn cản.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?” Anh gầm lên, đẩy mạnh cô ra với ánh mặt trời nóng bỏng của Texas. Hơi nóng và sự ẩm ướt bao trùm lên họ.

“Em không biết! Một người đàn ông đến gặp em và hỏi em có phải là Jane Greere không; sau đó hấn nắm cánh tay em và đề nghị em đi với hấn, vì thế em đánh vào đầu hấn bằng balo và bắt đầu hét lên.”

“Làm tốt lắm,” Anh lẩm bẩm, gọi một chiếc taxi và đẩy cô vào trong, sau đó trườn vào bên cạnh cô.

“Đi đâu đây, thưa ông?” Lái xe hỏi.

“Trung tâm thành phố.”

“Ở chỗ nào trong trung tâm thành phố?”

“Tôi sẽ bảo với anh khi nào dừng lại.”

Người lái xe nhún vai. Ngay khi họ rời khỏi lề đường có rất nhiều người đổ ra khỏi sân bay, nhưng Jane không nhìn lại. Cô vẫn lắc đầu. “Không thể lại là Turego, phải không?”

Grant nhún vai. “Có thể, nếu hấn có đủ tiền. Anh phải gọi một cuộc điện thoại.”

Cô nghĩ rằng cô đã an toàn, rằng họ đã an toàn. Sau hai ngày yên bình ở Mexico, sự sợ hãi dường như bất ngờ và rõ ràng hơn. Cô không thể ngừng run rẩy.

Họ không dừng lại trên bất kỳ con đường nào ở Dallas. Grant chỉ dẫn cho người lái xe dừng lại ở một trung tâm mua sắm. “Sao lại là ở trung tâm mua sắm?” Jane hỏi, nhìn xung quanh.

“Có một cái điện thoại ở đây, và nó sẽ an toàn hơn là đứng ở buồng điện thoại công cộng ven đường.” Anh đặt cánh tay vòng quanh cô và kéo cô lại gần. “Đừng lo lắng quá, em yêu.”

Họ đi vào trong và tìm thấy một chiếc điện thoại trả tiền bằng thẻ, nhưng nó đang bận và mọi đường dây khác đều đã được sử dụng. Họ chờ đợi trong khi một cô bé đang tranh luận với mẹ về việc cô bé phải về muộn và sẽ ngủ ở ngoài tối nay, nhưng cuối cùng cô bé treo điện thoại và lao ra, rõ ràng là đã thất bại trong cuộc tranh luận. Grant bước vào và trưng dụng chiếc điện thoại trước khi có bất kỳ ai có thể dùng nó. Đứng cạnh anh, Jane nhìn anh thả những đồng tiền xu vào lỗ, quay số và lại thả tiền vào. Anh nghiêng người dựa vào góc buồng điện thoại, lắng nghe tiếng chuông rung.

“Sullivan,” anh nói găm gùr khi điện thoại có trả lời. “Cô ấy đã gần như bị tóm ở DFW.” Anh lắng nghe; sau đó đôi mắt anh liếc sang Jane. “Được rồi, tôi sẽ làm. Chúng tôi sẽ ở đó. Nhân tiện, đó là một hành động ngu xuẩn. Cô ấy có thể đã giết người.” Anh gác máy, và môi anh giật giật.

“Thế nào?” Jane hỏi.

“Chỉ là em đã quật một mật vụ.”

“Một mật vụ? Ý anh là, một trong những người bạn của anh?”

“Ừ. Họ muốn xác định lại sự an toàn của em. Có nghĩa là một vài người khác sẽ đến đón em, và họ sẽ bảo vệ em sau khi anh rời khỏi tổ chức. Sabin sẽ phải để ý hơn.”

“Sabin? Anh ấy là bạn anh phải không?”

Anh mỉm cười với cô. “Cậu ấy là một trong những người bạn của anh.” Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt lên gò má cô. “Và là một cái tên em sẽ quên, em yêu. Tại sao em không gọi cho bố mẹ và bảo họ em sẽ không về tối nay nhỉ? Có lẽ là ngày mai; em có thể gọi lại cho họ sau khi chúng ta đã xác định mọi thứ.”

“Anh cũng đi cùng chứ?”

“Anh không thể bỏ lỡ được.” Anh cười toe toét gian xảo, đã dự đoán trước phản ứng của Jane.

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?”

“Virginia, nhưng đừng nói với bố mẹ em. Chỉ nói với họ là em sẽ trễ chuyến bay hôm nay.”

Cô với lấy điện thoại, rồi bỗng dừng lại. “Bạn của anh hẳn phải rất quan trọng.”

“Cậu ta có quyền lực,” Grant nói.

Vì vậy, họ biết về tất cả những chuyện này. Jane đút thẻ điện thoại vào. Cô cảm thấy rất vui, Grant đã có thêm một ngày với cô. Chỉ một ngày! Quá ít, nhưng cô không biết cô có đủ sức cho một lần tạm biệt nữa không.

Chương 13

Vùng nông thôn Virginia xung quanh nơi ấy có vẻ yên tĩnh và thanh bình, cây cối xanh mướt và những khóm hoa được sắp đặt khéo léo. Nơi này có vẻ khá giống khu điền trang của cha cô ở Connecticut. Mọi người lịch sự, và vài người chào Grant, nhưng Jane để ý thấy những người nói chuyện với anh đều có vẻ e ngại, như thể có đôi chút đề phòng anh.

Văn phòng của Kell vẫn ở chỗ cũ, và cánh cửa vẫn không đề tên ai. Người đặc vụ hộ tống họ vào gõ cửa nhẹ nhàng. "Ông Sullivan đang ở đây, thưa ngài"

"Đưa họ vào"

Điều đầu tiên Jane để ý là vẻ quyền rũ cổ điển của căn phòng. Trần nhà cao; chiếc lò sưởi thì chắc chắn được giữ nguyên từ ngày ngôi nhà được cất lên từ hơn trăm năm nay. Những cánh cửa bằng kính sau chiếc bàn lớn chất lọc ánh mặt trời của buổi chiều muộn. Chúng tạo hiệu ứng ngược sáng lên người đàn ông sau chiếc bàn, trong khi đó khiến bất kỳ ai bước vào phòng đều được rọi sáng bởi ánh mặt trời rực rỡ, điều này cô từng nghe George kể. Anh ta đứng dậy ngay khi họ bước vào, một người đàn ông cao lớn, có lẽ chưa bằng Grant, nhưng gọn gàng và mạnh khỏe với một vẻ rắn rỏi không thể có nếu chỉ ngồi sau chiếc bàn giấy.

Anh ta tiến tới để chào đón họ. "Trông anh thăm quá, Sullivan ạ" anh ta nói, và hai người bắt tay nhau, sau đó anh ta nhìn sang cô, và ngay lập tức Jane cảm nhận được sức mạnh của anh ta. Đôi mắt anh ta đen đến nỗi dường như không có chút ánh sáng nào trong đó cả; chúng hấp thụ ánh sáng, xuống tận đáy của tròng đen. Tóc anh ta dày và đen, làn da sẫm màu, và có một năng lượng mạnh mẽ nào đó ở anh ta khiến cô thấy sợ.

"Chào cô Greer", anh ta nói, đưa bàn tay ra

"Chào ông Sabin" cô đáp lời, bình thản bắt tay anh ta

"Tôi có một đặc vụ rất gây xấu hổ ở Dallas"

"Anh ta không nên như vậy" Grant dài giọng phía sau cô "Cô ấy hạ hấn dễ ợt"

“Có đôi mắt của Grant trong ba lô” Jane giải thích “Chính nó khiến anh ta bị thương nặng như vậy khi tôi đánh vào đầu anh ta”

Có một tia sáng ánh lên trong mắt Sabin khi nhận ra Jane không như anh ta tưởng tượng. Grant đứng sau cô, đôi cánh tay cuộn lại bình thản, và chờ đợi.

Sabin xem xét cung cách, ánh nhìn như mắt mèo của đôi mắt sẫm màu, những đốm tàn nhang nhàn nhạt trên đôi gò má. Khi anh ta nhanh chóng liếc sang bên Grant lúc này như núi đá Gibraltar sau lưng cô ấy. Anh ta có thể hỏi cô, nhưng anh ta thấy rằng Grant sẽ không để cô bị quấy rầy chút nào. Không có vẻ như Sullivant tham gia vào, nhưng anh ta đã hết nhiệm vụ, vì thế không có quy tắc nào ràng buộc. Cô ấy chẳng phải là một đại mỹ nhân, nhưng có một sức quyến rũ sinh động tỏa ra khiến Sabin muốn mỉm cười. Có lẽ cô ta đã thân mật với Sullivan. Sabin không tin vào vẻ cởi mở đó, tuy nhiên, do anh ta biết rõ hơn về cô ấy so với lúc ban đầu.

“Cô Greer này”, anh ta bắt đầu chậm rãi, “cô có biết rằng ông George Persall đã...”

“Vâng, tôi biết”. Jane hồ hởi chen ngang “Tôi đôi khi giúp ông ấy, nhưng không thường xuyên, bởi ông ấy thích mỗi lần dùng một phương pháp khác nhau. Tôi tin đây là điều ông muốn” Cô mở ba lô và lục sạo trong đó “Tôi biết nó có trong này. Đây rồi” Cô gơ ra một mảnh vi phim, đặt nó lên mặt bàn của anh ta.

Hai người đàn ông đây sững sờ. “Cô cứ mang nó bên mình suốt sao?” Sabin hỏi đầy nghi hoặc.

“Thì, tôi làm gì có cơ hội mà giấu nó đi. Thịnh thoảng tôi cho nó vào trong túi quần. Như vậy Turego có thể lục phòng tôi bất cứ lúc nào mà không bao giờ tìm thấy gì. Tất cả các phương pháp gián điệp của ông cứ làm mọi thứ phức tạp quá lên. George luôn bảo tôi là phải làm việc đơn giản.”

Grant bắt đầu khục khặc cười. Anh không kiềm chế được, điều đó quá buồn cười. “Jane, sao cô không bảo tôi là cô giữ mảnh vi phim?”

“Tôi nghĩ sẽ an toàn hơn cho anh nên anh không biết chuyện đó”

Lại một lần nữa, Sabin trông sững sờ, như thể anh ta không tin vào chuyện ai đó lại cảm thấy cần phải bảo vệ Grant Sullivan. Do Kell luôn là người bình tĩnh nhất, Grant biết Jane đã khiến anh ta mất thăng bằng, cũng như bất kỳ ai từng gặp cô ấy. Sabin ho lên để che giấu phản ứng của anh ta.

“Cô Greer này” anh ta thận trọng hỏi, “Cô có biến trong mảnh vi phim đó chứa gì không?”

“Tôi không. Ngay cả George cũng vậy”

Grant lại cười một tràng. “Tiếp tục đi” anh bảo Sabin “Kể cho cô ấy biết về mảnh vi phim đi. Hoặc tốt hơn hết, cho cô ấy xem nó. Cô ấy sẽ thích lắm”

Sabin lắc đầu, rồi cầm mảnh vi phim lên, và kéo nó ra. Grant quẹt chiếc bật lửa, rướn về phía trước, và châm vào dưới mảnh vi phim. Ba người cùng nhìn ngọn lửa dần nuốt hết chiều dài của mảnh vi phim cho đến khi nó cháy gần đến ngón tay Sabin thì anh ta nẹp nó vào một cái gạt tàn to đùng. “Mảnh vi phim” Sabin giải thích “ là bản sao chép của một thứ mà chúng tôi không muốn bất kì ai khác biết được. Mọi điều chúng tôi muốn là phá hủy nó trước khi có bất kỳ ai nhìn thấy.”

Cùng với mùi khét của nhựa cháy bốc lên xông vào mũi, Jane im lặng nhìn những phần cuối cùng của mảnh vi phim xoắn lại và tan chảy. Mọi điều họ muốn là tiêu hủy nó, và cô lôi nó xuyên rừng rậm và băng qua nửa lục địa – chỉ để giao nó ra và nhìn nó bị thiêu cháy. Đôi môi cô mím chặt, cô sợ mình biểu lộ cảm xúc nào đó ra, vì thế cô cố gắng kiềm chế cơn xúc động. Nhưng không thể, cô bật cười khúc khích. Cô quay lại, nhìn Grant và giữa họ lóe lên ký ức về mọi điều họ đã trải qua. Cô lại cười, và họ cùng cười lên, Jane tóm vào áo anh vì cô cười nhiều đến nỗi hai đầu gối mềm nhũn ra.

“Tôi đã ngã từ một vách đá” cô hồn hên “Chúng ta trộm một chiếc xe..., bắn một chiếc khác...! đánh gãy mũi Turego... tất cả để nhìn nó bị thiêu cháy”

Grant lại cười một tràng nữa, ôm lấy sườn và gập cả người. Sabin nhìn họ quẩn vào nhau và cười khoái chí. Trí tò mò trời dậy “Sao hai người lại bắn hạ một chiếc xe?” anh ta hỏi và anh ta đột nhiên cũng bật cười.

Một đặc vụ dừng bên ngoài cánh cửa, anh ta nghiêng đầu nghe ngóng. Không thể nào. Sabin chưa bao giờ cười cả.

Họ nằm trên giường trong một khách sạn giữa thủ đô Washington, khá mệt mỏi. Họ yêu nhau ngay khi cánh cửa phòng vừa khép lại, ngã vào chiếc giường và gỡ bỏ mọi thứ trang phục trên người. Nhưng đó là chuyện của một tiếng trước, giờ thì họ bên nhau hoàn toàn không có gì che chắn, dần đi vào giấc ngủ.

Bàn tay anh chuyển động lười biếng khắp lưng cô. “Em liên quan đến hoạt động của Persall đến mức độ nào?”

“Cũng không sâu lắm” Cô thì thầm “ À, em biết về mọi việc. Em phải được biết, như vậy thì em mới báo cáo được cho ông ấy khi cần chứ. Và đôi khi ông ấy dùng em như người đưa tin, nhưng không thường xuyên. Lúc nào ông ấy cũng nói chuyện với em rất nhiều, kể cho em chuyện này chuyện kia. Ông ấy là người đàn ông cô độc, lạ lùng.”

“Ông ấy có phải người tình của em không?”

Cô nhấc đầu khỏi ngực anh, ngạc nhiên “George ư? Đương nhiên là không rồi”

“Sao lại đương nhiên không cơ? Ông ấy là đàn ông mà, không phải sao? Khi qua đời ông

ấy ở trong phòng ngủ của em”

Cô ngưng lại “George có chút vấn đề, về sức khỏe ấy. Ông ấy không thể là người tình của bất kỳ ai được”

“Thế cái phần này của bản báo cáo cũng sai nốt”

“Có chủ ý cả. Ông ấy dùng em như một lá chắn”

Anh đặt tay lên tóc cô và kéo cô vào để hôn “Anh rất vui. Ông ấy quá già so với em”

Jane nhìn anh với đôi mắt sẫm thông minh “Ngay cả nếu ông ấy không như vậy em cũng không có hứng thú. Có thể anh cũng nhận ra, anh là người tình duy nhất em từng có. Cho đến khi em gặp anh, em chưa bao giờ ham muốn bất kỳ ai”

“Và khi em gặp anh...?” Anh thì thầm

“Em muốn.” Cô cúi thấp xuống và hôn anh, vòng tay quanh anh, nhẹ nhàng trườn lên trên cho đến khi cô cảm thấy anh đáp lại mạnh mẽ.

“Anh cũng muốn” anh nói, và những lời nói cuốn quanh làn da cô.

“Em yêu anh” Những con chữ như tiếng kêu đau đớn, được thả ra đầy tuyệt vọng vì cô biết đây chắc chắn là lần cuối nếu cô không nắm lấy cơ hội này “Anh sẽ lấy em chứ?”

“Jane, đừng”

“Đừng làm gì cơ? Nói với anh rằng em yêu anh? Hay bảo anh cưới em?” Cô ngồi dậy cười trên mình anh và hất mớ tóc sẫm màu ra sau vai.

“Chúng ta không thể sống chung”, anh giải thích, mắt anh chuyển sang màu vàng đậm. “Anh không thể mang lại cho em điều em cần, và em có thể sẽ đau khổ”

“Em thế nào cũng sẽ đau khổ” cô đáp lời, cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng. “Em thà đau khổ khi sống cùng anh hơn là đau khổ mà không có anh”

“Anh là kẻ cô độc. Hôn nhân lại là quan hệ cộng tác, và anh sống một mình thì tốt hơn. Hãy đối mặt với sự thật cứng a. Chúng ta rất tuyệt trong chuyện chăn gối, và tất cả chỉ có thế”

“Có lẽ đối với anh thì thế. Em yêu anh” Bất chấp bản thân, cô không thể kiềm chế nỗi đau không thoát ra từ giọng nói của mình.

“Vậy sao? Chúng ta cùng chịu nhiều áp lực. Bản chất của con người là sát lại với nhau như vậy. Anh sẽ còn ngạc nhiên hơn nhiều nếu chúng ta không ngủ với nhau”

“Xin anh, tha cho em cái trận chiến tâm lý này! Em không phải trẻ con, cũng không phải loại ngốc! Em biết khi nào thì em yêu ai đó, và khôn kiếp thật, em yêu anh! Anh không cần phải thích điều này, cũng không cần cố thuyết phục em từ bỏ”

“Được rồi” Anh nằm xuống, hướng cái nhìn vào đôi mắt giận dữ của cô “Em có muốn anh lấy một phòng khác không”

“Không. Đây là đêm cuối cùng chúng mình bên nhau, và chúng mình phải cùng nhau cho đến hết”

“Kể cả nếu chúng ta đang cãi nhau?”

“Sao không?” Cô thách thức

“Anh không muốn tranh cãi”, xoay người lại. Jane thấy mình, nháy mắt lại với anh trong ngạc nhiên. Anh chậm rãi tiến vào, đặt chân cô lên cao. Cô nhắm mắt lại, sự hứng thú tăng dần lên trong cô. Anh nói đúng, thời gian nên dành để làm chuyện này với nhau.

Cô thôi cố gắng thuyết phục anh về chuyện tương lai chung của hai người nữa. Cô biết từ những trải nghiệm về mức độ cứng đầu của anh; anh tự mình đã có quyết định. Thế nên cô dành hết thời gian để yêu anh, cố gắng làm sao khiến anh không bao giờ quên cô, làm sao không người đàn bà nào có thể mang lại cho anh niềm hạnh phúc như cô được. Đây là lời chia tay của cô.

Cuối đêm đó cô dựa vào anh “Anh lo sợ”, cô nhẹ nhàng buộc tội “Anh đã từng thấy quá nhiều đến nỗi anh lo sợ khi để mình yêu ai đó, vì anh biết thế giới này có thể bị đảo lộn dễ dàng như thế nào”

Giọng anh mệt mỏi “Jane, kệ nó đi”

“Thôi được. Đây là những điều cuối cùng em nói, ngoại trừ điều này: nếu anh quyết định thử, thì hãy đến với em”

Cô ra khỏi giường vào sớm ngày hôm sau và rời khỏi trong khi anh đang ngủ. Cô biết anh là người rất thính ngủ nên không chỉ bị đánh thức đôi lần khi cô tắm, hoặc khi cô mặc quần áo, nhưng anh không hề quay người lại hoặc có bất kỳ cử chỉ thể hiện anh đã thức, nên cô coi như đó là thỏa thuận ngầm giữa hai người. Thậm chí không hề hôn anh, cô bước ra cửa. Sau tất cả, họ đã nói lời tạm biệt của mình rồi.

Ngay khi tiếng khép cửa phát ra Grant lăn người lại, đôi mắt anh lạnh lẽo nhìn căn phòng trống

trái.

Jane và cha mẹ cô vồ vập lấy nhau, cười và khóc trong những cái ôm. Sự trở về của cô tạo nên một buổi mừng sum họp gia đình kéo dài cả vài giờ đồng hồ, nên đến tận khuya cô và cha mới được nói chuyện riêng. Jane có vài bí mật nhỏ giấu cha; ông quá sắc sảo và thực tế. Bằng sự im lặng, thỏa thuận ngầm, hai cha con giấu mẹ những điều có thể làm bà buồn, Jane cũng có nội tâm kiên cường như cha cô.

Cô kể cho ông nghe về toàn bộ tình hình ở Costa Rica, và thậm chí kể cho ông nghe cả về chuyến đi xuyên rừng nhiệt đới. Vì ông sắc sảo, ông nhận ra ngay những sắc thái trong giọng nói cô khi nhắc tới Grant.

“Con yêu anh chàng Sullivan phải không?”

Cô gật đầu, nhấp một ngụm rượu trong ly “Bố gặp anh ấy rồi. Bố nghĩ sao về anh ấy” Câu trả lời của ông rất quan trọng với cô, bởi vì cô tin tưởng vào con mắt nhìn người của ông.

“Bố thấy anh ta không tầm thường. Có điều gì đó trong mắt anh chàng ấy rất đáng sợ. Nhưng bố tin tưởng giao cho anh ta mạng sống của con gái mình, nếu con muốn biết, bố vẫn sẽ quyết định như vậy”

“Bố có thấy phiền nếu có thêm anh ấy trong nhà không?”

“Bố sẽ chào đón anh ta với tất cả nhiệt tình. Bố nghĩ anh ta có khả năng giữ con ở yên một chỗ.” Ông James gằn giọng.

“À, con đã bảo anh ấy cưới con, nhưng anh ấy từ chối rồi. Con sẽ cho anh ấy thời gian để suy nghĩ; sau đó con sẽ chơi lại anh ấy”

Cha cô mỉm cười, cái mỉm cười nhanh, tươi tắn mà con gái ông được thừa hưởng “Con định làm gì?”

“Con định theo đuổi anh ấy theo cách anh ấy chưa từng biết. Con nghĩ con sẽ ở lại đây một vài tuần; sau đó con sẽ đi châu Âu”

“Nhưng cậu chàng đâu có ở Châu Âu đâu!”

“Con biết mà. Con sẽ theo đuổi anh ấy bằng khoảng cách. Ý tưởng là cho anh ấy cảm nhận anh ấy nhớ con chừng nào, và anh ấy sẽ nhớ con càng nhiều hơn một khi anh ấy biết con đang ở xa chừng đó”

“Nhưng làm cách nào cậu ta biết được?”

“Con sẽ sắp xếp. Và kể cả nếu cách này không có tác dụng, thì một chuyến đi châu Âu sẽ không bao giờ là lãng phí cả bố ạ”

Khôn kiếp cho mức độ anh nhớ cô. Cô chưa từng đến trang trại này, nhưng đôi khi dường như hình ảnh cô tràn ngập khắp nơi. Có lúc anh nghĩ anh nghe thấy cô nói gì đó rồi xoay người lại và không thấy ai cả. Khi đêm xuống... Chúa ơi, những đêm tồi tệ! Anh không thể ngủ, nhớ chiếc eo lưng chuyển động phía trên anh.

Anh cố gắng dần mình vào công việc nặng nhọc. Những việc lật vật chất chồng lên nhanh chóng trong hai tuần anh đi vắng.

Với khoản tiền anh nhận được cho việc tìm Jane, anh có thể trả hết nợ cho trang trại và vẫn còn lại rất nhiều, nên anh hoàn toàn có thể thuê người làm cho mình. Nhưng công việc này là liều thuốc cho anh khi anh mới trở về, vẫn còn yếu do những vết thương, và khi một quả thông rụng khỏi cây trong đêm cũng đủ khiến anh bật khỏi giường, tóm lấy con dao.

Thế là anh làm việc chân tay vào ban ngày, làm những công việc nặng nhọc như đào những cái hố mới để đóng cọc hàng rào, dọn dẹp những khu vực mới để đặt hàng rào, sắp xếp và sơn nhà kho. Anh lợp lại mái cho ngôi nhà, sửa cái máy cày cũ của nông trang; và dự tính việc trồng trọt cho mùa xuân tới. Mọi việc anh từng tính đến là trồng một vài loại rau củ cho bản thân, nhưng do anh sở hữu một nông trang, nên anh sẽ làm công việc nhà nông thực sự. Ai khác thì sẽ không giàu lên nhờ việc trồng trọt, không phải với quy mô thế này, nhưng anh thì biết cách. Làm việc với đất đai mang lại cho anh sự bình yên, như thể công việc giúp anh gặp lại chính anh hồi nhỏ, trước khi chiến tranh thay đổi cuộc đời anh.

Nơi những ngọn núi lơ mờ xa khuất, những ngọn núi phủ sương vĩ đại nơi những bóng ma của người Cherokee vẫn còn lảng vảng. Những con dốc lớn trước đây bị bỏ hoang, nhưng sau đó, một vài linh hồn rần rỏi của người Cherokee mới có thể gọi đây là tổ ấm. Jane thích núi. Chúng nhiều tuổi, được phủ trong những tấm màn màu bạc, có thời rặng núi vĩ đại nhất của trái đất, bị bào mòn bởi năm tháng vượt xa trí tưởng tượng của con người. Có những nơi trên những ngọn núi nơi thời gian ngưng lại.

Những ngọn núi, và đất mẹ, đã giúp anh hồi phục, và quá trình đó diễn ra nhẹ nhàng đến mức anh không hề nhận ra mình đã bình phục cho đến tận lúc này. Có lẽ quá trình hồi phục cuối cùng đến khi Jane chỉ cho anh cách cười một lần nữa.

Anh đã nói với cô là hãy mặc kệ, và cô làm thật. Cô đã bỏ đi trong buổi sáng im ắng đó, không nói một lời nào, vì anh đã bảo cô đi. Cô yêu anh, anh biết điều đó. Anh giả vờ như tình cảm ấy là thứ gì đó khác, là ảnh hưởng của những căng thẳng đẩy họ đến với nhau, nhưng ngay lúc ấy anh biết không

chỉ có thể, và cô cũng vậy.

Hừ, tẻ thật! Anh nhớ nàng đến nỗi thấy đau đớn, và nếu đó không phải tình yêu, thì anh mong mình không bao giờ phải yêu bất kỳ ai, vì anh thấy mình không thể chịu được điều ấy. Anh không thể quên cô chút nào, và sự vắng mặt của cô là một nỗi trống trải đau đớn mà anh không thể lấp đầy, không thể dịu xuống.

Cô đã đúng; anh sợ phải dần thân, sợ mở lòng mình để đón nhận thêm những nỗi đau. Nhưng anh dù sao vẫn đang bị thương. Anh thật ngốc nếu để mất nàng.

Nhưng trước tiên anh phải gắng khép miệng một vết thương.

Anh yêu cha mẹ mình, và anh biết họ yêu anh, nhưng họ là những người giản dị, đời sống gắn liền với đất đai đồng ruộng, anh thì đã trở thành một người họ không thể nhận ra. Em gái anh là một phụ nữ tóc vàng, xinh xắn, hài lòng với công việc tại thư viện trong vùng, với người chồng trầm tính, và ba đứa con. Phải vài năm rồi kể từ lần cuối anh gặp nhóc cháu trai và hai bé cháu gái. Khi anh ghé qua nhà vào năm ngoái để kể cho bố mẹ rằng anh sắp nghỉ hưu và mua một trang trại ở Tennessee, họ đã không vừa lòng khi anh chỉ ở lại vài giờ, và ra về mà không gặp Rae hay lũ trẻ.

Thế nên anh chạy xe xuống Georgia, và đứng tại hành lang nhuộm màu sương gió, gõ vào cánh cửa của ngôi nhà nơi anh lớn lên. Mẹ anh ra mở cửa, chùi chùi tay vào tạp dề. Trời đã gần đứng bóng; như thường lệ, trong trí nhớ của anh, mẹ đang nấu bữa trưa cho bố. Nhưng ở vùng này họ không gọi bữa ăn này là bữa trưa; bữa ăn vào giữa trưa là bữa chiều, còn bữa chiều thì gọi là bữa khuya.

Ngạc nhiên nhướn đôi mắt nâu, đôi mắt giống hệt của anh, chỉ có điều là sẫm hơn. “Sao thế, con trai, thật bất ngờ. Thế nào mà con lại còn gõ cửa hả? Sao không vào nhà luôn?”

“Con không muốn bị bắt”, anh thành thật.

“Giờ thì, con ạ mẹ không cho bố con để súng trong nhà nữa. Chỉ có mỗi một khẩu súng ngắn cũ, cất trong nhà kho thôi. Sao con lại nói thế? Xoay người, bà trở lại bếp, và anh đi theo. Mọi thứ trong căn nhà xưa thật quen thuộc, quen thuộc như gương mặt của chính anh vậy.

Anh đặt mình vào một trong những chiếc ghế thẳng xếp quanh chiếc bàn bếp. Đây là cái bàn anh hay ngồi ăn khi còn là một cậu bé. “Mẹ”, anh chậm rãi nói, “Con từng bị chĩa súng vào nhiều đến nỗi con nghĩ con coi đó là bình thường.”

Bà lặng đi một phút, đầu cúi xuống; rồi bà tiếp tục làm bánh quy. “Mẹ biết, con ạ. Bố mẹ đều biết. Nhưng bố mẹ không biết làm sao để liên lạc với con, làm sao để mang con trở lại. Con chỉ là một cậu bé khi con đi, nhưng lúc về con đã là một người đàn ông, và bố mẹ không biết cách nói chuyện với con.”

“Chẳng có cách nào nói với con được cả. Con vẫn còn quá non nớt, nông cuồng. Nhưng cái trang trại con mua, ở Tennessee ... nó có ích mẹ ạ.”

Anh không cần quá tỉ mỉ, anh biết. Grace Sullivan có cách suy nghĩ của những người có đời sống gắn liền với đất đai. Bà trước đây là một cô thôn nữ, chưa từng bao giờ giả vờ mình là ai khác, và anh yêu bà vì điều đó.

“Con ở lại ăn bữa chiều nhé?”

“Con muốn ở lại vài ngày, nếu con không bị vướng mấy kế hoạch”

“Grant Sullivan, con vẫn biết đấy bố và mẹ thì không có cái kế hoạch lượn lờ đâu cả”

Bà vẫn nói y như lúc anh lên năm tuổi và cố làm bản quần áo ngay khi bà mặc vào cho anh.

Anh nhớ vẻ ngoài của bà lúc đó, mái tóc sẫm màu, và khuôn mặt dịu dàng trẻ trung, đôi mắt màu mật ong ánh vàng sáng lên khi nhìn anh.

Anh cười lớn, vì mọi thứ đang tốt dần lên, và mẹ anh ngạc nhiên nhìn anh. Hai mươi năm rồi bà mới nghe thấy tiếng con trai cười. “Hay lắm mẹ ạ”, anh vui vẻ nói. “Bởi vì con cũng phải mất chừng ấy thời gian để kể cho mẹ về cô gái con sắp lấy làm vợ.”

“Gì cơ!” Bà thoát xoay người lại, cũng bật cười. “Con làm mẹ choáng đấy! Con sắp lấy ai? Kể mẹ nghe đi!”

“Mẹ, mẹ sẽ thích cô ấy”, anh nói “Cô ấy cuồng lắm”

Anh không bao giờ nghĩ tìm được cô lại khó thế. Thế nào mà anh lại nghĩ đơn giản là gọi cho cha cô và xin ông địa chỉ của cô, anh nên lường trước. Với Jane, không có gì là bình thường cả.

Đầu tiên, anh mất 3 ngày để liên lạc với cha cô. Rõ ràng là cha mẹ cô đã đi vắng, và người quản gia thì cũng không biết là Jane ở đâu, hoặc bà ấy đã được dặn dò là không được tiết lộ. Xem xét trường hợp của Jane, anh thấy khả năng thứ hai chắc chắn xảy ra hơn. Thế là anh phải kiềm chế trong vòng 3 ngày cho đến khi anh nói chuyện được với bố cô, nhưng cũng không hơn gì.

“Con bé đang ở châu Âu”, ông James giải thích vừa đủ “Con bé ở đây gần một tuần, rồi lại đi”

Grant muốn chửi thề “Ở chỗ nào ở châu Âu ạ?”

“Bác không biết đâu. Con bé không nói rõ. Cháu biết tính Jane rồi đấy”

Đáng tiếc là anh biết rõ. “Cô ấy có gọi về không ạ?”

“Có đôi lần”

“Bác Hamilton, cháu cần phải nói chuyện với cô ấy. Nếu cô ấy gọi về, bác làm ơn tìm hiểu chỗ cô ấy đang ở và bảo cô ấy ở nguyên đó cho đến khi cháu liên lạc với cô ấy được không ạ?

“Có khi phải mất vài tuần đấy, Jane nó không gọi về thường xuyên. Nhưng nếu cần gấp, cháu có lẽ biết một người biết chính xác con bé đang ở đâu. Nó có kể là nó nói chuyện với một người bạn chung của 2 đứa... xem nào, tên cậu ta là gì nhỉ”

“Sabin ạ” Grant thêm lời, nghiêng răng giận giữ.

”Đúng rồi. Sabin. Sau cháu không gọi cho anh ta xem? Có khi đỡ mất thời gian”

Grant không muốn gọi Kell; anh muốn gặp trực tiếp hắn và bóp cổ hắn. Khôn kiếp! Nếu hắn dám thuê Jane làm trong cái mạng lưới mờ ám ấy.

Anh đang tiêu tốn thời gian và tiền bạc theo đuổi cô khắp đất nước, và không kiểm chế được khi đến Virginia. Anh được phép vào, nên phải gọi cho Kell. “Sullivan đây. Cho tôi vào. Năm phút nữa tôi có mặt”

"Grant—"

Grant cúp máy, anh không muốn nghe điều đó qua điện thoại.

Mười phút sau anh đang chống tay vào mặt bàn của Kell. “Cô ấy đâu?”

“Monte Carlo”

“Mẹ nó!” anh hét lên, dấm tay xuống mặt bàn. “Sao anh lại đẩy cô ấy vào vụ này hả?”

“Tôi có đẩy cô ấy vào đâu” Kell bình tĩnh đáp, đôi mắt sẫm của anh ta đề phòng. “Cô ấy gọi cho tôi. Cô ấy bảo cô ấy mới biết một chuyện buồn cười và nghĩ tôi muốn biết. Cô ấy nói đúng, tôi cực kỳ quan tâm”

“Thế nào mà cô ấy gọi anh được? Số điện thoại của anh đâu có trong danh bạ?”

“Tôi cũng hỏi cô ấy thế. Có vẻ như cô ấy đứng cạnh anh lúc anh gọi từ Dallas về”

Gran chửi một câu, day mắt. “Tôi phải nghĩ ra chứ. Tôi phải đoán được sau khi cô ấy khởi

động cái xe. Cô ấy chỉ nhìn tôi làm đúng một lần, sau đó tự làm lại y hệt.”

“An ủi là có vẻ như cô ấy không nhớ chính xác lắm. Cô ấy nhớ những con số nhưng sai thứ tự. Cô ấy bảo tôi phải đến lần thứ 5 mới gọi đúng số tôi”

“Phải rồi. Thế cô ấy đang trong tình thế nào?”

“Cũng khá gay cấn. Cô ấy đang loay hoay với một tên làm tiền giả ham đánh bạc. Hắn có mấy tấm khuôn chất lượng cao đồng bằng, franc pháp và vài mẫu tiền của chúng ta. Hắn sắp mang ra trao đổi. Vài đồng chí của ta có vẻ quan tâm lắm”

“Tôi có thể tưởng tượng ra. Nhưng cô ấy nghĩ mình có thể làm gì chứ?”

“Cô ấy sẽ cố đánh cắp những cái khuôn đó”

Grant trắng bệch. “Và anh để cô ấy làm thế?”

“Mẹ kiếp, Grant!” Kell nổi nóng. “Không phải vấn đề cho phép hay không, anh biết thừa thế. Vấn đề là ngăn cô ấy lại mà không đánh động đến tên kia và nhấn nó xuống đất nơi không ai tìm thấy. Tôi có đặc vụ theo dõi quanh cô ấy, nhưng gã đó có vẻ yêu cô ấy, và gã mua hàng thì có chớ sẵn đánh hơi khắp nơi, và chúng ta khó mà lôi cô ấy ra mà không làm nổ tung mọi thứ lên trời!”

“Được rồi, được rồi. Tôi sẽ kéo cô ấy ra khỏi đó.”

“Bằng cách nào?” Kell thắc mắc.

“Tôi sẽ lấy những bản in, và mang cô ấy ra khỏi đó và đảm bảo con mẹ nó là cô ấy không bao giờ gọi cho anh nữa”

“Tôi sẽ rất đánh giá cao điều đó” Kell nói. “Anh định làm gì với cô ấy?”

“Cưới cô ấy”

Có gì đó bùng lên trên khuôn mặt của Kell, và anh ta dựa vào ghế, vòng tay ra sau đầu. “À, tôi bị rửa mắt. Anh có biết mình đang làm gì không? Người phụ nữ đó không suy nghĩ giống hầu hết mọi người.”

Đó là một cách nói lịch sự, nhưng Kell không nói cho anh điều gì anh chưa biết cả. Ngay những phút đầu gặp cô, Grant đã biết Jane có chút không bình thường. Nhưng anh yêu cô, và cô sẽ không gặp nhiều rắc rối ở nông trang.

“Ừ, tôi biết. Nhân tiện, anh được mời đến đám cưới nhé”

Jane cười với Felix, ánh mắt cô long lanh nhìn hắn. Hắn là một gã nhỏ bé tức cười; cô thực sự thích hắn, trừ một điều: hắn là một kẻ làm tiền giả và sắp làm một việc có hại đến đất nước cô. Hắn khá gọn gàng, với đôi mắt ngượng ngùng và giọng nói hơi lắp bắp. Hắn rất thích đánh bạc nhưng chẳng có vận may; nghĩa là hắn đen đui cho đến lúc Jane bắt đầu ngồi cạnh hắn. Kể từ lúc đó hắn bắt đầu thắng thường xuyên hơn và giờ hắn hết lòng với cô.

Mặc cho mọi chuyện, cô đang rất vui vẻ khi ở Monte Carlo. Grant đến chậm, và cô không buồn chút nào. Nếu cô có bị khó ngủ, hoặc nếu đôi khi thức giấc mà thấy đôi má ửng đỏ, đó là điều đương nhiên. Cô nhớ anh. Như thể một phần của cô đã mất. Không có anh cô không có ai để có thể tin cậy, không một vòng tay để cô nghỉ ngơi.

Cô đang bước trên một sợi dây đầy nguy hiểm, và nó giúp cô tránh khỏi rơi vào tâm trạng tuyệt vọng. Vấn đề duy nhất là, nó sẽ kéo dài bao lâu nữa? Nếu cô nhận ra Felix cuối cùng đã quyết định bán cho ai, cô sẽ buộc phải hành động thật nhanh trước khi các bản kẽm rơi vào bàn tay không mong đợi.

Felix lại thắng, như mọi đêm khác từ khi hắn gặp Jane. Sòng bạc sang trọng đầy tiếng xì xào, và đèn chùm chiếu sáng những viên kim cương quanh những chiếc cổ và trên những đôi tai. Những người đàn ông mặc lễ phục, và phụ nữ mặc váy dạ hội cùng với ngọc ngà, thường bỏ cả gia tài lên những con xúc xắc hay những ván bài, tạo ra một không khí không thấy ở đâu trên thế giới cả. Jane hòa nhập dễ dàng, thanh mảnh và duyên dáng trong chiếc váy dạ hội bằng lụa đen, vai và lưng để trần. Đôi khuyên tai dài rủ xuống bờ vai, và tóc cô quấn cao lên đầu. Cô đeo vòng cổ, không lắc tay, chỉ có khuyên tai chạm vào làn da ánh vàng rực sáng.

Qua chiếc bàn Bruno quan sát họ rất kỹ. Hắn sắp mất kiên nhẫn với sự run rẩy của Felix, và sự bất nhẫn của hắn như tóm lấy bàn tay cô.

Ồ, sao không nhỉ? Cô thực sự chờ đợi hết khả năng. Nếu Grant quan tâm, anh đã xuất hiện trước thời điểm này rồi.

Cô hiểu và cúi xuống hôn lên trán Felix. “Em về khách sạn đây” cô nói, mỉm cười với hắn. “Em bị đau đầu”

Hắn ngược lên, mất tinh thần. “Em ốm thật à?”

“Chỉ là cơn đau đầu thôi ạ. Em ở ngoài bãi biển lâu quá. Anh không phải về đâu ạ; ở lại và hưởng thụ nốt ván bài đi.”

Hắn bắt đầu trông hốt hoảng, và cô nháy mắt với hắn. “Sao anh không xem xem em có thể thắng mà không có em không nào? Ai biết, có khi không phải do em đâu.”

Hắn rạng rỡ hơn, gã đàn ông nhỏ thó tội nghiệp, và chơi tiếp với nhiệt tình mới. Jane rời sòng bạc và nhanh chóng trở về khách sạn, đi thẳng về phòng. Cô luôn để kẻ theo dõi, vì cô cảm nhận mình luôn bị theo dõi. Bruno là kẻ rất đa nghi. Cô nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy, và đi đến tủ lấy bộ quần áo sẵn màu. Khi vừa đóng cửa tủ thì một cánh tay rắn chắc vòng quanh eo lưng cô.

“Đừng hét lên”, một giọng nói trầm hơi có chút nóng nảy dội vào tai cô, và tim cô đập mạnh. Bàn tay rời khỏi miệng cô, và Jane xoay người trong vòng tay anh, giấu khuôn mặt vào cổ, và hít lấy mùi hương nam tính dễ chịu quen thuộc từ anh.

“Anh đang làm gì ở đây?” cô thì thầm

“Anh làm gì ở đây ư?” anh cúi lên hỏi lại, nhưng bàn tay anh lại trượt quanh thân thể gần như không còn gì che chắn của cô, nhớ lại làn da cô. “Khi anh đưa em về nhà, anh sẽ phát cho em mấy cái như vẫn nói. Anh mang em khỏi Turego, và ngay khi anh quay lưng đi thì em lại quăng mình vào rắc rối luôn.”

“Em đâu có gặp rắc rối gì đâu”, cô cãi

“Em không cãi được anh đâu. Mặc áo vào. Chúng mình sẽ ra khỏi đây”

“Em không thể! Có vài bản kẽm in tiền giả mà em phải lấy. Phòng em đang bị theo dõi, nên em sẽ trèo qua cửa sổ và vòng sang phòng Felix. Em đoán khá chắc chỗ hắn giấu”

“Và em nói là em không gặp rắc rối”.

“Em không! Nhưng thực sự, Grant, chúng mình phải lấy được những bản kẽm ấy.”

“Anh lấy được rồi”

Cô nhướn mắt, đôi mắt nâu của cô ánh lên tinh quái. “Thật ư? Nhưng....làm thế nào? Ý em là, sao anh lại biết – thôi bỏ qua đi. Kell nói với anh phải không? Thế Felix giấu ở đâu?”

Cô hỏi rất thích thú. Anh thở dài. “Em nghĩ hắn giấu ở đâu?”

“Trên trần. Anh nghĩ hắn đẩy một ô vuông trên trần ra và đặt vào đó. Đó là chỗ giấu tốt duy nhất trong cái phòng ấy, và hắn không phải loại người dùng hộp an toàn ở ngân hàng, nơi nếu là em thì em sẽ chọn”

“Không, em sẽ không làm thế” anh nói, giọng bức bối. “Em sẽ nhét lên trần, y như hần cơ”

Nàng mỉm cười “Em đã đúng!”

“Ừ, em đúng”. Và anh lẽ ra không nên nói với nàng. Xoay người nàng lại, anh phát cho nàng một cái. “Dọn đồ đi. Anh bạn nhỏ thó của em là loại nhát chết kiểm tra cái hốc hàng đêm trước khi đi ngủ, và chúng ta phải chạy xa trước khi đến giờ hần làm thế”

Nàng lôi vali xuống và bắt đầu ném quần áo vào. Anh xem nàng, mồ hôi chảy nhỏ xuống lông mày. Nàng trông còn tuyệt hơn cả trong trí nhớ của anh, khuôn ngực nàng tròn căng, đôi chân dài săn chắc. Anh thậm chí chưa hôn nàng. Anh bắt lấy cánh tay nàng, xoay nàng lại và kéo nàng gần phía mình. “Anh nhớ em” anh nói, và cúi xuống nàng.

Nàng đáp lại ngay lập tức. Nàng nhón chân lên, dựa vào anh, cánh tay nàng vòng quanh cổ anh và ngón tay nàng lồng vào tóc anh. Anh mới cắt tóc, và mớ tóc vàng sẫm trượt khỏi ngón tay nàng bật thẳng lại ngay, mềm mại bao quanh đầu anh. “Em cũng nhớ anh”, nàng thì thầm và anh rời nàng ra.

Hơi thở anh gấp gáp như thể anh khó khăn rời khỏi nàng. “Chúng mình sẽ kết thúc chuyện này khi nào có nhiều thời gian hơn. Jane, em vui lòng mặc quần áo vào chứ?”

Nàng vâng lời không thắc mắc, mặc chiếc quần lụa xanh và một chiếc áo chên xanh đồng màu. “Chúng mình đi đâu nhỉ?”

“Bây giờ ư? Chúng ta ra bãi biển và đưa mấy tấm kềm cho một đặc vụ. Rồi chúng ta sẽ lên máy bay đi Pari, Luân Đôn, New York.

“Trừ phi, tất nhiên, Bruno đang đợi bên ngoài cánh cửa kia, và thay vào đó chúng ta lại được lệnh dênh trên biển Địa Trung Hải”

“Bruno không đợi ngoài cửa đâu. Em nhanh lên nào”

“Em xong rồi.”

Anh nhắc vali lên và họ xuống dưới, anh trả phòng cho nàng. Mọi thứ chính xác như đồng hồ vậy. Không thấy bóng dáng Bruno, hoặc bất kỳ gã nào nàng coi là “tay chân của Bruno. Họ đưa chỗ bả kềm cho một đặc vụ hẹn trước và đi đến sân bay. Tim Jane đập thành thịch những nhịp chậm rãi mạnh mẽ khi Grant ngồi vào ghế bên cạnh cô và thắt dây an toàn. “Anh biết không, anh chưa hề nói với em sao anh lại ở đây. Anh nghĩ rồi cơ mà? Sao anh lại làm những việc như thế này được?”

“Đừng giả vờ ngây thơ”, anh nói, và nhìn nàng bằng đôi mắt ánh vàng “Anh thấy rõ là em sắp đặt hết từ đầu rồi. Có tác dụng rồi đấy. Anh đến đây vì em. Anh yêu em; anh sẽ đưa em về Tennessee, và chúng mình sẽ làm đám cưới. Nhưng em nên nhớ là anh biết hết mọi mảnh của em rồi,

và anh biết em dễ thương quá mức cần thiết. Anh có bỏ qua điều gì không?

“Không”, Jane nói, đổi lại tư thế ngồi. “Em thấy anh nắm rõ mọi thứ rồi.”

Phần kết

Anh nằm trên giường, Jane trong vòng tay. Mái tóc sẫm màu của nàng rủ quanh vai anh, và anh vuốt ve đầu nàng, lưng nàng và chỗ hông cong lên. “Anh không thể ngủ mà thiếu em”, anh thì thầm “Anh quen bị em dùng như cái giường rồi”

Nàng im lặng, nhưng anh biết nàng chưa ngủ. Họ đều mệt, nhưng quá hưng phấn để ngủ. Lúc họ đến Pari, tiếp tục đi Luân đôn và New York không còn quan trọng. Thay vào đó họ lấy phòng khách sạn, và chuyện yêu còn tốt hơn bao giờ hết, những cảm xúc được bồi đắp do thời gian họ xa nhau.

“Em sẽ làm gì nếu anh không đến với em nhỉ” nàng thì thầm, và nỗi buồn của những ngày cô đơn không có anh đầy trong giọng nói.

“Em biết anh sẽ đến”

“Em chỉ hy vọng thôi. Em không chắc”

“Em có thể chắc chắn từ bây giờ”, anh nói, lăn người và chuyển nàng xuống dưới anh. “Anh yêu em. Anh mong em sẽ hạnh phúc ở Tennessee, bởi vì anh thực sự không nghĩ anh có thể sống ở thành phố, không phải ngay bây giờ. Anh lo lắng về chuyện đó”

Nàng từ từ mỉm cười “Anh không nhận ra rằng em không phải là kẻ nghiện thành phố sao? Em có thể hạnh phúc ở bất kỳ đâu; nếu có anh ở bên. Thêm nữa, em nghĩ nơi thôn dã sẽ tốt hơn cho bọn trẻ con”

“Chúng mình chưa nói về điều đó bao giờ cả” Anh muốn có con lắm, nhưng nếu em muốn chờ thêm nữa thì anh sẵn sàng”

Nàng lần theo viền môi anh bằng một ngón tay “Khá muộn để nói về vấn đề chờ đợi rồi. Nếu anh muốn đợi, anh phải tránh xa khỏi em lúc ở trong rừng. Và ở Mexico City. Và cả ở D.C nữa.

Anh nuốt khan, nhìn nàng. “Em đang nói điều anh nghĩ em định nói với anh đúng không”

“Em nghĩ đúng thế đấy. Em không chắc, nhưng có đủ các dấu hiệu rồi. Anh thấy phiền

không?”

Phiền ư? Chúa ơi, không!

Cảm xúc mạnh mẽ trong giọng nói anh đã nói lên tất cả, và nàng vòng tay quanh anh, nhắm mắt lại và ôm anh thật chặt. Nàng không bao giờ còn sợ bóng tối nữa, bởi đã có Grant.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>